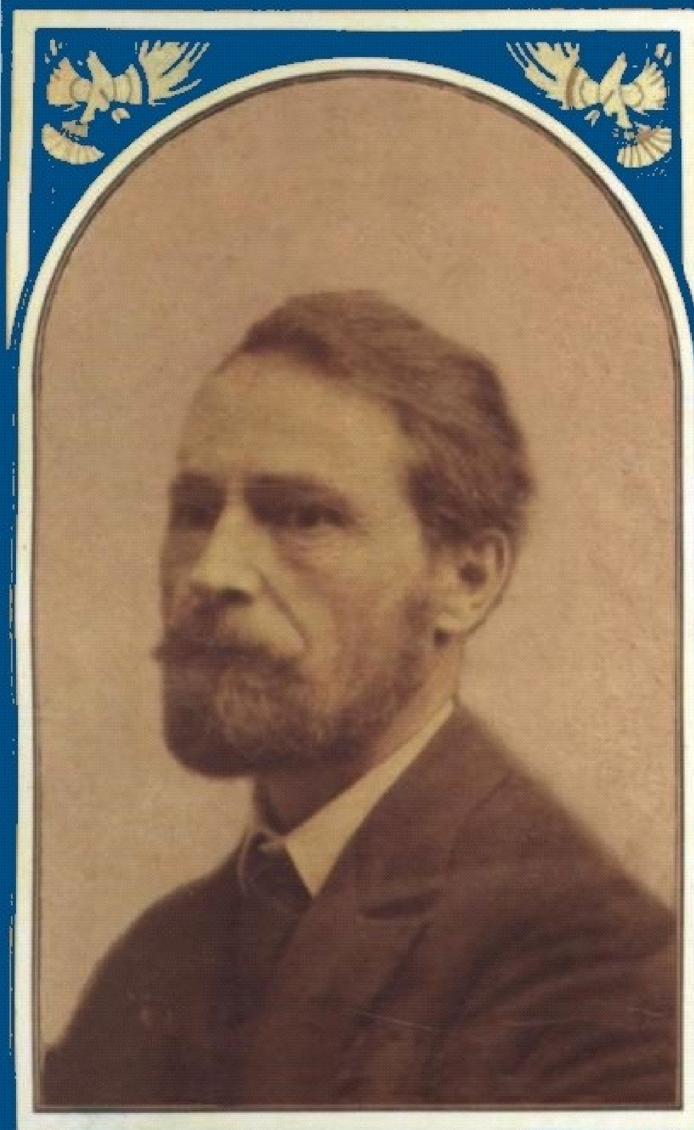
V. VOICULESCU

POEZII

VASILE VOICULESCU

POEZII

Prin această ediţie[1] ne-am propus să oferim publicului larg o imagine dintre cele mai cuprinzătoare asupra operei poetice a scriitorului Vasile Voiculescu.

Am inclus poezii din toate volumele tipărite antum şi postum, la ele adăugându-se versurile publicate după 1970 în diferite periodice, precum şi câteva dintre poeziile rămase în manuscris.

În stabilirea textelor antume am folosit ediţiile princeps (*Poezii*, tip. Poporul, Bucureşti, 1916; *Din ţara zimbrului şi alte poezii*, tip. C.D. Lupaşcu, Brâlad, 1918; *Pârgă*, C.R., Bucureşti, 1921; *Poeme cu îngeri*, col. „Cartea Vremii”, Ed. Fundaţiei culturale, Bucureşti, 1927; *Destin*, Cartea românească, Bucureşti, 1933; *Urcuş*, Fundaţia pentru literatură şi artă, Bucureşti, 1937; *Întrezăriri*, Fundaţia pentru literatură şi artă, Bucureşti, 1939) pe care le-am confruntat cu ediţia *Poezii*, Fundaţia regală pentru literatură şi artă, Bucureşti, 1944.

Reproducerea textelor postume a fost făcută după manuscrisele aflate în posesia Dr. Radu Voiculescu, fiul scriitorului, căruia îi mulţumim şi pe această cale.

Liviu Grăsoiu

---

1 În această antologie am inclus poeziile lui Vasile Voiculescu cuprinse in ediţia publicată sub îngrijirea lui Liviu Grăsoiu în colecţia „Biblioteca pentru toţi”, 1983 [nr. 1147-1148], Editura MINERVA, Bucureşti, precum şi „Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare în traducerea imaginară...” publicate în „Vasile Voiculescu - Poezii” (Editura HERRA, 2003).

Articol I. POEZII

(1916)

Secţiune 1.01 POEZIA

Cerească floare, albă, strălucită.
Cu blând miros de rai, e Poezia.
Sămânţa ei de îngeri e zvârlită
Şi brazdă caldă-i e copilăria.
Ascunsă-n suflet, tainică, cuminte.
Din lin izvor de lacrime amare
Şi din dulceaţa bucuriei sfinte
Ea suge hrană şi se face mare.
Înmugureşte floarea minunată
Sub mângâierea stelelor iubirii.
Când, pătimaşă, inima se-mbată
De clocotul năvalnic al simţirii.
Dar nu-nfloreşte falnică, deplină
Decât la viul soare-al cugetării.
Când patima nedreaptă se alină
Şi face loc doar milei şi iertării…
Cobor la floare gândurile toate.
Ca un norod de harnice albine.
Şi mierea dulce, scumpă care-o scoate
E năzuinţa largă spre mai bine.
Ca o fâneaţă pururi înflorită
Îmbălsămat e sufletul de floare
Şi-n toată lumea zboară risipită
Mireasma-i dulce, binefăcătoare.

Secţiune 1.02 STĂ SUFLETUL FĂRĂ IUBIRE

Stă sufletul fără iubire, ca o fântână părăsită.
C-un pic de apă-n fund, sălcie, sub năruirea de pereţi…
Stă-n marginea de drum fântâna netrebnică şi oropsită.
Căci nimeni n-o mai cercetează; găleata-i spânzură dogită
Şi-n ghizdurile putrezite cresc brusturi şi-nfloresc bureţi.
Stă sufletul fără iubire, pustiu, ca mărul fără roade.

Părăginit într-o livadă şi plin de lacome omizi.
Ce-l năpădesc în primăvară şi toată frunza încet o roade
Şi toată floarea, otrăvită, se scutură curând şi cade.
Lăsându-i crengile uscate ca nişte sterpe pălămizi.
Stă sufletul fără iubire cum stă o vatră ruinată.
Ca un cuptor surpat de vremuri, fără de vad şi fără foc.
La care nimeni nu aduce aluatul proaspăt în covată
Să-l rumenească pe-ndelete dogoarea jarului, uscată.
Şi să-l prefacă-n dulce azimi, mirositoare, ce se coc.
…Ţii minte basmul vechi? Pe-atuncea cine putea să-l înţeleagă?
Avea unchiaşul biet o fată, dar baba rea o izgoni…
Şi luându-şi lumea-n cap, copila plecă, plângând ca o pribeagă.
Dar la răspântia de drumuri ea n-a mai stat ca să-şi aleagă.
Ci drept, cu inima bărbată, spre Sfânta Vineri o porni.
Dar abătându-se din cale slei fin tina părăsită
Şi curăţi cu râvnă mărul de-atâţia ani părăginit.
Lipi cuptorul spart cu humă, aprinse foc, dospi o pită
– Aşa, de dragul hărniciei, din gând curat, fără ispită.
Dar i s-a tras de-aici norocul, căci Sfânta visul i-a-mplinit.
…Stă sufletul cum stă în basme fântâna, mărul şi cuptorul.
Stă-n drumul către Sfânta Vineri un suflet pururi pătimaş…
Trec fete mândre, cu podoabe, dar una nu-i pricepe dorul.
De bunăvoie să s-abată, să-i primenească iar izvorul.
Să-l cureţe şi să-l aprindă, ca-n basme fata de unchiaş!

Secţiune 1.03 ŞOIMUL

Urcând semeţ şi singuratec spre bolta cerului senină.
Un şoim bătea pripit din aripi prin larga mare de

lumină

Şi, beat de zboru-i furtunatec, el nu mai sta să mai măsoare.

Ci se ducea ca o săgeată cu ochii ţintă către soare.

Deasupra crestelor de stâncă, mai sus de piscurile ninse.

S-a ridicat uşor ca gândul trecând cu aripile-ntinse.

Purtând cu el peste pustiul văzduhului, ca o solie.

Năvalnic freamăt de viaţă şi-o negrăită bucurie.

Ajuns în creştetul tăriei, a stat o clipă-n jos să cate.

Şi ochii-i ageri străbătură prin văile întunecate.

Căci, cumpănindu-se pe aripi, de sus, din culmilenălţării.

Sorbea c-o singură privire întreg cuprinsul larg al ţării.

Şi-n timp ce jos privighetoarea cânta cu glasul ei subţire.

Un dor plăpând şi fără vlagă, plângând zadarnic şi-n neştire.

Cu pieptul plin zvâcnind puternic ca un vulcan bătut de lavă.

Tăcutul şoim plutea-n lumină şi mut se înălţa în slavă!

Secţiune 1.04 LA RUSALII

Era pe la Rusalii şi socul alb de floare

Umplea întreg văzduhul cu dulcea lui mireasmă.

Adâncul cer albastru, încununat de soare.

Părea o strălucită şi grea catapeteasmă.

Altarul larg al firii chema pe toţi la viaţă

Şi-un duh de-ndrăgostire stăpânitor pe lume

Părea că săvârşeşte în linişte măreaţă.

Pristol având pământul, o taină fără nume.

Ca dragostea de mamă se revărsa căldura

Pe luncile-nverzite sporind ocrotitoare…

Din somnul ei amarnic se deştepta făptura.

Trezită la nădejdea rodirii viitoare.

Zâmbind, ca o mireasă sta tânăra dumbravă.

Duios ca un logodnic cânta domol izvorul…

Îndrăgostiţi, doi vulturi se fugăreau prin slavă
Şi-n sârg cădeau deodată, împerechindu-şi zborul.
Viaţa pretutindeni îşi trâmbiţa chemarea
Cu spor de flori şi ape, de pui şi miei molateci;
Roia, cuprins tot crângul de-un freamăt lung, ca marea
Vuind de gânguritul hulubilor sălbatici.
O vrajă uriaşă, năvalnic risipită.
Purta până-n adâncuri, tulburător, fiorii
Încât, fără să ştie şi-mpinşi ca de-o ispită.
Cântau pe lunci departe, la muncă, prăsitorii!

Secţiune 1.05 DIN VENEŢIA

În faptul cald al serii, când pieţele deşarte
Răsuflă uşurate de zgomotul mulţimii.
Porumbii doar mai taie albastrul înălţimii…
Cetatea doarme încă şi apele par moarte.
Pe Molo iarăşi nimeni… Palatele se pleacă
Pustii, bătrâne, triste, cu roşu viu spoite
Ca nişte curtezane de vremuri năruite
Ce-n dresuri şi podoabe ruina îşi îneacă.
Şi-atât de-amăgitoare-i lumină-n depărtare.
Că Lido fără veste s-acoperă cu aur.
Se clatină, pluteşte, ia chip ca de balaur.
Spărgând talazul mării cu pieptu-i lat şi tare.
Şi iarăşi fără veste vedenia se pierde…
Acum argint îmbracă San Giorgio Maggiore.
Ca faclă-nfiptă-n mijloc stă falnicul său torre.
Răsfrânt din temelie de-adâncul clar şi verde
Aşa, din turlă-n turlă, s-aprinde şi se stinge.
Purtată ca de-o mână, lumina înserării.
Din leneşa-i visare trezind pe doamna mării…
Prelung cetatea cască şi somnul îşi învinge.
Şi-atunci când Uriaşii în clopot bat opt ore.
Chemând din ceruri noaptea cu glasul lor de-aramă.
Pe insula Giudèca, în zări, spre vechea vamă.
Luceşte ca un fulger, departe, Redentore.

Secţiune 1.06 POATE

Încordează-ţi, frate, arcul nebuniei.

Să trosnească-n zbanţuri capetele strunii:
Poate că săgeata dată vijeliei
Va lovi, departe, ţinta-nţelepciunii!
Poartă fără teamă, dreaptă, lancea urii.
Înfigând-o pururi mai setos ca zbirii…
Poate că din rana ucigaşei furii
Va ţâşni odată sângele iubirii!

Secţiune 1.07 ARTISTUL

El singur amarul îşi cântă cu capul plecat pe vioară…
Ca-n friguri aleargă arcuşul pe strunele vii şi-ncordate.
Sub viforul asprelor note chiar lemnul pustiu se-nfioară
Şi pare că-n golul vioarei un suflet în zbucium se zbate.
Cum jalnic îşi tânguie basul greoaiele-i gemete într-una
Şi cum îi răspunde oţelul cu ţipăt prelung de izbândă.
Se-nchipuie-aievea năvala de aprigi topoare, furtuna.
Sub care se frânse copacul ursit pentru aspra osânda.

Secţiune 1.08 MAGII

Pe urma stelei strălucite ce-a izvorât din infinit
Trei magi, sătui de contemplare, încălecară şi-au pornit…
Ca trei lunateci prinşi de-un farmec, nici nu priviră înapoi.
Ci s-avântară-n largul lumii, naivii, gârbovii eroi.
Deşi din porţile cetăţii un pas afară n-au făcut.
Mergeau acum ca duşi de aripi pe-un drum de-a pururi cunoscut.
Străini, pe ţărmuri neumblate, pe mări, prin codri şi pustii.
De-a dreptul cale îşi croiră pe urma stelei argintii…
Înfriguraţi, nu se opriră nici chiar când steaua-i părăsi:
…Şi nu ştiau unde-au s-ajungă, ştiau atât, ce vor găsi!
În fundul lumii străbătură, apoi încet s-au înturnat.

Prea fericiţi c-au dat prinoase şi că-n sfârşit s-au închinat.
Şi cum li se vărsa din suflet prisosul sfintei bucurii.
Bătrânii magi de-odinioară păreau acuma trei copii.
Ce-nsufleţiţi că de-o izbândă îşi cred tot visul împlinit
C-au mers pe urma unei stele… ce s-a pierdut în infinit!

Secţiune 1.09 CASA NOASTRĂ

Ce paşnic era satul… Pitit la poala culmii
Ca un ostrov de cuiburi sub straşina-nvechită.
Îl străjuiau din muchie, doinindu-i pururi, ulmii
Şi-l încingea pe vale pădurea de răchită.
Părea bârlog sălbatic scobit încremeni sparte.
Ştiind numai de datini, de hori şi dragul glumii.
Ferit din drumul mare, pierdut aşa departe.
Ca-n basmul cu cetatea la marginile lumii!
De cum intrai pe poarta ce-ţi deschidea jitarul.
Te-ntâmpina cu cinste bătrâna noastră casă.
Părând, din largul curţii ce prejmuia hotarul.
Că-ţi zice bună vreme, poftindu-te voioasă.
Tihnită-n rost şi-n robot, ca un altar de sfântă.
Curată, neapătoare, primind cum se cuvine.
La spate cu fântâna şi-un tei cu coama frântă
Şi-alături cu prisaca chiaburilor albine.
Aşa am pomenit-o pe când trăiau bunicii.
Zâmbind, ocrotitoare, la marginea pădurii…
Pelinul, izma, cimbrul, rochiţa-rândunicii
Umpleau nesupărate tot golul bătăturii.
Şi-şi împărţeau frăţeşte, vălmăşi, ograda toată
Pometuri pârguite de-a verilor arşiţă;
Doi nuci umbroşi ca noaptea, cu foaia-ntunecată.
Se-mbrăţişau cu câţiva butuci vânjoşi de viţă.
Vecini aveam pârgarul, om harnic şi cu carte.
Fecior isteţ de popă, ce-ades cânta la strană.
Şi-n deal Gavril Pândarul, un moş uitat de moarte.
Ce-a fost, spunea, la oaste şi-avea şi-un semn de rană.
Mai sus, spre miazănoapte, ne stăvilea priporul…

Urcau apoi largi plaiuri, se netezeau poiene.
Şi-n fund, ocol dând ţării, munţi suri ţineau soborul
Şi-şi negurau adesea albitele sprâncene.
Plutea pe noi o pace adâncă, robitoare.
Ca peste-un schit ce pururi ar sta la rugăciune.
Şi-şi revărsa seninul întreaga-i sărbătoare
Pe inimile noastre, în vremi nespus de bune!
Mijea, sfioasă-n suflet, cucernică şi dreaptă.
Ca zorile de vară, domoala fericire.
Curgea viaţa dulce, firească şi-nţeleaptă.
Cum curg din guri sfinţite lungi stihuri de psaltire.
Şi nu ştiu aste vremuri de-au fost ani lungi ori clipe…
Creşteam în cuibul paşnic şi-ntocmai ca lăstunul
De cum prinsei oleacă a bate din aripe.
Zburai în lungul lumii şi părăsii cătunul.
Azi satu-i plin de gloată, străini îl cercetează.
Dar casa ni-i pustie şi curţile-n ruine
Şi, stors fără de milă, în preajmă greu oftează
Întreg cuprinsul nostru ajuns pe mâini străine.

Secţiune 1.10 CA PE UN DIAMANT

Strivit zăceam sub scoarţa humii în bezna pururi blestemată.
Şi plin de lut duceam robia în miezul stâncilor bătrâne.
Când mâna ta m-a scos de-acolo şi m-a spălat de orice pată
În apele eternităţii ca pe un diamant, Stăpâne!…
Curând apoi chemaşi asupră-mi tăişul aspru al durerii
Şi mi-ai cioplit în mii de feţe amarnic sufletul din mine.
Ca pe un diamant, Stăpâne, ce şi-a sporit harul puterii.
Căci înmiit va să răsfrângă lumina ce-a cuprins în sine.
Ca pe un diamant, Stăpâne, m-ai pus în crucea stemei tale
Şi-n aurul iubirii sfinte m-ai ferecat – deasupra urii –

Să licăresc în noaptea vremii, când stele n-or mai fi pe cale.
Ca un surguci al slavei tale pe larga frunte a făpturii!

Secţiune 1.11 BĂTEA LA POARTA CERULUI

Bătea la poarta cerului o rază.
Bătea sfios şi-ncet ca o străină...
Târziu, un înger a deschis să vază
Şi-a stat, uimit de palida lumină.
Era o biată rază scăpărată
Dintr-un adânc de minte omenească.
Ce străbătuse calea-nfricoşată
De la pământ la graniţa cerească.
Părea atât de tristă şi umilă.
Dar totuşi credincioasă şi curată.
Că îngerul a tresărit de milă
Şi-a prins-o blând de mâna tremurată.
Apoi, grăbit a luat-o-n cer cu dânsul
Şi-a dus-o-n sfânta îngerilor horă;
I-a podidit pe toţi, privind-o, plânsul
Şi-au strâns-o-n braţe toţi ca pe o soră!
Ea le-a zâmbit, ştergându-le plânsoarea
Şi s-a rugat apoi de ei fierbinte
S-o-nfăţişeze bunului Părinte
Ca să primească binecuvântarea;
„Stăpâne veşnic, dătător de viaţă.
Din ce-ntunerec mă-nălţai la Tine.
Din ce prăpăstii crâncene de gheaţă.
Din ce vârtej de patimi şi ruine!
Cât am luptat cu oarba rătăcire.
Cu nebunia surdă şi păcatul
Dar n-am putut să semăn o sclipire
În largul nopţii stăpânind de-a latul.
Şi-n van am ars un creier, nendurată.
Ca pe-o feştilă, fără de cruţare.
Învinsă, goală, stinsă, spulberată
Doar în surghiun găsesc acum scăpare.
Să pot s-ajung la cerurile albastre.
Ca dintr-o grea cătuşă ce mă strânge

Am străbătut prin veacuri de dezastre
Şi-abia trecui oceane-ntregi de sânge!”
Cum sta, smerită în faţa strălucirii.
Silită ochii sarbezi să şi-i plece
Sărmana rază – far al omenirii.
Părea o umbră lâncedă şi rece.
„Tu vii aicea singură şi-nvinsă?
Grăi cel veşnic nevăzutul Tată…
Tu fugi de teama ca să nu fii stinsă?
Dar când s-a stins lumin-adevărată?!
De te-am trimis în lumile-nvrăjbite
Nu te-am chemat cu pumnii strânşi şi goi
Ca pe-un mănunchi de raze împletite
Eu te-aşteptam s-aduci pe toţi la noi!
Dintr-un biet sâmbur năbuşit în faşă.
Din scăpărarea unei minţi senine
Să fii crescut o mare uriaşă.
Să porţi pământul însuşi pân’ la Mine!
Plângând stingheră şi tremurătoare.
C-ai fost înfrântă vii să-mi dai de ştire?
Nu te primesc săracă şi datoare!
Cui ai lăsat bogata moştenire?!”
Mergând apoi spre raza-mbărbătată
I-a sărutat obrajii amândoi:
„Copila mea, fii binecuvântată.
Ia-ţi deci puteri şi-ntoarce-te-napoi!
Şi chiar de-ar fi ca sterpul bulz de tină
Să-l părăsească oştile cereşti.
Tu să rămâi, căci tu eşti doar lumină
Şi nu trăieşti decât când străluceşti!”

Secţiune 1.12 SPINII

Destul slăvirăţi numai trandafirii.
Dormind plăpânzi în aerul luminii.
E timp de-acuma să cântaţi şi spinii – Copiii vitregi, oropsiţi ai firii.
Ce credincioşi duc greaua lor ursită!
Ascunşi sub foi ca nimeni să nu-i vază.
Ei stau ca robii pururea de pază.

Să ocrotească floarea strălucită.
Pe ei cad veşnic ură şi blesteme
Când crunţi se-nfig, porniţi spre apărare.
În mâna-ntinsă lacom către floare
Şi gura vitei tot de ei se teme.
Aceşti barbari, ce dârji răsar în cale.
În suliţi lungi duşmanii să-i sfâşie.
Ce blânzi, sfioşi, cu câtă duioşie
Pe braţe duc povara de petale!
Precum se-nalţă-n mijlocul oştirii
Bogate flamuri, sus desfăşurate.
Aşa şi ghimpii – oşti nenumărate – Ca nişte flamuri poartă trandafirii…
Slăvite flamuri, flori de nea plăpândă.
Plutesc deasupra bătăliei grele…
Dar nu uitaţi ostaşii de sub ele.
Ce-n luptă cad ca să le dea izbândă!

Secţiune 1.13 SENTINŢĂ

Izbeşte amnarul de asprele cremeni.
Să vezi cum ţâşneşte şi foc, şi lumină…
Oţelul voinţei căleşte-ţi asemeni:
Lovit cu-ndârjire şi fără de vină.
Scântei strălucite în preajmă-ţi să semeni.
La orice lovire să scaperi lumină.

Secţiune 1.14 GLAS DE CLOPOT

Prolog

Se tânguia un clopot din turla lui de lemn
Şi-adâncu-i glas, ca unda, se-mprăştia departe.
Prin noaptea fără stele purtând chemări de moarte.
Cătunele, buimace, se deşteptau la-ndemn…
Neogoit, amarnic, prin văile deşarte
Chema dogitul clopot din turla lui de lemn.
Şi-nfioraţi de jalea năvalnicului zvon.
Creştinii, din bordeie treziţi fără de veste.
Ieşeau făcându-şi cruce şi se-ntrebau ce este:
— Ce mort în miezul nopţii purtat e la amvon?!…
Aprinseră opaiţi miloasele neveste.
Şi prinseră să plângă cu-al clopotului zvon.

Iar glasul de aramă aci parcă tuna.
Sălbatică putere de blestem dând durerii.
Aci murea de jale… şi-n mijlocul tăcerii
Mulţimea-ngrijorată şi cruntă s-aduna.
Toţi se-ntrebau de nu sunt în noaptea învierii.
Căci clopotul din turlă înverşunat tuna.
Şi-n apriga lui limbă certări se tălmăceau.
Din buzele-i de schije curgea înţelepciune.
Prorociri grozave şi psalmi de-ngropăciune.
Mânii întunecate ce greu se-năbuşeau…
Căci duhul răzvrătirii părea că însuşi spune
Frânturi de psalmi amarnici ce-n zbor se desluşeau.
Nedumeriţi, o vreme sărmanii poporeni
Străinul glas de clopot cu frică ascultară;
Dar, fără să priceapă strigarea lui amară.
Pătrunşi de frigul nopţii, şi preoţi şi mireni
Intrară în bordeie şi iarăşi se culcară.
Luminile stingându-şi sărmanii poporeni.
Şi-n van năucul clopot din turla lui de lemn.
Împrăştiindu-şi glasul prin văi şi munţi departe.
În noaptea fără stele zvârlea chemări deşarte:
Nu s-a clintit un suflet la vajnicu-i îndemn.
Ci numai pentru sine a jale şi a moarte
Suna năuc un clopot din turla lui de lemn.
I
Treziţi-vă, voi toţi cei vii, din somnul
Întunecat şi greu de suferinţă.
Spre voi doar strig şi, plin de sârguinţă.
Spre voi mă-ndrept acum, şi nu spre Domnul.
Cu limba mea de lacrimi tulburată
Nu-s vestitorul Paştelor deşarte.
Când voi cei vii trăiţi aşa departe
De viaţa dreaptă şi adevărată!
Căci nu chem încă morţii din morminte.
— Ei au să-şi aibă ceasul învierii – Dar cine-i astăzi solul mângâierii
În bezna-ntinsă pururi înainte?!
Voi nu cunoaşteţi legile vieţii.

Sau le călcarăţi, silnici, în picioare.
Voi sub obroc închideţi sfântul soare.
Să nu vedeţi lumina dimineţii.
Voi puneţi stăvili şi opriţi izvorul.
Dar floarea voastră stearpă se usucă…
Căci tot ce-aveţi e numai o nălucă
Şi-n voi se surpă însuşi viitorul.
Copii orbiţi şi rătăciţi ai firii.
Treziţi-vă din somnul de păcate…
Doar pentru voi mă zbuciumă şi zbate
Cumplitul braţ al deznădăjduirii.
II
De-atâta vreme stăruie păcatul
Pe pângărita, stoarsă a voastră humă.
Ca un amarnic, greu talaz de spumă.
Cenăbuşă, otrăvitor, uscatul.
Sporind, tăcută, Ura, ca o undă.
S-a revărsat şi v-a cuprins haină.
Şi-ngreuiata, lunga voastră vină
Tot mai adânc vă trage şi v-afundă.
Dreptatea-ntoarse, cruntă, sfânta-i faţă.
Şi Mila, n ceruri alungată, plânge.
Căci fărdelegea nu mai vă răsfaţă
Pe braţele-i mânjite-n veci cu sânge.
De pretutindeni vin jeliri de moarte.
Dar le sugrumă hohote şi glume…
În cântec şi ciocniri de cupe sparte.
Ca-n Babilon, se prăbuşeşte-o lume.
Dar voi molateci vă lăsaţi peirii.
Şi nici măcar nu vreţi să ştiţi, făţarnici.
Că din vârtejul anilor amarnici
Se hotărăşte clipa răsplătirii.
Deschideţi ochii, conteniţi desfrâul.
Izbăvitorul poate că s-o naşte
Şi nu va curge sângele ca râul…
Luaţi seama toţi, osânda grea vă paşte!
III
Copiii lacomi te vândură roabă.

Securi streine codrii ţi-i doboară.
Spre alte ţărmuri plutele coboară
A munţilor sălbatică podoabă.
Şi-n timp ce blândă-ţi încovoi spinarea
Pe-a tale sfinte, rodnice ogoare.
Pe-ntinse şesuri arse de dogoare
Stăpâni sunt numai jaful şi-mpilarea.
Din lumea-ntreagă îmbuibata lene
Tot rodul muncii tale îl aşteaptă;
Cirezi de vite falnice se-ndreaptă
Spre depărtate târguri apusene.
Ca-n largi prăpăstii grâul tău se varsă
În pântecul corăbiilor grele.
Avutul tău se-nghite-ntreg în ele.
Rămâne numai ţarina cea stoarsă.
Smerită vezi cum pleacă de la tine
Atâtea bunuri, drumuri lungi de-apucă.
Şi trec hotarul, grabnice, să ducă
Îndestulare gurilor străine.
Şi-apoi, plângând de-un dor fără de nume.
În umedul bordei te-nchizi trudită.
Şi stai săracă, tristă şi lipsită.
Ca o văduvă singură pe lume!

IV

Fireşte, ţi-a zâmbit norocul, din leagăn doar i-ai fost alesul şi te-a purtat mereu pe braţe, ca pe-un copil te-a răsfăţat, dar azi, când vieţii tale sterpe ai sta să-i cauţi înţelesul ar trebui să te-nspăimânte atât pustiu, ca un păcat.

În umbra tronului tău falnic, prielnic pururea orbirii, nu te-ai avut decât pe tine unică dragoste şi ţel!

Şi doar un neam întreg, printr-însul, te-a-mpins pe culmile măririi, şi mări de sânge-au curs, cununa să ţi-o călească din oţel!

Ci tu te-nvăluişi în manta-ţi împodobită cu hermină şi te-ai închis ca într-un templu în nepătrunsul tău palat, dar revărsat-ai peste ţară măcar o geană de lumină din nimbul tău îngust şi rece – trist abur, mâine spulberat?!

Ştiu, din trufia minţei tale şi din a inimii-mpietrire ai scos o strâmtă-nţelepciune şi-o lege: de-a încătuşa.

Cred, ai fost aspru, stânca tare, şi-ai frânt orice împotrivire ai fost viteaz, şi-ai fost şi harnic, dar pentru tine, nu-i aşa?

Mai mult! ai fost o nălucire dintr-o nădejde-n veci visată:

toţi te-au crezut izbăvitorul şi zvonul clocoti nebun, tu l-ai primit cu dinadinsul şi nu te-ai cercetat vreodată ci te-ai crezut, mărturiseşte-o, tu însuţi, mare, drept şi bun!

Apoi dorişi să stai în slavă, mai sus de toţi, în rând cu zeii, şi-ai izbutit: azi eşti mai mare, mai sfânt şi mai temut ca ei.

Smerit norodu-ţi stă-n genunchi, de-a valma bunii cu mişeii, şi-n larga ta împărăţie n-ai critici şi nu ai atei!

Aşa cum aspru porţi topazul cu mâna ta apăsătoare şi-aşa cum ţeapăn treci arare în goana cailor pe drum, de-acuma pari turnat în schijă pentru statura-ţi visătoare, pe chipul tău eternitatea punând pecetea de acum.

Dar vezi, pustiul te-mpresoară, pustiu în urmă şi-nainte…

Şi-n ceasul greu al despărţirii, în faţa cărei toţise-nchin, în loc să-şi plângă, frânţi de jale, pe milostivul său părinte, tăcut, norodul te-o petrece la groapa ta, ca pe-un strein!

V

Nu mai clădiţi palate din dezastre.
Nici temniţi strâmte, reci şi-ntunecate.
Ci-n sârg duraţi din sufletele voastre
Un larg şi cald lăcaş de bunătate.
La temelie puneţi toţi dreptatea.
Şi-o neclintită, trainică iubire.
Să-l înălţaţi mai larg decât cetatea.
Pe toţi să-ncapă, fără osebire!
Să fie leagăn tuturor şi vatră.
Nu capişte bogată, dar păgână.
Şi-n loc de idoli, chipuri seci de piatră.
Ciopliţi în vremuri fapte, să rămână.

Ca vrajbă-n veci să nu-i mai treacă pragul.
Sus, la altarul unde toţise-nchină.
Luminătorii neamului să vină
Să păstorească numai cu toiagul.
Din ale voastre suflete mai bune
Duraţi locaşul lumii viitoare – Obştesc liman, ce pururi să răsune
De-a muncii drepte sfânta sărbătoare.
Adăpostiţi sub el pe veci s-or strânge
Răzleţii fraţi din gheara dezbinării.
Şi-n blânda-i pază nimeni n-o mai plânge
Pe tot cuprinsul fericit al ţării!

Secţiune 1.15 NU TE MIRA...

Nu te mira că-mi prinzi privirea.
Păienjenită de durere.
Adesea cercetând ivirea
Şi altei lumi, şi altor ere.
În toiul luptelor nebune.
Pe rana inimii ce moare
Nădejdea vremilor mai bune
Răsare pururi ca o floare.
Din tot ce mi-a-nflorit vreodată.
Ea singură purta-vă roade.
Azi, când grădina-i scuturată
Şi toată floarea stearpă-mi cade.
Zadarnic firea mă striveşte
Mereu sub aspra-mi suferinţă.
În mine pururi încolţeşte.
Mai viu, obşteasca năzuinţă.
Şi-n van m-abate-n jos furtuna
Şi strâns mă ţin cătuşe grele.
În mine lumea-şi cearcă-ntr-una
Avântu-i veşnic către stele!
Din mii de gânduri tulburate
Un vis curat mi se încheagă.
Precum din spume sfărâmate
Ieşit-a Venera întreagă!

Secţiune 1.16 PĂRINTE, UNDE SĂ TE CAUT?

Părinte, unde să te caut şi pentru ce te-ascunzi mereu?!...
Pe urma ta în brazda vieţii alerg de la-nceputul lumii...
Cu hidrele în fundul mării, cu viermii orbi în noaptea humii.
Cu şerpii... m-am târât alături. Apoi m-am înălţat cu greu...
De-am zăbovit atât pe cale, tu ştii, de la-nceputul lumii.
De-a lungul vieţilor, pe tine te caut doar, Părinte-al meu!
Ce slab mă surghiunişi şi totuşi prin ce adâncuri am trecut;
În ce-ntrupări, ca-n nişte temniţi, încătuşat am stat, Părinte!
Prin ce ocoluri dureroase am străbătut mai înainte.
Cu ce puteri înfricoşate m-am măsurat cum m-am născut!
Şi nu ştiam ce va să-ntâmpin de fac un pas mai înainte.
Ci singur spintecai noianul îngrozitorului trecut.
E drept că, după-atâta trudă, azi sunt puternic şi bogat...
Ca-ntr-un ogor rodit-a-n mine, sporind, sămânţa nemuririi.
Ce-mi răsădişi pentru vecie când m-ai zvârlit în matca firii.
În suflet astăzi port o holdă, un Ian întreg îmbelşugat.
Şi lutul sterp de-odinioară e plin de rodul nemuririi...
Părinte, unde ţi-e grânarul şi când porneşti la secerat?!

Secţiune 1.17 HAIDUCUL

Ca şoimul sălbatic de-a pururea treaz
S-aţine la plaiuri Stoian cel viteaz.
Înalt şi năprasnic, la faţă smolit.
Se teme o ţară de braţu-i cumplit...

Cu flinta la spate şi paloşul gol
Şi-n fiece mână cu câte-un pistol.
Voinicul cel straşnic şi-aproape cărunt
Coboară-n buiestru pe murgul mărunt.
Şi calul, cu frâul legat de oblânc.
Sub greul harşalei răsuflă adânc.
El treapădă drumuri şi bate poteci
Pe unde trec litfe spurcate şi greci;
Apoi ca un uliu dă iama-n ciocoi
De-şi umple desagii cu galbeni de-i noi.
Chiar ziua-n amiază el calcă boieri.
Răzbate prin târguri şi pradă averi.
Dar nu schingiuieşte decât venetici.
Vrând stolul hrăpăreţ s-alunge de-aici…
Divanul, de teamă ţinându-i judeţ.
I-a pus zăticneală şi capul la preţ.
Ci nimeni în proptă-i nu poate să stea.
Căci are o vrajă ciudată şi grea:
Nici plumb nu-l atinge, nici gură de fier.
Săr gloanţele-n lături năuce şi pier!
Fug toţi arnăuţii când iese la drum
Căci patru-cinci poteri tăie pân-acum…
Aşa, crunt pe murgul la mers legănat.
Cântându-şi aleanul cu viers tărăgănat.
Din hăul de vremuri, ca dintr-un noian.
Adesea-mi răsare haiducul Stoian.

Secţiune 1.18 TOAMNA

În zorii sfioşi se coboară pe larga întindere a luncii
Cu sape, cu pluguri şi grape, o mută şi searbădă gloată.
Din cerul mocnit lin se cerne o ploaie măruntă cu zloată.
Dar trâmba de oameni se-nşiră, s-aşază pe ţarina toată
Şi-ndată porneşte la lucru trudită robime a muncii.
Cum tremură braţul pe coarne, căci lutul cleios ţine fierul
Când boii, spetiţi, cad sub bice pe brazda cu greu

începută.

Atunci doar stă truda o clipă, sar oameni grăbiţi de le-ajută.

Şi zorul porneşte mai aprig… în toţi i-o-ncordare tăcută.

Doar unul de-şi zvârle căciula ori altul de-şi scoate chimirul.

Sub seară târziu zbuciumarea s-alină pe-ncel, se dezleagă.

Şi gloata se-mprăştie, piere, de noaptea bordeielor suptă.

Pustiu, răscolit, crunt stă câmpul ca după o crâncenă luptă.

Doar ploaia rămâne să plângă, nopţi-zile întregi neîntreruptă.

Logodna seminţelor blânde cu lutul bătrân, stors de vlagă.

Secţiune 1.19 DOINA ŞI IAR DOINA

Doină şi iar doină, floare fermecată.
Floare care cântă.
Tu creşteai pe malul Oltului odată
Când săreau haiducii la chemarea-ţi sfântă.
Astăzi însă Oltul, cât – îi el de mare.
L-au momit streinii.
Şi tu, scumpă doină, pieri de-nstreinare
Şi de jalea ţării, azi pradă ruinii…
Nu vezi tu că lumea vrea să te stârpească?
Vino-n piept la mine.
Sufletu-mi doreşte să te răsădească
Şi să-şi înfrăţească soarta lui cu tine.
El să-ţi dea, ca Oltul, apriga-i mânie.
Ce-nfioară valea.
Dorul neatârnării, dalba vitejie…
Tu să-i cânţi izbânda ori să-i tângui jalea.
Căci mugind ca Oltul sufletul meu trece
Tulbure prin viaţă.
Şi de la o vreme bate crivăţ rece.
Făurindu-i lanţuri straşnice de gheaţă.

Cum veni-vei însă, răsări-va soare
Şi s-o face moină.
Să pornim ca unda greu clocotitoare.
Să pornim în lume, doină şi iar doină.

Secţiune 1.20 PE CRUCE

Iisus murea pe cruce. Sub arşiţa grozavă
Pălea curata-i frunte ce-o sângerase spinii.
Pe stâncile Golgotei tot cerul Palestinei
Părea că varsă lavă.
Şi chiar în clipa morţii huliră cărturarii
Cu fiere oţetită îl adăpau străjerii…
Râdea cu hohot gloata de spasmele durerii
Şi-l ocărau tâlharii.
Zdrobită, la picioare-i, zăcea plângând Maria
Şi-adânc zbucnea blestemul din inima-i de mamă.
Alături Magdalena, în lunga ei maramă.
Ţipa văzând urgia.
Departe ucenicii priveau făr’ de putere…
Cu el se năruise nădejdea lor întreagă;
N-aveau decât să fugă în lumea cea pribeagă
Şi fără mângâiere.
Târziu porni mulţimea în pâlcuri spre cetate.
Pe drumurile-nguste cu lespezi pardosite
Trecură fariseii cu feţele smerite
Şi bărbile-argintate.
Măslini fără de frunze dormeau mocniţi pe coaste
În vale, ca într-o pâclă, dormea Ierusalimul.
Pe cruce somnul morţii dormea de-acum sublimul
Iisus, vegheat de oaste!

Articol II. DIN ŢARA ZIMBRULUI

POEZII DE RĂZBOI

1918

Secţiune 2.01 CUGETARE

Pe cârma lumilor plecată.
Cu ochii mari ţintiţi în zare.
Veghează-n noaptea-ntunecată
De-a pururi treaza cugetare.
Tăindu-şi drum adânc, ca plugul.

De-a lungul veşniciei grele.
Sub mâna ei se mişcă crugul
Cu-ntregul lui alai de stele.
Ea ţine firul ce măsoară
Genunile de sub picioare.
Dar nicio clipă n-o-nfioară.
Vultorile spăimântătoare.
Când neguri oarbe vin ca fumul
Şi cerul pare fund de iaduri.
Ea singură găseşte drumul.
Şi-ndreaptă prora către vaduri.
Acolo-n larguri întâlneşte
Ostroave mari de idealuri.
La sânul căror poposeşte
Zvârlindu-şi ancora în valuri.
Dar iar spre ţintă se-ndrumează.
Către limanuri neştiute
Stând, sus, de veghe, pururi trează.
La cârma lumilor tăcute.
Secţiune 2.02 GANIMEDE
Deşi adânci porniri mă cer
Să urc spre bolta-n veci albastră.
Eu nu-nţeleg povestea voastră
Cu tânărul furat la cer.
De-ar fi ca să mă-nalţ spre stele
— Chemat l-ai zeilor sobor – Eu n-aş primi altfel să zbor
Decât cu aripile mele.
Răpit de vulturul lui Joe.
Întregul cerului senin
Mi-ar fi doar temniţă şi chin
De n-aş putea să-l tai în voie.
Şi nu m-ar bucura înaltul
Olimp, etern ispititor.
De nu l-aş fi atins din zbor.
Ci-n gheare lungi purtat de altul
Râvnind lumina depărtată.
Mai bine trist privesc de jos.

Decât să trec neputincios
Cu aripa împrumutată.
Căci decât rob în cerul sfânt.
Urcat doar cu puteri străine.
De nu găsesc avântu-n mine.
Rămân mai bine pe pământ.

Secţiune 2.03 ERA O ZI DE BĂTĂLIE

Era o zi de bătălie cu volbură de fum şi ceaţă.
Părea că cerul căptuşise cu neguri tainicele-i porţi.
Se risipise în ţărână atâta sânge şi viaţă.
Că nu ştiai de este abur sau sufletele celor morţi…
O pâclă grea, şovăitoare se tot rotea peste câmpie.
Şi-n dâre lungi, năbuşitoare, rostogolindu-se pe cer.
Buhavii nori din fundul lumii veneau a moarte şi-a urgie…
Pe-un dâmb adânc scurmat de schije, zăcea rănit un grănicer.
Se depărtase-mpuşcătura şi tunul se mai potolise.
În zări din când în când, haìne, zbucneau ascunse guri de foc;
El şi-a privit cu silă rana şi, cum de chinuri ostenise.
Şi-a tras mantaua peste faţă şi s-a culcat apoi la loc.
Nici nu s-a mai clintit d-acolo! Trecură-n goană călăreţii
Şi iarăşi lupta se încinse pe dâmbul proaspăt răscolit…
Târziu s-a fost pornit o ploaie, şi pe ruinele vieţii
Mărunţii stropi, căzând în sânge, plângeau un dor nepotolit.
Trântit acolo printre leşuri, el nu-şi simţea părăginirea.
Ci s-a lăsat domol să moară înstrăinatul grănicer…
Deasupra lui, luptând cu vântul, cu golul şi nemărginirea.
O pală searbădă de abur plutea între pământ şi cer!

Secţiune 2.04 ŞASE CRUCI

Şedeau de două zile-n ploaie, dar unul nu cârtea, când iată.

A treia zi sosi poruncă să ia tot muntele cu-asalt…
Şi, cum era posomorâtă, s-a-nveselit întreaga ceată
Şi s-a mişcat nerăbdătoare să urce piscul cel înalt.
Era o namilă de munte cu clinul repede de piatră.
Câţiva ienuperi doar şi cetini se agăţaseră de stânci…
În vârf, pe-un larg podiş de cremeni, duşmanul îşi făcuse vatră.
Trăgând, ascuns, în carne vie şi pitulat şezând, pe brânci.
Se repeziră, vânt, flăcăii să ia de zor, pieptiş, suişul.
Dar, seceraţi, cădeau la vale, rostogolindu-se pe râpi…
Şi nu putea să suie nimeni, nici chiar un vultur, povârnişul.
C-ar fi lăsat acolo morţii fâlfâitoarele-i aripi!…
O grindină pustiitoare de schije, gloanţe şi şrapnele
Se abătea fără-ncetare c-un huiet groaznic de nespus;
Ai noştri, îndârjiţi de ciudă, nici nu se mai fereau de ele.
Ci, frământându-se-n tăcere, cătau un chip s-ajungă sus.
Atunci trei caporali, tovarăşi cu trei soldaţi, se-ncumetară.
Cum vor putea să urce-n munte pe-un jgheab în coastă tăinuit.
Şi când cădea-vor ca un trăsnet, în cuibul cel de foc şi pară – Să zboare sus batalionul peste duşmanul uluit!…
Aşa a fost… După plecare trecură ceasuri lungi şi rele.
Când, iată, chiot sus şi răcnet, şi-o clipă focul a-ncetat:
S-a fost pornit de jos atuncea un freamăt, ca de aripi grele
Şi n-a fost om, ci rândunică, aşa zbura orice soldat…
Şi s-a sfârşit într-o clipită: aveam în mâini semeţul munte.
Cu toate coastele-i râpoase şi-ntreg cuibarul lui de

hoţi…

Dar n-a trecut un ceas, când, iată, ca o cunună pe-a lui frunte

Stau şase cruci în vârf acolo la care se-nchinară toţi!

Secţiune 2.05 LA CHEIA BUZĂULUI

Fusese aprigă năvala şi crâncenă împotrivirea…

Duşmanul sta înfipt la cheie şi nu-l puteam clinti din loc…

Ca-ntr-un bârlog intrase-n steiuri şi, plănuindu-ne strivirea.

Făr’ de răgaz vărsa într-una un iad de flăcări şi de foc.

Era un căpitan acolo, un om cărunt, părând cuminte.

Dar a-nceput de la o vreme să umble vajnic printre-ai săi.

Şi-a strâns grăbit batalionul şi doar c-o vorbă, „înainte”.

S-au repezit ca o furtună, nebuni, pe gura strâmtei văi.

A fost un fulger… căci duşmanul nu şi-a venit în fire încă.

Când, într-un iureş de izbândă, într-un imens avânt pornit.

S-a prăbuşit batalionul, ca un perete greu de stâncă.

Şi, valmeş a făcut fărâme, şi-a spulberat tot ce-a-ntâlnit!…

În urma lor porniră alţii… Şi-a fost că n-a rămas niciunul

Din câţi duşmani băteau la cheie şi se-nteţeau să-şi facă drum.

Zăceau pe jos mitraliere şi mut înţepenise tunul…

O linişte posomorâtă se cobora încet acum…

Când s-au trezit, târziu, cu toţii din fierbinţeala vijeliei.

Şi-au stat să-şi socotească morţii, pe căpitan nu l-au găsit!

Şi-au căutat doar ca pe moaşte, plângând, pe zeul bătăliei.

Dar căpitanul, fără urme, ca un arhanghel a pierit!…
Prin văile adânci Buzăulse-ncolăcea ca un balaur.
Mai sus, pe creştete, molifţii ardeau, trosnind, ca nişte torţi.
Din slăvi amurgul, ca un giulgiu de purpură cu vergi de aur.
Se întindea deopotrivă peste răniţi şi peste morţi…

Secţiune 2.06 POPA DIN DEALUL SĂRII

Aciolaţi pe dealul Sării, într-un ungher de ţintirim.
Aveam poruncă hotărâtă să ţinem piept ori să murim.
Pe după cruci pitiţi cu toţii, trântiţi pe brânci sau în genunchi
Trăgeam în văile deschise, din gropile pleşuvei muchi…
În spate, satul gol de oameni, pe brâna coastei se pierdea;
Doar popa singur rămăsese – şi tot urca de ne vedea.
Era un om voinic şi tânăr, cu nişte ochi adânci, frumoşi.
Vorbea cu noi de biata ţară, ne povestea despre strămoşi
Şi-nsufleţindu-ne într-una cu focul dragostei de neam
Ne trimitea chiar el la luptă, iar noi voioşi ne supuneam…
Dar cum nu mai putea să suie din sat în vârf de-atâtea ploi.
S-a hotărât ca să rămâie şi s-a mutat în deal la noi…
Şi-a luat cu el numai o carte şi-mpărtăşenie-n potir
Şi nu se mai clintea acuma din sângerosul cimitir…
Toţi câţi cădeau loviţi de gloanţe pe pieptul lui se sprijineau.
El îi grijea cu sfânta taină şi-i mângâia până mureau…
Vrăjmaşul zăticnit din cale, turbat că nu răzbeşte sus.
Aduse grabnic patru tunuri şi ţintă drept în noi le-a pus.
Le-a-nţepenit pe temelie, le-a potrivit, ochind, şi-apoi.
Afară din bătaia noastră, a început să tragă-n noi…

Deşi vedeam din vârf cu ochii venind pieirea negreşit
Şedeam, căci n-aveam decât puşca şi-un pumn de gloanţe pe sfârşit…
A fost apoi un iad şi-o moarte, că toţi vorbeam să nu mai stăm.
Cei slabi de înger dau să fugă şi mulţi spuneau să ne predăm…
Atuncea, popa, ca o fiară, sări din şanţ răcnind cumplit.
Ne fulgeră cu vorbe grele, ne ruşină şi ne-a oprit.
Ne-a pus să-ngenunchiem, sub schije, în sânge proaspăt şi noroi
Şi ne-a jurat pe sfânta cruce un pas să nu dăm înapoi…
Pe fiecare om în parte apoi ne-a binecuvântat
Şi, răsădindu-ne alt suflet, ne-a rânduit iar la luptat.
…Stam ziua pân’ la brâu în apă pitiţi în şanţ, cu el la rând;
Curgeau ghiulele puzderii pe capul nostru, şuierând.
Când răbufneau, lovind pământul şi-l sfredeleau vijelios.
Ne ridicau din şanţ cu totul şi ne zvârleau în vale jos.
Era atâta-ncrâncenare, atât potop de fier şi foc
Că dezgropa din groapă morţii şi ne-ngropa pe noi la loc.
Dar seara, când cerca duşmanul să urce dealul înviam
Trăgeam şi noi în carne vie şi valmeş îl rostogoleam!
Cinci zile ne-am bătut ca leii cu popa-n frunte, când, blestem.
O schijă l-a plesnit în coaste, şi-a mai trântit vreo patru ghem!
El, pipăindu-şi paşnic rana, văzu că totul s-a sfârşit.
Şi liniştit cerând potirul, el singur s-a împărtăşit.
Apoi, senin plecându-şi ochii, muri pe braţe de soldaţi.
Cuvântul său din urmă fuse „cu niciun chip nu vă predaţi.

Copii luptaţi până la urmă, cu noi e însuşi Dumnezeu”.

Şi numai ştiu nimic în urmă, c-atunci am fost rănit şi eu!

Dar azi, când cineva mă-ntreabă, mărturisesc cinstit şi drept

Că fără popa de la Sarea, noi nu ţineam acolo piept! …

Secţiune 2.07 ŢĂRII MELE

Deprins de veci cu nori şi vijelie
Stă pururi trainic muntele de stâncă.
Ce-i pasă lui că-n aspra-i temelie
Şivoaie rod şi ape iuţi mănâncă!
Ştiţi voi ce fac în cremenea bătrână
Atâtea ploi, cu munca lor grozavă?
O spală doar de clisă şi ţărână.
Dar lasă-ntreg străvechiul cheag de lavă.
În van puhoiul spumegă şi creşte
Scobind prăpăstii fără de hotare:
Pe cât la poale râpa s-adânceşte.
Pe-atât se-nalţă muntele mai tare.
— O, ţara mea, tu, culme-ncremenită.
De-atâta sânge roasă şi brăzdată.
Azi din adâncuri, grea şi neclintită.
Te-nalţi în slăvi mai sus ca niciodată!

Secţiune 2.08 MORMÂNTUL STEGARULUI

Acolo-n câmpuri, unde-atâţi viteji căzură.
Tălăzuiesc azi grâne şi morţii dorm, sărmanii…
Tot mai adânc s-or duce cu orice arătură.
Când peste ei cu trudă vor trage-n plug plăvanii.
Acolo însă unde căzu străpuns stegarul
Şi duşmanul sălbatic i-a smuls drapelul ţării.
Stă câmpul sterp şi cere să-i semănaţi stejarul.
Nu grâu vrea mortul aprig, ci semnul neuitării.
Pe groapa lui îngustă din ce în ce mai falnic
Să crească, dârz, copacul în mijlocul câmpiei…
Când s-o-ncleşta la luptă cu crivăţul năvalnic.
Să-i sune mii de trâmbiţi, ca-n ziua bătăliei…

L-am lăsat acolo, că-i era totuna…
Se-mplinise doară scrisa lui pe lume.
Închisese ochii dar şoptea într-una
Şi, strigând nevasta, o chema pe nume.
Şi-a rămas acolo, sub o curmătură.
Povârnit pe-o parte, cam aşa-ntr-o rână.
Stând să ducă parcă fluierul la gură.
Cum şedea în munte, vara, sus la stână.

Secţiune 2.09 CUM STAM ÎNCĂTUŞAT

Cum stam încătuşat de stâncă
Pe culmea cugetului meu.
Privindu-mi patima adâncă.
Mi se părea că-s Prometeu.
Îmi ispăşeam trufaşa vină
— Furasem focul sfânt din cer – Dar azi puteam să dau lumină
Şi chinului cântări să-i cer!
Pe cât mi se-nzecea puterea.
Pe atât cătuşa mă strângea.
Dar, îndumnezeind durerea.
Uitasem că mai e a mea…
Cântam, şi cele nouă Muze.
— Înfiorate de avânt – Sorbindu-mi vraja de pe buze.
Mă-mbrăţişau făr-un cuvânt.
Ca nişte stele, strălucite
Durerile se deşirau.
Iar Muzele stau fericite
Şi rând pe rând mă sărutau.
Mai sus de mine şi de lume.
În faţa slăvilor cereşti.
Încins de patimi fără nume.
Cântam dureri dumnezeieşti!

Secţiune 2.10 SUNT CULMI ÎNFRICOŞATE

Sunt culmi înfricoşate în sufletele noastre.
Dar nimeni nu le suie şi nimeni nu le-atinge.
Deasupra, peste neguri, furtună şi dezastre
Pe ele niciodată lumina nu se stinge…
Acolo răsăritul trimite-ntâia rază.

Amurgul tot acolo lucirea lui din urmă.
Pe fruntea lor lumina de-a pururi scânteiază
În chip de sărutare, ce-n veci nu se mai curmă.
Arareori un vultur cu àripe bălane
Rătăcitor ajunge pe culmi, dar nu mai zboară.
Căci prins adânc de vraja seninelor arcane.
Rămâne sus acolo şi nu se mai coboară.

Secţiune 2.11 CUNUNA DE AUR

Eu mi-am lucrat cununa şi pe de-a-ntregu-n mine.
Şi sufletul, în flăcări – fu singur meşter faur:
Semeaţă, neatinsă de foc şi mâini străine.
S-a făurit în mine cununa mea de aur.
Acolo, în adâncuri, zvâcnind cu încordare
În mâinile voinţei ce-i fără şovăială.
Ciocanul greu de patimi bătu făr’ de cruţare
Pe inimanăsprită ajunsă nicovală.
A fost o muncă aspră. Turtit cu-mpotrivire.
Sta, bulz, vârtosul aur şi nu vrea să se-nchege.
Dar clipă după clipă s-a subţiat în fire.
Şi fir de fir în urmă pornit-a să se lege.
Deplin întruchipată, cununa strălucită
S-a-nfăptuit de-a-ntregul şi singură în mine;
Şi poate sta pe frunte-mi aşa, pecetluită – N-au fost la făurire nici foc, nici mâini străine.

Secţiune 2.12 NOAPTE DE IARNĂ

Era o noapte plină cu zăpadă
Şi-ntreg pământul sta în amorţire…
Cu gâtu-n sus spre recea strălucire.
Urlau doi lupi flămânzi, cerşind o pradă.
Gâtlejul lor, adânc sunând a sfadă
Certa în van neîndurata fire…
Doar la răstimpuri, cu nedumerire.
Clipea o stea şi se lăsa să cadă.
Era în tot atâta nepăsare.
Atât pustiu şi-amară vitregie.
Aşa dezmoştenire şi uitare.
Că însăşi luna fără de viaţă.
Trecând pe cer ca dusă de urgie.

Părea un sloi rătăcitor de gheaţă.
Secţiune 2.13 NOAPTEA
S-a tras domol din luptă lumina obosită
Şi-ncet s-a stins departe, ca suptă de-adâncime…
Ţinând întreaga lume mai strâns încercuită.
Sporeşte-n zări un vajnic talaz de-ntunecime.
Şi Noaptea-nvolburată cutreieră pe drumuri.
Din negrele-ascunzişuri chemându-şi seminţia;
Cu palmele întinse vin umbrele – duiumuri – Pe tălpi de întuneric s-aşeze-mpărăţia.
Curg, oarbe, din adâncuri a beznelor zăpodii
Şi-nvinsă pleacă ziua din tronul nalt al firii…
Prinzându-şi peste creştet din zbor cununi de zodii
Se urcă Noaptea-n slavă pe treptele măririi…
Atotstăpânitoare stă oacheşa crăiasă.
Popoarele de umbre pornind să-şi cârmuiască…
Şi cum din ascultare nu-i nimeni să-i mai iasă.
Furată de tăcere, ea prinde să clipească.
Şi stând aşa în scaun cu pleoapele plecate.
Proptită pe speteze, de somnul greu supusă.
Adoarme lin crăiasa, cu capul dat pe spate.
Şi-ntreaga-mpărăţie la poale-i doarme dusă.
De sus alinătoare, cu vise legănată.
Pe lumile trudite odihna se desprinde.
Şi cerul pare-n larguri o aripă-nstelată
Ce peste noi, în zboru-i, vecia îşi întinde.
Secţiune 2.14 ŢARA
Hotarele mele sunt numai o rană
Ş-adânc sfârtecate zac toate în sânge!…
Lipsesc nestemate din vechea-mi coroană:
Azi Leul Băniei în lanţuri se plânge.
Iar falnicul Vultur, sărac, fără hrană.
De cuşca robiei aripile-şi frânge.
Şi-n mrejele morţii ce-ntins-au străinii
Se zbat fără pace şi ţipă Delfinii.
Rămâne doar Boul… nenfrânta-i cerbice
Abia de se-ndoaie sub palmele vremii…
Rămâne la pluguri, sub jug şi sub bice.

El singur, din toate podoabele stemei…
Dar azi el e zimbrul sălbatic şi tare
Şi vremile stinse par iar să se-ntoarne.
Căci oaste de zimbri stând azi la hotare
Puhoiul de haite îl zvârle din coarne.

Secţiune 2.15 FRUNZĂ VERDE…

Frunză şi iar frunză tânără şi verde.
Te-a cântat de veacuri dornic un popor…
Astăzi el stă-n cumpeni – şi, dacă se pierde.
Cine să-ţi mai cânte, să te mai dezmierde?!
Frunză şi iar frunză tânără şi verde.
Nu vezi la tulpină aprigul topor?…
Cum primişi la umbră tocmai tu duşmanii.
Frunză şi iar frunză verde de brădet?
Frunză din stejarii codrilor Tismanii.
Frunză din Sinaia, cum umbriţi Germanii?
Cum primirăţi toate bucuros duşmanii.
De-am rămas cu plopii rari de pe Siret?!
Frunză şi iar frunză stearpă de negară.
Ce mănânci ogorul unde asudăm.
Au intrat duşmanii val-vârtej în ţară…
Astăzi ca strămoşii băjenirăm iară!…
Frunză blestemată, frunză de negară.
Am rămas cu tine doar să te cântăm?!
Frunză şi iar frunză, ţepi de pălămidă.
Ce te-ntinzi pe holde, grea, ca un blestem.
Astăzi ţara toată plină-i de omidă.
De-a lăsat ţărâna stearpă – cărămidă!
Frunză otrăvită, ţepi de pălămidă.
Am rămas cu tine să ne mângâiem?!…

Secţiune 2.16 PE ŞIRET

Adie un vânt de pustie pe-ntins de păşuni fără urme.
Pe plaiuri dă colţul de iarbă sfielnic ieşind din pământ…
Şi jalnicul vânt parcă-ntreabă: au unde-s bogatele turme.
Duioşii ciobani unde sunt?…
Vai! oile-s azi înjunghiate, ciobanii mai toţi în

mormânt.
Şi vântul coboară la vale, colindă întreg Bărăganul
Şi vede cum flutură grâul şi spornic s-arată la rod…
Dar vede pe holdele noastre că astăzi stăpân e duşmanul
Şi lacom, lăcustele-l rod…
Şi plânge că moare de foame, că moare întregul norod!…
Şi vântul se face furtună ce valmeş se-ndreaptă spre sate:
Au unde sunt azi gospodarii de nu se clintesc nicidecum?
Pe unde-s nevestele strânse, bătrânii cei gârbovi de spate
Şi ce fac copiii acum?
Azi satele toate sunt flăcări şi bieţii creştini poate scrum.
Şi creşte furtuna ca marea pe-ntinsul cel jalnic al ţării.
Cu hohot se tânguie şesul şi munţii cu falnic brădet:
„Au unde sunt astăzi vitejii”… Dar iată răspuns întrebării.
Şi vântul s-alină pe-ncet…
Căci tunul începe să bată mai dârz, tot mai dârz pe Siret.

Secţiune 2.17 O, ŢARĂ

Acolo-n văi, pe Prahova – bogată – Pe Jiu, pe Olt, pe Argeş şi Buzău.
Pe Bărăgan, în care spicu-i gata.
În Bucureşti… pe-ntreg cuprinsul tău.
E numai jale, capete plecate.
Ochi stinşi, ce cată pururi în pământ.
Sunt buze mute, braţe ferecate.
Şi oase, oase fără de mormânt!…
Noi ştim de-aici prăpastia durerii
În care zaci… Aşteaptă, că venim.
Tu nu cunoşti izvoarele puterii
În care azi din nou ne plămădim.

E dorul tău, atâta ne mai ţine…
De la Oituz, din Putna şi Şiret
Bat toate inimile pentru tine…
Duşmanii înşişi te aud încet…
Aşteaptă-ne… nimic n-o să rămână!…
De-ar fi să trecem toţi prin foc şi iad.
Ca David lua-vom praştia în mână
Şi vom zdrobi de veci pe Goliad!
Răzbunători ne vom întoarce iară.
Cum ne-am legat cu aspru jurământ…
Şi vom cădea la sânul tău, o, ţară.
Cum cazi, plângând, pe lespezi de mormânt.

Articol III. PÂRGĂ

(1921)

Secţiune 3.01 PÂRGĂ

Am fost un pom zăbavnic… târziu am răsărit…
Nu m-au cruţat nici grindini, nici secetă-ndelungă.
Mi-s crengile sucite şi cresc pipernicit.
Iar biata rădăcină, căznindu-se s-ajungă
În lutul gras şi reavăn, prin pietre-a sfredelit.
Dar astăzi, peste vremuri, rodesc… Prin mii de pori.
Din fund amara mâzgă suind, se îndulceşte
Şi-a soarelui lumină o plăsmuieşte-n flori:
Azi visul rădăcinii pe ramuri străluceşte.
Voios stă rodul ciucur şi-ncet se pârguieşte…
…Şi-ncovoiat sub pârgă, aştept culegători.

Secţiune 3.02 PIATRA AURIFERĂ

Mă pregătesc de-acuma să te sfărâm, durere.
Ca pe o piatră-n care zac vine-ntregi de aur.
Ce-atât mai grea atârnă, strivind mai cu putere.
Cu cât în ea cuprinde, ascuns, mai mult tezaur.
Din ocniţa vieţii în lespezi te voi scoate.
Şi munţii tăi scurmându-i adânc în măruntaie.
Căra-voi la lumină nămestiile toate
De blocuri tari, ce firul de aur le-ntretaie.
Copaie cu copaie, în pive mărunţită.
Toţi grunjii măcinându-ţi, în praf te voi preface
Vor bate pisăloage, şi apă-nvineţită

Pe jgheaburi largi de suflet va curge fără pace.
S-o duce toată huma netrebnică din tine…
Spălată-n mii de ape, pe scocuri vânturată.
Să-ţi laşi domol pe fundul ulucului din mine
Nisipul tău de aur, Durere sfărâmată…

Secţiune 3.03 LACUL ZÂNELOR

Lacul zânelor din codri a-nceput ursuz să scadă…
Tăinuitele-i izvoare rând pe rând s-au potmolit
Şi-n păragina hobăiei brusturi grei crescuţi grămadă
Tot mai strâmt îl strâng în copca unde-ncet s-a cuibărit.
Limpezişurile-i triste le-a umplut mătasa verde.
Mreji de lintiţă măruntă în adânc s-au coborât.
Până-n fund e negru lacul şi, din umbră, cum se pierde.
Sub sprânceană de pădure pare – un ochi posomorât.
Nu mai vine să-l prefire cârdul sprintenelor ciute…
Bolţi de carpeni îi aruncă un zăbranic pe undiş…
Miros greu pluteşte-n preajmă şi din apele stătute
Ies tufişuri încâlcite de liane şi brădiş.
Nemişcat şi zi şi noapte, vara vântul nu-l atinge.
Nu-l văd razele de soare şi mierloii l-au uitat;
Brâu de papură sau trestii foşnitoare nu-l încinge…
Rar doar broaştele ţestoase şi cu şerpii-l mai străbat.
Toamna-n urmă îl îngroapă sub un ţol de frunze moarte.
Putregai şi crengi uscate ţes pe faţa-i o podea:
Unda lâncedă primeşte pe lumină-i să le poarte.
Dar din ele-şi face-o pleoapă şi se-nchide-ncet sub ea.

Secţiune 3.04 SINGURĂTATEA

Adorm adânc Bucegii, şi Noaptea-i netezeşte.
Pe tâmplele lor arse, cu mâinele-amândouă.
Sclipesc pe frunţi golaşe, ce somnul umezeşte.
Broboane mari de rouă.
Doar văile-aburite huiesc fără-ncetare
Şi dârele de ceaţă, ca nişte şerpi, la poale
Se duc pe nesimţite şi curg în depărtare
Cu apele la vale.

Atunci Singurătatea se scoală-ngândurată
Şi umblă, visătoare, pe streşini de-nălţime.
Stă ceasuri neclintită, de-o stâncă răzimată.
Şi cată-n adâncime.
Dă drumul unei pietre şi-ascultă – ncremenită.
Cum bubuie-n adâncuri pân' nu se mai aude.
Cu faţa-n sus pe urmă se-ntinde, aiurită.
În ierburile ude.
Se uită lung la stele cum ard nălucitoare…
Ascultă-n fund molifţii vibrând ca nişte clape.
Pe ceruri trece luna, plutind strălucitoare.
Ca lebăda pe ape.
Aşa îşi duce veghea pe culme sus, deşteaptă.
Şi de urât tot timpul ea singură îşi ţine…
Din când în când tresare şi şade… parc-aşteaptă
Dar, nimenea nu vine!

Secţiune 3.05 NOUL MAG

Am obosit de-atâta aşteptare
Cu ochii sus pe cer…
Şi steaua vieţii tot nu mai răsare.
De astăzi însă n-o mai cer.
Plec singur spre locaşul de-nchinare.
Spre Staulul râvnitului Mister.
Luceafărul menit ca să-mi răsară
Atât a zăbovit.
Că nu mai vreau să ştiu dacă s-a stins.
Ori eu dac-am orbit…
Nu mai aştept lumina dinafară:
O alta-n mine tainic s-a aprins
Şi arde-n fund pojarnica ei pară.
Văpaie noaptea, ziua stâlp de fum – Cu ochii-ntorşi spre ea pornesc la drum.

Secţiune 3.06 CA NĂFRAMA SFINTEI VERONICA

Sufletul meu este alb şi fără pată
Cum a fost năframa sfintei Veronica.
Doar a-ntins-o sfânta, negrăind nimica.
Iar martirul şterse faţa-nsângerată.
Sufletu-mi întinde tainica-i năframă.

Să-ţi apeşi pe dânsa ochi, obraji şi gură.
Dornic să-ţi cuprinză faţa ca-ntr-o ramă
Şi să-ţi prinză chipul tot în ţesătură.
Chipul tău, iubito, înger în prigoană.
Pătrunzând ca mirul pânza-i străvezie.
Luminos şi dulce ca pe o icoană
Să-l păstreze apoi pentru veşnicie.

Secţiune 3.07 PEISAJ MARIN

Era o vreme-nchisă, târziu după furtună
Şi apele trezite păreau că stau pe gânduri:
Din toată frământarea şi cazna lor nebună
Nimic nu s-alesese decât un vraf de scânduri.
Corăbii zdrumicate băteau domol în maluri
Şi lemn cu lemn, pe-ncetul, le lua-napoi uscatul.
Catarge fără funii, săltate peste valuri.
Cu trupul numai aşchii veneau plutind de-a latul;
Semeţii brazi din norduri, molifţii tari din munte.
Porniţi să cucerească cu dor o altă lume.
Soseau acum la ţărmuri cu trăsnetul pe frunte
Purtaţi pe năsălia nămetului de spume.
Cuprinse de nisipuri pe dosnicele dune.
Zăceau ici-colo hârburi de năvi cutezătoare…
Nu s-arătau pescarii măcar să le adune.
Ci le-mbăla doar marea cu limbi de flux amare.

Secţiune 3.08 ÎNGERUL NĂDEJDII

Era la o răscruce, şi Îngerul Nădejdii.
Trimis să-mi ţie calea cu-aripile deschise.
Să-mi fie călăuză şi pază în primejdii.
Zdrobit de osteneală acolo adormise.
De când mă zămislisem pornise c-o solie:
Noianuri să străbată şi-n sârg să mă-ntâlnească.
Dar pururea zăbavnic, bătut de vijelie.
La gura de răspântii a stat să poposească.
Şi n-a putut de-atuncea nimic să-l mai deştepte.
Nici grija să-mplinească chemările poruncii.
Nici strigătele mele, ci stând să mă aştepte.
Dormi mereu, cu pumnii la gură strânşi, ca pruncii.
Iar eu mergeam de-o viaţă cu gândul că odată

Din zbor slăvitul înger îmi va ieşi-nainte.
Că-i voi cădea nemernic la poala luminată
Şi mă va lua cu dânsul sub aripile-i sfinte…
Cădea grăbit amurgul pe jalnica răscruce
Şi căile, tăcute, se desfăceau cumplite…
Sta sufletul în cumpeni pe care drum s-apuce.
Privind la tristul înger cu aripi ofilite…
Şi m-am plecat atuncea ca să-l privesc de-aproape.
Mai pâlpâia pe frunte-i un cearcăn de văpaie…
Încolo numai umbră, pe-aripe, peste pleoape…
Părea un biet războinic căzut într-o bătaie.
Avea hlamida ruptă şi-o aripă beteagă
Cu sfârcurile boante şi pene zdrenţuite.
Zăcea grozav de palid, sleit şi fără vlagă
Şi-ncet scâncea în somnu-i cu vise chinuite.
Mi-am scos atunci veşmântul şi, dornic a-l cuprinde.
L-am învelit cu grijă ca pe-un copil în boală.
L-am sărutat pe frunte, i-am pus la cap merinde
Şi-alăturea toiagul cu traista mea goală…
Dar el dormea, cu capul pe-o piatră, n drumul mare.
Ca-ntr-un surghiun departe, abia suflând, cu trudă…
L-am dezlegat cu milă de-ntreaga lui chemare
Şi-am ocolit pe-alături, prin somn să nu m-audă.
Şi l-am lăsat acolo dormind, căci înnoptasem.
Ca să m-afund tot singur în inima tăcerii.
Dar iată că pe calea ce-acuma apucasem
Îmi lumină ca focul Arhanghelul Durerii.
Secţiune 3.09 SODOMA…
Fugea departe Lot, ieşit din minţi…
Ardeau în urma lui Sodoma şi Gomora
Şi miezul nopţii flăcăra ca aurora.
Un val de vaiere şi de scrâşniri de dinţi
Şi urletele tuturora.
Se tot ţineau de el, ca un şi voi.
Dar n-avea voie să privească înapoi
Cetăţile îndrăgostirii mele.
Cu foc bătute, ard pe rug.
Se crapă sufletul, cad stele…

Cu mâinile pe ochi eu fug.
În urma mea iubirea, blestemată.
Ca o Sodomă arde-nflăcărată.
Şi toată patima şi-ntreaga nebunie
Vor fi cenuşă până-n temelie.
Trecutul culpeş îl aud cum geme.
Cum pâlpâie şi cearcă să mă cheme
Cu glasul tot mai înecat de foc…
Dar cine-ntoarce capul se preface-n sloi.
Şi simt că de-aş privi o clipă înapoi.
Aş împietri de-a pururea în loc!
Secţiune 3.10 AMURGUL
Cerescul ghem de aur întreaga lui urzeală
Şi-a depănat-o-n fire de foc strălucitoare…
Ajuns la pragul zării gol, fără de beteală.
Rostogolit din ceruri, apune pe ponoare.
Strângându-şi, friguroase, foiţele mărunte.
Se-nchide-ncet trifoiul şi floarea de ţintaur[2].
Din şesurile sure urcând grăbit spre munte.
Amurgu-n mers despoaie colinele de aur.
Acolo unde calcă se stinge o comoară.
Se face vânăt plaiul pe care se tot suie;
Şi după el, tăcute, din codri se strecoară
Un lung alai de umbre pe orice cărăruie.
Sosit pe prispa culmii, o clipă cată-n urmă.
Zorind să-şi strângă cârdul de umbre întins pe cale.
Ca un cioban ce-şi cheamă cu grijă-ntreaga turmă.
Apoi din nou porneşte şi scapătă devale.
Abia pe munţi atuncea mai fâlfâie lumina.
Ca pasărea rănită zburând din stâncă-n stâncă…
Pe urma ei, din hăuri urcând năvalnic clina.
Cu o falcă-n cer s-o prindă, aleargă Noaptea încă.
Aleargă şi înghite de ciuda răzbunării
Toţi fulgii de lumină împrăştiaţi pe creste…
Se-nchid apoi deodată ocolurile zării.

---

2 Țintáură ~e f. Plantă erbacee medicinală, cu tulpina erectă, cu frunze alungite și cu flori divers colorate, dispuse în buchete terminale, având fructul o capsulă; fierea-pământului.

Cu trâmbe de-ntunerec căzute făr’ de veste…
Năvoade largi de umbră stau lumile să-ncapă.
Tot cerul prefirându-l ca unda pe prundişuri.
Din funduri nepătrunse trăgând, ca dintr-o apă.
O mişună de stele ce ies la limpezişuri.

Secţiune 3.11 APUS DE SOARE

Din cutreieratul cer cu-ntinse arii
Coborând pe munte, înfocatul Soare
Îl opreşte-o clipă încă telegarii
Cei cu trupul flăcări, coamele vâlvoare.
Şi pornind acasă roibii, la hodină.
Pentru întreaga noapte singur şi-i adapă
În nemărginitul iezer de lumină.
Revărsat în calea serii ca o apă.

Secţiune 3.12 LA POARTA PARADISULUI PIERDUT

Azi am trecut s-o văd, înstrăinată.
Grădină-n care-o vară ne-am iubit…
Podoaba-n zdrenţe-i spânzura uscată.
Rugini a prins frunzişul răvăşit.
Iar parcul, raiul nostru de-altădată.
Cu ziduri alţii azi l-au ocolit.
E ceasul vechi al dragostei, e seară.
Şi, dând să intru, stau înfiorat:
Înaltul plop la porţi m-aşteaptă iară.
Dar toamna purpurie l-a schimbat
În galben stâlp pâlpâitor de pară.
Ce freamătă, de vânturi zbuciumat.
Şi-n vijelia ce s-a-ncins să-l bată.
Aprinsul plop acolo mi-a părut
Că-i sabia de foc neîndurată
Pe care Heruvimul nevăzut
O flutură spre lumea blestemată
La Poarta Paradisului pierdut.

Secţiune 3.13 DUREREA NEAMULUI

Nu vin spumos, nici păcură aprinsă.
Nici blestem furios de Prometeu:
Eu sunt Durerea voastră, necuprinsă.
Şi sunt un dar făcut de Dumnezeu.

Din visul vostru ars, căzut grămadă.
Din dorul, astăzi zgură şi tăciuni.
V-am mai rămas doar eu, o grea plămadă – Amestec de silitră şi cărbuni.
Nu sunt vulturul fâlfâind în cuşcă.
Nici răcnetul de leu izbit în piept.
Ci sunt un pumn de pulbere de puşcă.
Ce, sub ţilindră, mută stau şi-aştept.
Un pumn de iarbă, care doarme parcă
Pe fundul sufletelor tuturor.
Dar forţa mea cumplită vă încarcă
Ca pe-o unealtă aspră de omor.
Înfricoşata pulbere-i la pândă:
De-o scăpăra scânteia dedesubt.
Va nărui o lume sub osândă.
Atâta foc şi pară-n mine-am supt.
Va fi un fum, un vaier şi-o lumină…
Detunetul la ceruri va urca
Şi neamul tot zbucni-va, ca o mină…
Scânteia mânioasă de-ar pica!…
Dar pân-atunci păstraţi-mă curată
În fund de suflete, la adăpost;
Să nu mă ude lacrima vreodată.
Să nu-nmuiaţi năprasnicul meu rost.
Să stau acolo mută şi-ngheţată.
Din scrum de vis urgia să-mi încheg:
Un pumn de pulbere înfricoşată
În care zace trăsnetul întreg.
1918. Pacea de la Buftea
Secţiune 3.14 AMURG PE LAC
În slăvi lumină lină cu stingeri potolite.
Pe lacul fără valuri odihna s-a lăsat…
Mijind de somn pe maluri, cu creştetul plecat.
Stau sălcii plângătoare, ce-aşteaptă despletite.
Tăcuţi, spre sat pescarii duc în părângă cina
Şi undele năvoade şi căngile de fier…
Iar largul ochi de ape, rămas privind la cer.
Parc-ar sorbi-n adâncuri, nesăţios, lumina.

Secţiune 3.15 SUNT PEŞTERI
Tu nu uita că sunt în tine peşteri…
Un pas, o şoaptă, numai un suspin.
Sporesc acolo-n mii şi mii de creşteri.
Se-ngroaşă-n hăuri, se izbesc şi vin
Să zguduie pereţii arşi de lavă.
Şi tainiţa se umple de tumult.
Că cerurile, sus, când tună-n slavă…
Şi creşte larma surdă tot mai mult.
De parcă sparge urletul tavanul:
Cutremur lung iscat dintr-un oftat…
Şi-adeseori când zvonul, ca orcanul.
Nebun s-azvârle-n steiul detunat.
Ca-n peştera pierdută sub pământ – De larma izvorâtă din suspine
O piatră cade, altele-şi fac vânt.
Şi bolţile se năruie în tine.
Secţiune 3.16 VÂNĂTOARE VECHE
Ieşeau călări din curţile-ntărite.
În pas domol, spre luncile cu soare…
Chema voios un corn de vânătoare
Ogarii şui cu zgărzile-aurite.
Întinşi apoi, ca trâmba, pe ogoare.
Porneau să bată ţarnele-nverzite.
Uimind cu botul urmele găsite.
Chefneau copoii ageri prin răzoare.
Ducând alaiul, mândră şi dibace.
Trecea domniţa, sprintenă ca glonţul.
Un şoim viclean, cu pene porumbace.
Pe mâna ei stând gata să-şi ia zborul.
Îşi ciugulea din când în când cu clonţul
Lănţuşul strâns, ce-i sugruma piciorul.
Secţiune 3.17 IDILĂ
Când Primăvara prin livede
Păşeşte lin cu flori în poală.
Tăcutul Codru cum o vede
Ca un voinic viteaz se scoală.
Şi stând în calea ei să iasă.

Cu dor năvalnic s-o pătrunză.
Încinge brâu de umbră deasă
Şi-mbracă zalele de frunză.
Ţesuţi din floare lângă floare.
Îi prind potirii de minune;
Dar când pe creştetu-i de soare
Un coif de cer albastru-şi pune.
Luceşte faţa lui întoarsă.
Căci de sub chivăra senină
Pe umeri largi i se revarsă
Bogate plete de lumină.
Când zâna pregetă, cu teamă.
Şi se opreşte pe cărare.
El mişcă braţele, o cheamă
Şi freamătă de nerăbdare.
Iar când a prins-o-n braţ de-a dreptul.
Ca toţi de nunta lor să ştie.
De vânt curat îşi umflă pieptul
Şi chiuie de bucurie.

Secţiune 3.18 OSÂNDĂ

Unde sunt, ce s-au făcut
Ochii ce mi-au luminat?
Glasul care m-a chemat
Pentru ce-a tăcut?
Cine-a tras aşa grăbit
Mâna care mi s-a-ntins?
Buzele ce m-au atins
Cine le-a strivit?
Azi se zbate-n iad închis.
Îngerul dezaripat
Care-o clipă-n zbor m-a luat
Către paradis…
Nevăzute răni mă dor.
Fruntea n-am unde s-o-nclin:
Pretutindeni numai chin.
Stingere şi dor!

Secţiune 3.19 DIN CÂTETRELE DARURI

Din câtetrele daruri ce Magi-i hărăzără

Nu i-a rămas acuma nimic să-l mai mângâie.
Nici fir măcar de aur, de smirnă ori tămâie…
Şi darurile iată în ce chip îl slujiră:
Tot aurul pe care l-a dat cui sta să-i ceară
L-au strâns pizmaşii preoţi şi fu prilej pierzării:
Cu el plăti Caiafa, peşin, preţul vânzării
Când s-o tocmit cu Iuda să-l cumpere-ntr-o seară.
Iar smirna cuvioasă, amar de ani păstrată.
Abia de se ajunse când îl îmbălsămară.
Aşa că ucenicii cerşiră de-i turnară
Pe trupul plin de sânge mireasma consacrată.
În urmă, cu tămâia i-au afumat mormântul
Când au venit să-l plângă, în stol, mironosiţe…
Iar Maică-sa, smulgându-şi bogatele-i cosiţe.
Purta pierdută hârbul şi tămâia pământul.

Secţiune 3.20 PROMETEU

Am migălit mereu să-mi fac o lume.
Dar nu m-am înjosit, ca Prometeu.
Spre a-nsufleţi plămada mea de hume.
Să fur din cer un foc ce nu-i al meu.
Ci, nencetat ciocnindu-mă cu mine.
M-am străduit să scapăr singur eu.
N-am izbutit… Şi poate e mai bine.
Nu sunt destul de rece şi-mpăcat.
Ciudoasa râvnă încă mă mai ţine.
Aş vrea scânteia, licăru-nfocat.
Când va ţâşni din suflet să răsară.
Să nu m-aprind ca un păiş uscat.
Să pot purta în mine jar şi pară.
Nemistuit de propriul meu foc.
Să luminez şi-n mine şi-n afară.
Să nu fiu mie însumi un obroc.
Când vulturul trimis să mă sfâşie
Va tăbărî cu groaznicul său cioc
Din inima-mi să rupă o fâşie.
Să-şi vadă pliscul negru luminat.
Şi-aprins pe loc de-atâta bucurie.
Să ducă-n ceruri taina ce-a aflat!

Secţiune 3.21 CÂNTAREA LEBEDEI

Cânta o lebădă-într-o noapte pe apa iezerului tainic.
Aci sălbatic, numai ţipăt, aci ca molcom plâns de ploi.
Vrăjită, luna se oprise, încremenise vântul lainic.
Dar ea cânta nepotolită şi tot mai tare, ca un crainic
Trimis să-mprăştie o veste şi-n sârg să plece înapoi.
Acum cântă întâia oară. Nu bănuise ce putere
Zăcuse-n pieptu-i mut o viaţă, bătut de valuri nencetat.
Şi nu se sătura s-asculte ea însăşi strania-i durere.
Se mistuia cântând mai aprig şi cu mai multă sfâşiere…
Tumult de chin şi răzvrătire treceau prin versul zbuciumat.
Şi cum plutea fără de ştire între viaţă şi-ntre moarte.
I se părea că umple lumea cu clocotul cântării ei.
Simţea o smulgere adâncă, vedea atât, că se desparte.
Dar nu ştia că isprăvitul, suprema clipă, nu-i departe.
Şi-n dureroasa-i bucurie bătea al undelor polei…
Ea socotea că bucuria îi îneca, grăbit, gâtlejul.
Căci cântecul, ca-ntr-o pustie, din ce în ce pierdut slăbea.
Nu-nţelegea că numai Moartea îi dă şi harul şi prilejul
Să cânte-n clipa când o-ngroapă în cripta apelor vârtejul
Şi nu ştia, cântând, că moare, ci se pierdea plutind abia.

Secţiune 3.22 REVOLTĂ

Sufla un vânt din larguri şi marea-ntărâtată
Îşi răscula adâncul ca prinsă-n spasm de friguri.
Nămestii de talazuri din zarea-ntunecată
Se năpusteau umflate şi se izbeau de diguri.
Părea că trupul mării, sătul de-ncătuşare.
Pornea război, să scape odată din robie.
Şi oştile de valuri soseau fără-ncetare
Cu steaguri largi de spume şi urlet de mânie.

Noianurile apei, sucite – ntoarse, strâmbe.
Se clădăreau ca munţii, se-ntortocheau în plaiuri
Şi, pân' la cer cu pumnii, zănatecele trâmbe
Cădeau, plesnind deodată ca mii şi mii de maiuri.
Dar nicăierea marea nu s-arăta mai largă.
Mai vastă, mai măreaţă, mai groaznic de adâncă.
Decât acolo unde, cu pieptul scos s-o spargă.
Îi sugruma revolta tiranul dig de stâncă.
Secţiune 3.23 FANTAZIE
Răsare caldul soare în văile vieţii
Şi sufletul pe creştet sfios se aureşte
Ca un copac ce-n freamăt domol se dezveleşte
Din taina aburoasă în zorii dimineţii.
Cleştar bătut de flăcări e boltă-n veci senină…
Dar jos e încă umbră la poalele pletoase.
Şi trunchiul parcă doarme, cu crengile voioase
Ca nişte braţe-ntinse setoase de lumină.
De coardă lor Visarea şi-a animat culcuşul
Ea fuge de la umbră în ploaia aurie.
Şi sufletul bea raze cântând de bucurie
Sub soarele ce suie din ce în ce urcuşul…
S-apropie amiaza şi sufletul aşteaptă…
Frunzişul i-l păleşte dogoarea strălucită.
Mereu mai mică, umbră se strânge, ghemuită…
Tulpinase-ncovoaie, deşi pornise dreaptă.
…Stă soarele vieţii în culmea strălucirii.
Dar sufletul slăbeşte sub arşiţa poverii:
Ce dulci şi moi acuma par umbrele durerii
Alături de lumina de foc a fericirii…
Căci rodnica durere cu astrul sterp odată
Lin umbrele-şi roteşte şi rând pe rând sărută
Pojarnicele arii, le mângâie, tăcută.
Trecând aripa-i rece pe viaţa-nfierbântată.
Şi când cumplitul soare din slăvi încet se pleacă.
Cresc umbrele domoale deodată cu sfinţitul.
Lungindu-se ca şerpii, acopăr răsăritul
Şi-mping lumină-n zare ca sabia în teacă.
Se umple iar acuma obârşia vieţii

De-o taină aburoasă cu freamăt şi răcoare.
Clipeşte molcom zarea şi nu mai ştii ce-i oare:
Amurg blajin de suflet sau zorii dimineţii.
Secţiune 3.24 RĂSĂRIT DE LUNĂ
Sus, tocmai între două piscuri ce străjuiesc ca doi pilaştri.
Încet s-arată luna plină pe muchia negrului pripor
Şi iese din deasupra văii, în tinda munţilor sihaştri.
Ca o crăiasă-ntr-un pridvor.
Şi-n curtea cerurilor intră călcând pe lespezi de lumină.
Pizmaşă, umbră se ascunde în fundul negrelor firizi.
Pe când la poalele Crăiesii, pletosul creştet îşi înclină
Noroade sombre de molizi.
Secţiune 3.25 AMINTIREA
Cum s-a trecut, plăpândă, amintirea
Iubirii noastre, tocmai ca o floare
Ce-ntr-un pahar îşi plânge strălucirea
Uitatăn colţul mesei, unde moare.
Nu-i nimeni în odaia tânjitoare.
Oglindă-n podini şi-a hoibat privirea.
Perdele lungi ţin calea către soare…
Păianjenii şi-au întrerupt urzirea.
Privindu-se în cupă ofilite.
Din miezul veşted foile mâhnite
Se rup, treptat, c-o mută iroseală.
Picând domol în umbra liniştită…
Şi floarea amintirii, părăsită.
Se scutură petală cu petală
În apa vremii veche şi clocită.
Secţiune 3.26 DEZLEGARE
Când oare vei trimite îngerul, cel mare.
Ce spintecând eternitatea ca un vânt.
Străluminând să se coboare
Şi să-mi ridice lespedea de pe mormânt!
Sub crugul veşnic, care nu mă lasă.
Mă zbat, un îngropat de viu.
Mi-e plumb văzduhul, cerul larg m-apasă

Mai greu decât o pleoapă de sicriu.
Cătuşă mi-este biata cugetare.
Obloane pune mintea, şi tu vezi
Cum mă sugrumă simţurile-n fiare
Ca cinci năprasnice obezi!...
În fundul existenţei zac ca-ntr-o groapă.
Pereţi de lut mă strâng şi mă strivesc;
Mă roade patima pe-ncetul, ca o apă.
În pânzele durerii putrezesc.
Şi-n albia din care niciun val nu scapă
De-a lungul ciclurilor mă rostogolesc.
Ca şarpele mă încovoi în aspră luptă.
Mă-ntorc şi tot din mine muşc, nevrând
O nemurire, pururi întreruptă
De moarte şi viaţă, rând pe rând.
Dar cum ai dat să înflorească spinii.
Un duh mi-ai pus în sâmburul fiinţei
Mai larg decât domniile luminii.
Mai vast decât hotarele voinţei:
Desfă-l, că stă sub lespede pecetluit.
De-ntindere şi vreme strejuit...
Puterile-mi de-a lungul risipite
De-ar fi să le înmănunchez.
Ţi-e teamă că la treptele-ţi slăvite
M-aş înălţa pe aripi răzvrătite?
Dar aş veni ca să îngenunchez!

Secţiune 3.27 LA RĂSCRUCE

În suflet, ca pe-o cale pustie, sunt răscruci.
Întretăieri de drumuri sălbatice, străine.
Ducând spre patru colţuri... Pe care să apuci?
Meleagurile-s rele şi nimeni nu-i cu tine.
Răspântia e moartă, şi câţi s-au perindat
Nu ţi-au lăsat o urmă, un semn care s-arate
De-a nimerit vreunul pe drumu-adevărat...
Doar cruci fără de slove de-a lungu-s presărate.
Un han, din care numai pereţii-au mai rămas.
Cu hruba părăsită, un puţ fără izvoare
Şi-un plop uscat alături, ce o spânzurătoare.

Îţi spun că nu e locul făcut pentru popas.
Te simţi pierdut departe… răscrucile-s pustii.
Şi-ai vrea să fugi din aste paragini blestemate.
…În suflet sunt răspântii: ajungi fără să ştii
Şi şovăi la o furcă de drumuri neumblate.

Secţiune 3.28 ÎN GRĂDINA GHETSEMANI

Iisus lupta cu soarta şi nu primea paharul…
Căzut pe brânci în iarbă, se-mpotrivea întruna.
Curgeau sudori de sânge pe chipu-i alb ca varul
Şi-amarnica-i strigare stârnea în slăvi furtuna.
O mână nendurată, ţinând grozavă cupă.
Se cobora-mbiindu-l şi i-o ducea la gură…
Şi-o sete uriaşă sta sufletul să-i rupă…
Dar nu voia s-atingă infama băutură.
În apa ei verzuie jucau sterilci de miere
Şi sub veninul groaznic simţea că e dulceaţă…
Dar fălcile-meleştându-şi, cu ultima putere
Bătându-se cu moartea, uitase de viaţă!
Deasupra, fără tihnă, se frământau măslinii.
Păreau că vor să fugă din loc, să nu-l mai vadă…
Treceau bătăi de aripi prin vraiştea grădinii
Şi uliii de seară dau roate după pradă.

Secţiune 3.29 SPECTRUL VIEŢII

Ai luat în mâna ta vânturătoarea
Să-mi treieri zilele ce le-am trăit
Ca să s-aleagă de-au rodit…
Şi unele par albe, cum e floarea
Mălinului îmbobocit
Când primăvara îl dezmiardă boarea:
Sunt zilele în care am iubit.
Iar altele sunt galbene ca fierea ori şofranul.
Sunt zilele de pizmă şi de chin.
Când mă ciudeam cum să-mi sugrum duşmanul…
Puzderie-s ca piatra de rubin:
Reci, grele, totuşi par înflăcărate.
Sunt zilele de patimi şi păcate
Când sângele îmi clocotea în vine
Şi inima mi-era departe mult de tine.

Puţine sunt senine
Şi-albastre ea cicoarea:
Acelea-s clipele când mă gândeam la tine.
Şi cu ce grijă le-a cules vânturătoarea...
Ici-colo-mprăştiate frunze-n vânt
Sunt zilele nădejdii spulberate...
Zac maldăr zile vinete de rătăciri îndurerate:
Şi rare ceasuri aurii, de pace-s învrâstate
Cu şi mai rare ceasuri violete de avânt...
Şi-n orbul întuneric de mormânt
Începi să învârteşti cumplit vânturătoarea.
Să-mi vânturi pleava vieţii (eu credeam că-i floarea).
Şi tot mai iute răsuceşti mânerul.
Ca fulgerul ce răscoleşte cerul.
Şi tot mai mult culorile se-mbină.
Şi una-ntr-alta lunecă şi se topesc.
Şi-ntr-un vârtej amestecate se-nfrăţese;
Viaţa-mi trece pe sub ochi deodată toată şi deplină.
...Şi iată că pe fondul umbrei care mă-mpresoară.
Tulburată.
Ca o văpaie pe-o comoară
Îngropată
Zăresc în mâna ta divină
Mijind ca o sfioasă, albă, roată de lumină.

Secţiune 3.30 PEDEAPSA MACULUI

Arde Macul să se-nsoare.
Macul roşcovanul.
C-a pus ochii pe-o Cicoare...
Nu-i ca ea o altă floare.
Mândră în tot lanul.
Peţitoare mai de viţă.
Meşteră la toate.
Este Baba Gărgăriţă.
Mult vestita doftoriţă.
Ea din ladă scoate.
Şi-şi îmbracă cojocelul
Roşu ca bujorul.
Cu bobiţe de tot felul.

Şi-nnodându-şi testemelul.
Repede-şi ia zborul.
Într-o foaie de zorele
Duce tot ploconul.
Trei seminţe mărunţele.
Ca s-arate doar cu ele
Că-i bogat coconul.
Însă floarea mult iubită.
Fată mai aleasă.
Nii-i cu Macul potrivită.
Ci-i cu Flutur logodită
Şi-i va fi mireasă.
Craiul Flutur, domnul mare.
Mânios, pe dată.
S-aruncă pe vânt călare.
Şi-ajungând la Mac în zare.
A pornit să-l bată.
Cu aripele-aurite
Straşnic îl loveşte…
Jos cad foile izbite.
Şi din urmă, risipite.
Vântul le goneşte.
Gărgăriţa – nspăimântată.
S-a ascuns de frică
Într-un bob şi stă-ncuiată
Iar mireasa, răzbunată.
Ochii şi-i ridică.
Râd cicorile şi lanul…
Creşte veselia.
Că din Macul Roşcovanul
A rămas acum, sărmanul.
Numai măciulia.

Secţiune 3.31 LACHE LOGOFĂTUL

Lacne logofătul, noapte-zi călare
Colindând moşia, bate şi înjură.
Iar boieru-i foarte mulţumit că-l are:
Niciun fir din holde nu i se mai fură.
Cu porunci să tragă, poartă puşti argaţii.

Ca să pună proaptă lumii nărăvite.
Lesne se-nţelege ce-au făcut turbaţii
Când au prins în lanuri un copil cu vite…
A-ncercat să fugă plin de groază piciul…
Sfârâiau, morişcă, slabele-i picioare.
Dar l-au prins din urmă, l-au snopit cu biciul
Şi i-au luat la curte vitele, n oboare.
Biete dobitoace de trei zile zbiară.
Răscolind oborul unde-s încuiate;
Şi-ntinzând grumazul peste gard afară.
Rag cumplit de foame şi se sting de sete.
De trei zile-ntr-una cu căciulă-n mână.
În zadar se roagă badea cu greşeala
Să-i sloboadă boii… Zi de zi l-am înă.
Ca să-i cate-n straţe toată socoteala.
Stă să plângă omul… Ar voi să-ngaime
C-ar fi fost mai bine de făceau ispaşă.
Însă nu cutează: l-a băgat în spaime
Lache logofătul, mare ca un paşă.
Secţiune 3.32 CLIPĂ LUMINOASĂ
Prin munţi coteşte o cărare
Ce se coboară până-n văi…
Ardealul tot sclipeşte-n soare.
Jos, în adâncile hobăi.
Un moţ bătrân, proptit în bâtă.
Pe vârful culmii s-a oprit.
Privirea lui nehotărâtă
Juca pe-ntinsul strălucit.
Părea că toate se alină
Şi din aprinsul tiv de zări
O mândră zeghe de lumină
S-a-ntins pe trupul bietei ţări…
Privind sfinţitul cald de soare.
Rămase moţu-ncremenit…
Porni în urmă să coboare.
Şi noaptea văii l-a-nghiţit.
Secţiune 3.33 POVESTE
Îmi înfloreşte Soarta ca pomul din poveste.

Din care peste noapte nimic nu se alege:
Un vuiet greu străbate tărâmurile-aceste
Şi-o boare otrăvită, sosită fără veste.
Îi surpă toată floarea şi nu-i dă timp să lege.
Aşa, de ani stă pomul nerodnic în grădină.
Bătut la miezul nopţii de-o mână nevăzută…
Mi-am stors întreaga viaţă în chin şi nehodină.
Pândind cu îndârjire la falnica tulpină.
Setos să prind, vicleana putere neştiută.
Văd mugurii cum crapă şi florile, deschise.
Urzind nălucitoare pe crengi alt cer cu stele.
Mă biruie atuncea un somn fără de vise…
Şi dorm adânc sub creanga de albe flori ucise.
Ce-n zări spuzesc ograda de calcă toţi pe ele.
Când mi-au crescut în urmă feciorii şi aflară
De taina-nfricoşată ce-mi bântuie Destinul.
Căzându-mi la picioare năvalnici se rugară
Să-i las pe rând de strajă sub pomul sterp afară
Cu foile şiştave şi-amare ca pelinul.
Întâi porni Credinţă, feciorul meu cel mare…
Sub coif de flăcări ochii îşi deschideau genuna.
Cu paloş de lumină… n-avea asemănare.
A doua zi sta lânced sub dalba desflorare
Şi s-a sculat zănatec şi mut pe totdeauna.
Porni şi mijlociul, eroicul Voinţă.
Cu arcul şi cu lancea stârnea o vijelie;
Prăpastia-ntre faptă şi-nalta năzuinţă
El o sărea în drumu-i semeţ spre biruinţă…
Dar l-au adus… un schilav întins pe năsălie…
La tine mi-e nădejdea, copil mezin, Iubire…
Opri-vei tu ca floarea să nu mi se mai dărme?
Blajin, cu chip de fată şi mijlocul subţire.
Ca să-mi aduci din vraja pizmaşă izbăvire.
Tu pleci zâmbind la luptă, senin şi fără arme!
Secţiune 3.34 NUCUL
În arşiţa de vară, sub soarele de-amiază.
Toţi arborii-n grădină cu frunţile plecate
Privesc în neclintire cum umbrele-alungate

Din ce în ce la poale se strâng şi se scurtează.
De lene toropite, trec ceasuri cu zăbavă…
Stau lâncedele clipe şi moţăie pe cale.
Din bolta încântată dogoarea curge pale.
Văzduhul tot e pară şi fierbe până-n slavă.
Cireşii nici nu sflă cuprinşi de piroteală.
Iar merii pe de lături ţin crengile pleoştite.
Pe când caişii gingaşi cu foile pălite
Se sprijină-n zăplazuri, sfârşiţi de zăpuşeală.
Doar nucul plin de umbră rămâne drept întruna.
Cupola-i grea de frunză punând-o scut luminii.
Ca un monarh ce, falnic, în mijlocul grădinii
Cu braţelenălţate îşi ţine sus cununa.

Secţiune 3.35 ACELAŞI CÂNTEC

De-ar fi inima-mi o piatră nestemată.
Un rubin din cale-afară greu.
Piatră însă, care să nu bată.
Pururi rece, limpede mereu.
S-ar întrece toţi s-o cucerească…
Lumea după lume-ar năvăli
Inima din piept să mi-o răpească.
S-ar cresta răboj în vremea pământească
Piatra unei fete dar când i-aş zvârli.
De-ar fiinima-mi o piatră strălucită.
Dar e mai presus şi mult mai mult:
E găoacea unde bate, surghiunită.
Veşnicia cu întregul ei tumult.
Undă după undă, neoprită.
Gâlgâie viaţa din celarul ei.
Fiece bătaie, şi-s atâtea-ntr-o clipită.
Năzuie să mute lumea din temei.
Flăcările toate de pe lume
N-ar iuţi o fierbere nicicând.
Ca iuţimea ce cuprinde fără nume
Inima-mi, clocotitoare-n spume
Pentru o vorbă, o icoană, ori un gând.
Când te văd şi tremur de m-aş stinge.
Simt cum stă să crape-acolo-n piept…

Încăperile-i se umflă, parcă-s mări de sânge.
Şi-aş pica, dar de zvâcnirea-i mă deştept.
Şi, într-o clipă numai, iarăşi o simt goală.
Ca un pumn ce s-a-ncleştat
Şi mă-mpinge să m-arunc să-ţi cad la poală…
Dar durerea descleştării iar m-a deşteptat.
Spune, care piatră nestemată.
Cât ar fi de minunată ea.
Ar păli şi s-ar înflăcăra deodată
Şi-ar zvâcni când te-ai apropia?
Inima-mi, această piatră vie.
Cuib de forţe largi, dumnezeieşti.
Pentru totdeauna ţi-o dau ţie
Şi-n zadar mă rog ca s-o primeşti.
Secţiune 3.36 ICOANE DE TOAMNĂ
Pădurea-ngălbenită e-o vastă pălălaie
Aprinsă pe corlata căruntelor colnice.
Ce pâlpâie când vântul se umflă s-o ridice.
Iar foile în spulber par picuri de văpaie.
Aşa ard codrii… până stă soarele să pice.
Cules ca o naramză de Seara cea bălaie…
Atunci s-adună umbra pe-a văilor copaie.
Şi nimeni nu mai cearcă muţenia să strice.
Furişă pleacă Seara şi spre apus se duce.
Dar Noaptea-i ţine calea, pândind-o la răscruce
O namilă flămândă, greoaie ca un urs…
Trec grabnice vedenii de moarte şi prihană…
Amurgul pare-n nouri o uriaşă rană.
Prin care-al zilei sânge, lumina-ncet s-a scurs.
Secţiune 3.37 PATRU BRAZI
Peste brazii de la poartă, patru la un loc.
A trecut fără cruţare viforul de foc.
O ghiulea de peste muchie aprig şuierând
I-a surpat din rădăcină pe tuspatru-n rând.
…La botezul fiecărui din băieţii lui
Popa Stancu răsădise pui de brad cu pui.
Şi-ngrijiră copilaşii, patru-n şir mărunţi.
De frăţinii de la poartă coborâţi din munţi.

An cu an crescură brazii fala-ntregii văi
Şi cu ei creşteau alături falnicii flăcăi…
Iar când oamenii, lăsându-şi carele cu boi.
Ca luaţi d-un vânt, porniră trâmba la război.
A rămas numai cu brazii popa amărât.
Ei ţineau sfinţiei-sale, singur, de urât.
Şopot lin da cel din dreapta, frate cu Ion.
Ce lupta departe-n munte, sus, pe Alion.
Cel din stânga, plin de chiot, chipeş şi învoit.
Era geamăn cu Ghiorghiţă, luptător pe Olt.
Cei din mijloc, zvelţi, de-o seamă, când se-nmlădiau.
Pe Matei şi pe Nichita neaoş aminteau.
Iară popa, de pe prispă, stând la sfat cu ei.
Îi certa: „Fii mai cu pază, unde sări Matei!”
„Tu, Ioane, zmeul tatii, prea mi te sumeţi
Staţi cuminţi în adăposturi, dragii mei băieţi”…
…Năboiau puhoi duşmanii înţesaţi la strungi
Şi băteau înfricoşate tunurile lungi.
Izgoneau mereu pârjolul cete de pribegi;
Nu era o casă fără morţi, pierduţi, betegi.
Popa însă sta cu brazii de taină, când
O ghiulea de peste muchie i-a tăiat la rând.
Era semnul ce-l ceruse Domnului, supus.
„Că feciorii lui în luptă toţi i s-au răpus!”
N-a mai stat o clipă-n cumpeni, n-a mai cercetat.
Pregătind de-nmormântare cu adevărat.
A spălat frumos buştenii, mândru i-a gătit.
Cu lumini de cear-aprinsă i-a împrejmuit.
Şi sub coaja fiecărui strecurând un ori.
A pus clopotul să tragă jalnic pentru mort.
Pic cu pic răşina scursă, timp îndelungat.
A cules-o ca pe-un sânge sfânt şi închegat.
Lângă trunchiurile sparte ţăndările-a strâns
Şi trei zile încheiate, priveghind, a plâns…
Iar a treia zi-n odăjdii şi cu mult norod
A pornit cu viersul tare slujba de prohod
Întinzând pe năsălie trunchi zdrobit de trunchi.
Le-a citit întreaga slujbă, singur şi-n genunchi.

Jalnic i-a purtat tot satul ca pe nişte morţi…
Căinau copii şi babe pâlcuri pe la porţi.
Cu alaiul în ogradă apoi au intrat.
Şi la prispă, sub fereastră, brazii a-ngropat.
Zi şi noapte de atuncea, între luminări.
Răsfoia psaltirea veche plină de-nsemnări:
„Azi, în ziua Bobotezei leat de la Hristos…
Dăruit-a mie Domnul prunc voinic frumos.
Am primit cu bucurie oacheşul cocon
Şi i-am pus spre prăznuire numele Ion”…
Când târziu sosi scrisoarea care a-ntărit
Că cei patru feţi departe toţi s-au prăpădit.
Vestea groaznică un geamăt popii nu i-a smult:
El de mult îi îngropase şi-i jelea de mult…

Secţiune 3.38 DOI GEMENI

A dat pe rod porumbul şi-acuma grabnic leagă:
La subţioara frunzei, pe verdele cotor.
Cresc doi ştiuleţi de-o seamă sugându-i seva-ntreagă.
Iar foile-i înfaşă în scutecele lor.
Şi cum tulpina zveltă îi leagănă, duioasă.
Ei par, purtaţi pe braţe de tânărul covrag.
Doi gemeni scumpi în faşă, cu părul de mătase.
La sânul dulce-al mamei dormind lipiţi cu drag.

Secţiune 3.39 TREC VREMILE

Trec vremile… ca nişte ape
Şi faţa lumilor o spală…
Se luptă sufletul să scape
Din furtunoasa-nvălmăşeală
Şi din şivoaiele de apă.
Ca-n încleştarea agoniei
S-afundă iar şi iar se suie.
Izbeşte-n porţile veciei.
Dar taina nimeni nu-i să-i spuie.
Şi iar s-afundă… şi se suie!

Secţiune 3.40 DESTINUL

Aud din fundul meu
Cum suie pe-ntuneric, dibuind, Destinul.
De ani se târâie mereu

Şi urcă necurmat cu toate piedicile şi tot chinul.
De-a lungul peşterilor vieţii mele
Cu hrube jilave şi-ntortocheate
El vine, pipăind cu mâinile lui grele
Pereţii reci… şi pietrele tresar speriate…
Înaintează câţiva paşi şi şade.
Ascultă parcă negrăite şoapte.
Învăluit de aburi şi de noapte.:
Tăcut se scoală, pipăind pereţii:
Şi dibuind prundişul cu piciorul…
Şi vine-aşa orbecăind de-a lungul vieţii.
Târând în urma lui, în lanţuri, Viitorul.
E orb şi vine după mine… Se îndreaptă
Să mă găsească
Şi urcă scări de blocuri răsturnate, treaptă după treaptă.
Un groaznic melc pornit să se târască
Prin întunericul din funduri nepătrunse.
Pe unde însuşi cugetu-mi n-ajunse:
E un dedal de săli, de gropi şi coridoare
Ce urcă, se sucesc şi se coboară.
Cu iezere de ape în viitoare.
Cu năruiri de bolţi ce te doboară…
El dibuie într-una şi înaintează.
Mai stă de-ascultă, părul ud îşi stoarce.
Desfundă gurile-astupate, cercetează.
Şi cu ocoluri iar la loc se-ntoarce…
…Aşa de ani se târâie din fund spre mine.
Aud înăbuşitu-i pas cum vine
Şi-am îngheţat pe prag aici:
Mai sus de tine unde poţi să te ridici?…
E-n mine… şi mă va găsi odată!…
Ascult cum umblă bâjbâind în adâncime
Şi nu-l cunosc; ghicesc de ce mă cată.
Dar nu ştiu ce-mi aduce din întunecime…
Atâta ştiu doar despre el.
Că-i orb, că-i nendurat, că nu-i mişel;
Că vine

Din fundul meu de ani întregi
Spre mine
Bătrânul orb răsturnător de regi
Şi că, cu cât înaintează în lumină şi tumult.
Cu-atâta întunericul îi copleşeşte ochii tot mai mult.

Secţiune 3.41 IMN MUNCII

Viteji ostaşi ai Muncii, un glas obştesc ne cheamă
La luptă cu Ruina atotcotropitoare.
Căci Munca-i Vitejia supremă, fără seamă.
Şi arma ei nenvinsă-i Unealta creatoare.
Viaţa însăşi cere, la toţi ne dă poruncă.
Stăruitoare-ndemnuri spre largă hărnicie:
„Porniţi fără de preget, copiii mei, la muncă.
Vă dau spre cucerire a mea împărăţie”.
Să curgă val de lacrimi şi sângele ca râul.
Ce roadă vor aduce când munca nu le-ajută?
De n-ar pica sudoarea pe glii, n-ar creşte grâul.
Căci stropii rodnici rana pământului sărută.
Robacea Muncă-i firul pe care-n sârg aleargă.
În plin să se descarce, scânteia cugetării
Din fundul unui creier, zbucnită-n lumea largă.
Şi mii de mâini pe urmă strâng roadele Visării.
Şi-n mâna care ţine ciocanul cu putere
Îşi bate pururi pulsul o inimă de frate.
Ce crede şi iubeşte şi speră… în tăcere.
Ciocanul o ascultă supus şi-n ritmu-i bate.
De cade fără milă izbindu-şi nicovala.
El vrea să făurească un dor şi-o năzuinţă…
Prin el voinţa noastră îşi gâlgâie năvala.
Şi el e buzduganul zvârlit spre biruinţă.
De laşi din mina tesla, ea zace-n tină, moartă.
Apuc-o, duh din duhu-ţi pe loc o-nsufleţeşte:
Unealtă e sfinţită de gândul care-o poartă
Şi-i binecuvântată atâta cât clădeşte.
Trec veacurile-n spulber şi anii pier în spume…
La ţărmul Muncii numai stă Omul şi-ancorează
Căci cea mai veche Taină şi Lege de pe lume
E muncă ce urzeşte, înalţă şi creează.

Din slăvi în slăvi răsună zvâcnirile cadenţei, întreaga
Lume este un vast Atelier
În care munca, ntâiul Născut al Providenţei
Cu braţu-i stăpâneşte peste Pământ şi-n Cer.
Ca pe-un copil ea creşte pe Om şi îl alintă.
Îl cântă şi trudeşte, nentrerupându-şi mersul
Şi, fără să se-ndoaie, purtându-l către ţintă.
Pe umeri-i atletici ea duce Universul.
Secţiune 3.42 CURTE PUSTIE
A căzut un blestem peste curtea pustie.
Au ars jitniţe-ntregi… iar stăpânii sunt morţi.
S-a vândut la mezat uriaşa moşie
Şi-i paragină tot… acareturi şi porţi.
N – avu parte măcar d-un fecior de ispravă:
Doi petrec prin străini şi venitul îşi cer.
Altu', n lume fugar, i-a făcut doar otravă.
Şi-a-nchis ochii mâhnit răposatul boier.
Plânge locul întreg copleşit de restrişte.
Heleşteul s-a scurs năpădit de-şovar.
Şi-n străvechiul conac, unde nu-i păs să mişte.
Se cojesc din pereţi lostopăi mari de var.
E atâta de trist amurgitul luminii.
Pe cerdacul deşert în cuprinsul străbun.
Că, nteţit de urât, sus pe culmea ruinii
Ţipă-n gol răguşit şi stingher un păun.
Secţiune 3.43 SEARA
Se ofileşte-ncet lumina
Şi-apele-asfinţitului bai lin în verde.
Un vioriu-închis umbreşte sus senină
Şi lina
Adâncătura a văzduhului ce-n slăvi se pierde.
Şi-atâta e de subţire vâlnicu-nnoptării.
Spălat de ploaia ce-a tot curs în şir.
Că te străvezi prin pieliţele zării
Şi ţipla depărtării
Ca printr-o foaie rumenă de trandafir.
Acolo, în apusul stins.
Pe-un jilţ de nori stă blânda seară.

Stă la fereastra lumilor, afară.
Şi coase la gherghеful cerului, întins
Pe rama zărilor cu piscurile sloi de ceară.
Şi coase fata-ngândurată, aplecată pe gherghef:
Flori roşii cu miez galben şi boboci de pară
Sub degetele-i moi, cu unghii de sidef.
Încep pe pânza cerurilor să răsară…
Şi coase, pân' ce ochii de-ntunerec prind s-o doară.

Secţiune 3.44 PE MUNTELE OBÂRŞIA

Sucindu-şi faţa spelbă, întunecatul munte
Îşi încovoaie ghebul acoperit cu jneapăn.
Din inima-i de piatră ies şipote mărunte.
Mustite prin pereţii cu schelele-n dărapăn.
Căznindu-se să urce pe asprele hartane.
Ca şerpii, îşi înnoadă ienuperile târşii.
Pe când, gâlgâitoare, de-a lungul printre stane
Din coastele-i jupuite curg cele trei obârşii.
Zănoage găunoase cu ochiuri de zăpadă.
Dosite în căldarea căscată şi adâncă.
Îşi apără comoara, ca nimeni să n-o vadă.
În ţarcuri făurite din colţi zâmbaţi de stâncă.
Aşa, proptit în slavă, îl calcă rar păstorii.
Şi pleşu-i fără iarbă stă mai presus de viaţă…
De zimţii lui în care se piaptănă toţi norii
Atârnă floace sure şi laţe lungi de ceaţă.
În cuibul cald de gresii clocesc, stând muţi, vulturii.
Ca pustnicii în fundul tăcutelor chinovii…
Dar ochiul lor străbate prin gura surpăturii
Pânzet de şesuri, până la poalele Moldovii.
Ca un voinic ce-n şuet îşi fulgeră hangerul.
Aleargă-n vale râul cu-al apelor adaos.
Din arsul pisc de munte, deasupra lumii, cerul
Adânc se arcuieşte, ca un imens pronaos.

Secţiune 3.45 BUCEGII

Din Piatra Arsă până-n Omul colan de munţi se tot înşiră.
Cu late cefe sprijinite în cintra cerurilor goale.
Şi-aşa vânjoşi, că parcă singuri adâncul slăvilor

boltiră
În opintirea lor nebună, la început, când să se scoale!
Mugeau înfierbântaţi de viaţă şi năzuiau mai sus trufaşii
Să ducă-n inima tăriei, la zei, năprasnica lor pară.
Dar răbufniţi fără de veste, aşa căzură uriaşii.
Că a plesnit sub ei ipăiâiântul şi pân-la brâu se îngropări.
De-atunci înţepeniţi ca-n scoabe îşi scot doar trunchiurile sparte.
Ci tot semeţi rămân d-a pururi: un pas nu le înfruntă clina.
Pereţi cu seninări – ca sticla – de lumea noastră îi desparte.
Şi nu-i atinge decât vântul, cu ploaia, umbră şi lumina.
Tot trupul lor e numai gherle cu funduri încă nezărite.
Prăpăstii oarbe, guri de iaduri, ce nu văd nicio auroră.
Cazane groaznice şi ocne, în jurul cărora cumplite
Nămestii sure, încleştate, s-au prins de gât şi-ncing o horă.
Puşi ca o vamă robitoare în calea slobodelor vânturi.
Asupra lor în toată vremea îşi varsă trăsnetul vierşunul…
Bălane stive de ninsoare şi vulturi negri fără cânturi
Sunt rarii oaspeţi cu popasuri cele mai mângâie surghiunul.
Ca un imens arici de piatră, pe zări ei îşi resfiră ţepii…
Întregul arc e ca o falcă, şi fiecare pisc, un dinte…
Dar peste toţi, bătuţi în slavă, străpungători se-nalţă
Jepii, înfipţi în cerul singuratec ca două vechi, enorme ţinte.
Secţiune 3.46 DE PE PRISPĂ
Suri că penele de grauri
Urcă munţii în apus…

Un tighei îngust de aur
Seară-n jurul lor a pus.
Raze rupte în crâmpeie
Joacă-n zimţii lucitori…
Poala cerului o-ncheie
Mohorâte benţi de nori.
Parcă apele n-au graiuri…
Muţi stau codrii toţi în şiri
Trece umbră peste plaiuri
Şi le-mbracă-n mohair…
De pe prispa noastră scundă
Văd pe guri adânci, de băi
Cum se varsă, ca o undă.
Întunericul pe văi.

Secţiune 3.47 NORI DE VARĂ

Dând buzna, ca de streche fugărite.
Cu cozile bâzoi şi coamele zburlite.
Sosesc cirezile de nori în goană
Buluc ca valul.
Cu mugete şi zvoană.
Şi-nvălmăşite
Buhai cu zimbri, junei cu vaci cât malul.
Şi-nchise în oborul corurilor late.
Năvalnicele boaite.
Bălţate, negre ori ţintate.
Se îmbulzesc şi suflă-nspăimântate
Ca la vederea unei haite…
Se-mpung, se-ncalecă, se iau în coarne.
Zăplazurile zării stând să spargă.
Să scape, să se-ntoarne
În lumea largă.
Atuncea Vântul, asprul cirezar vestit.
Lenicinge c-un harapnic lung pe loc.
Al cărui sfârc, cu fulgere-mpletit.
Din pleasnă scoate foc.
Ca bivolii urniţi, greoii nori
Tot boncăie prin ceruri mugitori.
Că podinele slavei parcă s-ar fi rupt

Şi huruie pământul dedesubt…
Încet apoi se potoleşte ciurda.
S-aleg deoparte sterpe, gonitoare.
Căci biciul nu trosneşte doar de-a surdă…
Şi grabnic se purcede la mulsoare:
Din ugerele care stau să crape.
Umflate, cât nişte cimpoaie.
Potop de ape.
Grindină şi ploaie
Curg albe şi spumegătoare peste stânci.
Jos, în şiştarul văilor adânci.
Secţiune 3.48 LUNA
Încet, Tăcerea
Desface lacătele-ntunecate
Şi larg deschide sumbrele-i altare…
Ce desluşit s-aude toacă-n ceruri!
…Nălucitoare
Lucind prin vastul Naos.
Din fundul nopţii se iveştfe luna.
Cu ochii-ncmai.
Ea pare – un chip de sfântă
Scris de-un zugrav pe zidul de-ntuneric.
Cu aur şters şi învechit de vremuri…
Şi ca un cap de muceniţă poartă!
Cununa de lumină – Jur-împrejur un cearcăn.
Secţiune 3.49 NUNTĂ ŢĂRĂNEASCĂ
Vin trudnici de la muncă şi-şi cântă-n cor amarul…
Dar doi, rezleţi din ceată, s-aşteaptă pânditori.
Codana se preface că stă să rupă flori.
Flăcăul se opreşte bătând de zor amnarul!
Rămaşi departe-n urmă se prind nălucitori…
…Cu ei nunteşte câmpul: o salcie-i altarul.
Cristeii spun oraţii, conăcării stejarul
Şi-o nuntă auritäse-ncinge până-n zori.
Asupra lor Iubirea veghează, priincioasă.
Le-alcătuie pătule de iarbă mătăsoasă.
Deschide Veşnicia şi timpul cade mort;
Şi peste ei, în falduri prin slăvi desfăşurate.

Anină cergi, de umbră pe zodii atârnate
Şi-ncheie grabnic noaptea asemeni unui cort.
Secţiune 3.50 CĂZUT PE PIATRĂ
Eu sunt sămânţa care, de pumnii tăi zvârlită.
S-a nimerit să cadă pe piatra blestemată…
Potop să plouă, apa alunecă îndată.
Iar roua dimineţii se zvântă-ntr-o clipită.
Un soare viu de patimi mă arde şi mă seacă.
Chemat către lumină, tot simţul încolţirii
Se zvârcole-n adâncuri cerându-şi dreptul firii.
Dar, făr' de reveneală, în arşiţă se-neacă.
Şi cine ştie oare ce rod purtăm în mine.
Ce freamăt de viaţă sub coajă de argilă!…
Răzbeam să birui spinii, şi peste, ei cu milă
Mi-aş fi-nclinat mănunchiul cu spicele-i blajine
Acum, zăcaş pe piatră, nerăeorit de-o boare.
Aştept să mă sloboadă trimisu-ţi dai osândă:
O pasăre din ceruri să tabere flămândi.
Avidă, să mă-nghită şi înapoi să zboare!
Secţiune 3.51 UREAZĂ-MI
Urează-mi luptă, nu-mi ura izbândă.
Hotarul vieţii nu râvnesc să-l mut…
Dar cum mă simt o flacără flămândă.
Mă zbucium tot şi singur mă asmut…
Ţin rob, ca Navi, vulturul Trufiei.
Ca să-l reped, cu sângele pe cioc.
Să-mi ţintuiască-n bezna bătăliei.
În loc de soare, zodiile-n loc;
Buhavei Nopţi voi rupe cetluiala
Şi vânt mi-oi face ţeasta să-i despic;
De-o fi să cad, aprinză-mă iuţeala:
Nu frunză-n vânt, bolid aş vrea să pic…
…
Stau smirnă-n ceruri stelele şi cată
Cum trage spada mâna de pământ.
Ca-n lama ei de veci predestinată
Să-şi vadă toate fulgerul răsfrânt!
Secţiune 3.52 DIN ZILE DE DURERE

Amurgul se cunună de-acum cu trista noapte.
Cad pânze largi de umbră şi-acopăr trupul ţării.
Din munţii încă vineţi şi până-n pragul mării
Se-nchid mâhniţi toţi ochii… Nici doine nu-s… nici şoapte.
Ceahlăul doar, departe, mai arde cu putere.
Şi culmea lui zbucneşte în flăcări de comoară.
Arzând ca o făclie ce pâlpâie-n durere
La căpătâiul ţării, ce parcă stă să moară.

Secţiune 3.53 ORFANII ŢĂRII

Acum, în vremea sfântă a-nalţării.
Flămânzi şi goi, cu chipurile supte.
Sunt mii şi mii, orfani uitaţi ai ţării.
Copiii celor ce-au căzut în lupte.
Odrasle smulse silnic din tulpină.
Menite-n dor şi chin să se usuce.
N-au parte azi de-o rază de lumină.
Nu pot măcar să plângă la o cruce.
Mărunţi şi slabi, cu haine zdrenţuite.
Sfiala-i ţine pururi la o parte.
De sărbătoarea ţării fericite
Atâtea lacrimi încă îi desparte.
Îi cheamă unii, apoi iar îi lasă…
Pe drumuri numai viaţa lor se trece.
Şi vitregind streini din casă-n casă.
Căpşorul palid n-au unde să-şi plece.
Ce aspră li-i osânda suferinţei:
Ei cred sărmanii c-au greşit vreodată.
Şi-i vinalor că li-au murit părinţii
Să facă ţara mare şi bogată.
Copiii celor ce-au căzut în lupte
Cu zeci de mii, orfanii scumpi ai ţării.
Trec goi, flămânzi, cu chipurile supte.
Acum, în vremea sfântă înălţării.

Secţiune 3.54 STEAGUL

Şi dacă Steagul nostru sfânt
Închide aripa lui ruptă
Şi cată trist către pământ.

E că-i departe azi de luptă;
Iar cei ce l-au purtat odată
L-au pus în sala-ntunecată.
Cum pui un mort într-un mormânt.
Uitat şi ţintuit pe loc.
I-e dor, i-e silă, i-e ruşine…
Dar de l-aţi duce iar în foc.
Sus, peste lănci şi carabine.
Făcându-şi aripi din furtună.
Ar fâlfâi cu voie bună.
Purtând şi slavă şi noroc!
Cum plânge strânsul nostru Steag
Şi cere-o moarte triumfală:
Să vie gloanţele şirag…
El nu-i făcut să stea în sală.
Afară-n iureşe viteze.
Să cadă schije, să-l reteze – Să-i facă ţăndări lemnul drag.
Boţit, cu ciucurii în jos.
Azi zace-n sală ca-ntr-o criptă.
Un sur păianjen, migălos
Îl prinde-n mreaja lui, înfiptă
Ca o pecetă a ocării, în mijloc, unde-i stema ţării…
Şi, colbăit, de molii ros.
Atârnă, fără de folos.
1918. Pacea de la Buftea

Articol IV. POEME CU ÎNGERI

(1927)

Secţiune 4.01 COBOARĂ CUVINTELE

De-acolo, din pajiştea de aur a durerii.
Unde gândurile pasc în turme neştiute.
Smulse din florile tainei şi iarba tăcerii.
Coboară cuvintele, negre mieluşele mute.
Sufletul pe poteci întortocheate
Le mână şi le bate, suduind, la vale.
Plăpânde, blânde, neînţărcate.
Şi le duce să le taie-n zalhanale.
Fără de zbieret merg la junghiere:

File-nnegrite umplu pământul.
Căci lumea zilnic tot mai mult cere
Frageda carne de gânduri, cuvântul.
Suflete, cioban rău, casap cu mâini crunte.
Vânzător de suflete, sus, din vechiul staur
Turma de gânduri s-a pierdut în munte.
Şi-i veştedă-n creier, pajiştea de aur.

Secţiune 4.02 L-AM LĂSAT DE-A TRECUT

L-am cunoscut de cum l-am zărit:
Trimis înadins de soartă.
Mi-a trecut pe la poartă
Şi nu s-a oprit.
Era cu părul ca aurora.
Aripile, cu pene de lumină.
Lânced le târa la picioarele tuturora.
Prin pulbere şi tină.
Suia din prăpăstii? Cobora din stânci?
Acoperit de mister.
Cădeau peste el umbre mari şi-adâriei.
Că peste toţi cei ce vin din cer.
Nu purta sabie, n-avea-n mina crinul.
Rătăcind pe stradă.
Şi-a aruncat doar ochii la mine-n ogradă.
Unde năpădise cucuta şi pelinul.
Stăm pe prispă, halucinat:
M-a văzut... nu m-a văzut?
Că nu mi-a luat aminte...
Era aşa de abătut.
Că n-am mişcat, n-am strigat.
L-am lăsat de-a trecut înainte.

Secţiune 4.03 ÎNGERUL DIN ODAIE

Cine nu mă iartă
C-am îndrăznit?
Îngerul de la poartă
Nu m-a oprit;
Îngerul de la trepte
Nu s-a uitat.
Albe şi drepte

Trepte-am urcat;
Îngerul de la uşă
S-a dat la o parte…
Doamne, ce cătuşă
Ne mai desparte?…
Am intrat în odaie.
Ferestrele deschise:
Fata cea bălaie
(Îngerul din odaie)
Mi-ntinsese mâna şi murise.

Secţiune 4.04 ÎNGER AMÂNAT

Au sunat prelung clopotele minţii.
Doruri vechi porniră cu lumini de ceară;
Dar s-a ridicat Noaptea ca o fiară.
Auind pustiu şi-arătându-şi dinţii…
Tu de-abia sculat, intri iar în groapă.
Vântul duhurilor a încetat să bată…
Nu te mai faci înger, cum râvneai odată
Ajungi iar pământ şi te faci iar apă!
Coborând pe line aripi de suspine.
La un loc cu viermii, lin să nu-i deştepte.
Se întoarce-n carne, alte vremi s-aştepte.
Alba îngereţe închegată-n tine!
Tac oprite-n loc clopotele grele…
Noaptea peste tine s-a lăsat pe labe;
Linge, aţâţata, coastele ei slabe
Şi, uimind lumina, mârâie spre stele.
…Te amâi… şi singur crezi în vraja Vrerii!…
Vrerea ta acuma-i numai oase goale.
N-are-o-ncheietură bună, să se scoale.
Şi-i aţine Moartea calea învierii.

Secţiune 4.05 ÎN PĂDURILE DE GÂNDURI

Se lasă fumul vremii greu, gros, înecăcios…
…Călcate, jefuite de toamna ce le-a ros.
Pădurile de gânduri îngălbenite tac.
Ici-colo, fără voie, suspină un copac
Când, ultimă-n cuibarul frunzişului ucis.
O frunză se desprinde din creangă unui vis.

Cercând uşor să zboare şi-n urmă pică lin
Pe mlaştinile minţii cu ape de venin.
Dar apele atinse se zvârcolesc sub ea.
O piatră detunată n-ar fi căzut mai grea.
Arar prin codrii negri mai scapără lumină:
Sunt ochi aprinşi de fiare, colţi lucii de jivini.
Ce, singure, uitatul domeniu mai străbat.
Căci poftele-s la pândă şi urile se bat
Pe unde altă dată, temut de vânători.
Vrăjitul Cerb de aur păştea culcat în flori.
Pe negre guri de peşteri el-azi s-a mistuit.
Albinele simţirii de foame au murit
Pe fagurii vieţii, mâncaţi de urşi greoi.
Iar stupii amintirii, prădaţi, se surpă goi
În scorburile unde bureţi miroase-a stârf;
Şi umbra copleşeşte copacii până-n vârf;
Mormanele de vreascuri, înăbuşind mustrări.
În codrii răi de gânduri au şters orice cărări…
…Pădurile de gânduri pe clina vieţii tac.
Nu se clinteşte-n ele o creangă de copac.
Privind, în pragul serii de nori avani răpus.
Un soare fără raze ce scapătă-n apus
Şi-nchide, rece, ochii, zâmbind nepăsător…
…E noapte. Cerul moare de somn deasupra lor
Şi cugetele, negre pe zările pustii.
Alcătuiesc acuma un codru de stafii.
Cu oasele întinse, prin nori, mai sus de cer.
Tu, Doamne, ştii că-i bine şi-i drept ceea ce-ţi cer.
Nu zăbovi la ruga uscatelor păduri:
Trimite-un pâlc de îngeri, în spate cu securi.
Secţiune 4.06 DUREREA
Oprită să urce în ceruri vreodată.
Durerea n-are aripi, să-şi facă vânt.
Ci calcă, peste lespezi încovoiată.
Înger pururi încătuşat de pământ.
Adâncu-i glas n-ajunge la stele…
Braţele-i vântură cenuşă şi lut.
Presărându-le peste răni grele.

Dar Domnul a ales-o de la-nceput.
În ochii ei luceşte, încă neînţeleasă.
Lumina, semnul lui izbăvitor.
Şi a pus-o mai presus, crăiasă
Şi pildă, îngerilor tuturor.
Ea nu ştie… Dar când somnul o doboară.
În miezul nopţii şi-al tăcerii.
Marii îngeri pe pământ coboară
Şi se pleacă de sărută picioarele durerii.

Secţiune 4.07 GRÂU COMUN

Ce snop mă scuturase, mărgea lângă mărgea?
Plecat uşor asupră-mi, un înger culegea…
De cum m-a luat în palmă, atât am înţeles.
Că nu sunt bun de roadă şi nu sunt soi ales:
Nu m-a întins la soare, chilim de chilimbar.
Nici nu m-a pus la păstru, sub lacăt, în hambar.
Ci chiar din bătătura de arii m-a pornit.
Şi-n huiet dârz de ape şi pietre m-am trezit
La marea moară a lumii, acolo unde-n scoc
Se zvârle apa vremii şi-nvârte viaţa-n loc.
Deschis, vărsat cu sila, încerc să mă răscol.
Dar sacul zace lânced, un leş de suflet gol…
Grăunţă cu grăunţă din coşul plin mă las
Şi-ncet sub piatra lumii mă macin fără glas.
Şi bob cu bob, de voie acuma mă sfărâm.
Să mă-ntregesc odată, deplin, pe alt tărâm.
Morar, plecat cu grijă pe-al lespezii aspriş.
Destinul priveghează cumplitul măciniş.
Cât singur doar mă mângâi cu pilde şi poveţi.
…Şi cad, făină vie, în albele coveţi.
Holbaţi, întind căuşul flămânzii, la cerşit.
Cu fumul de subţire în mâna lor palpit.
…Ajuns, după atâta scrâşnire şi zbătăi
Ca Domnul să mă-mpartă la toţi săracii săi.
Aştept ca din făina ce-o dăruie duium
Să ia şi pentru dânsul o poală de uium.

Secţiune 4.08 LUMINĂTORUL

Am fost ca nerodul din poveste

Ce căra soarele cu oborocul
În casa-i fără uşi fără ferestre…
Şi-şi blestema întunericul şi nenorocul.
Ieşeam cu ciuberele minţii, goale, afară.
În lumină şi pară.
Şi când mi se părea că sunt pline.
Intrăm, răsturnându-le-n mine.
Aşa ani de-a rândul
M-am canonit să car lumina cu gândul…
Atunci ai trimis îngerul tău să-mi arate
Izvorul luminii adevărate:
El a luat în mâini securea durerii
Şi-a izbit năprasnic, fără milă, pereţii.
Au curs cărămizi şi moloz puzderii.
S-a zguduit din temelii clădirea vieţii.
Au curs lacrimi multe şi suspine.
Dar prin spărtura făcută-n mine.
Ca printr-un ochi de geam în zidul greu.
Soarele a năvălit înăuntrul meu.
Şi cu el odată.
Lumea toată…
Îngerul luminător a zburat aiurea.
Lăsându-şi înfiptă securea;
Cocioaba sufletului de-atuncea însă-i plină
De soare, de slavă şi de lumină.

Secţiune 4.09 APUS APOCALIPTIC

Grădinile Luminii se-ntunecă în zare
Şi raiul înserării mai fumegă departe…
Prin zidurile-i arse şi porţile lui sparte
Încet s-afundă-n hăuri cumplita-ncăiertare.
Descolăcit din neguri se-nalţă-un şarpe laur
Ce umple-ntreg apusuj cu cozile-nnodate…
Fug îngeri din înfrângeri cu frânte lănci de aur
Şi pier din cer arhangheli cu arcuri descordate.

Secţiune 4.10 PE DRUMUL DE AUR AL SIDONULUI

Pe drumul de aur de la Sidon
Veneau trei călăreţi în iscoadă
Şi-ntrebau pretutindeni de un cocon

Prorocit de-o stea cu coadă.
De mult mergeau aşa, fără folos.
Dar neabătuţi de alte ispite;
Şi coborau, zornici, Iordanul în jos.
Prin pulberea stârnită de copite.
Seara vorbeau liniştiţi între ei
Ce-au să găsească şi cum are să fie;
Răsuna voios drumul de clopoţei.
Şi ei îşi mângâiau bărbile – colilie.
„Eu, spunea unul, numai să sosesc.
Şi-am să cunosc locul îndată;
Mi s-a arătat în vis palatul crăiesc.
E cât un munte de marmoră curată”.
Celălalt răspunde plin de îndemn:
„Eu nu ştiu de palate, nici de munte…
Eu cunosc pruncul. S-a născut cu semn.
Trei stele, una-n piept, una-n spate şi-alta-n frunte”.
„Adevărat, adevărat, întărea Gaspard.
Cine-i mag-astrolog nu se pierde:
Eu ştiu că deasupra cetăţii lui ard
Trei sori, unul alb, altul roşu, altul verde”.
Aşa tăinuiau înţelepţii, cu ifos tustrei…
…Dar, păliţi de-un haz fără pereche.
Pufnea calul, se cocoşa de râs cămila, sub ei.
Şi chiotea asinul, pleoştind o ureche.

Secţiune 4.11 BOTEZUL

Simt sufletul cum prin adâncul din mine curge, ca un râu.
Ce-şi mina tulburelei ape spre o neştiută mare moartă.
Când prin deşerturi blestemate şi când prin holde mari de grâu.
Închis în albia vieţii, încolăcită ca o toartă.
Cu vaduri largi şi limpezişari lin revărsate peste prund
Să-l poată trece orişicine, în toată voia, cu piciorul.
Sau cu vuitori nebănuite şi ochiuri repezi, fără fund.
E-atât de îngheţat pe-alocuri că nu-l poţi sparge cu

toporul.
Departe, la o cotitură, un înainte-mergător.
Cu mâna dreaptă ridicată în semn de mistică minune.
Veghează tainic peste ape şi ochiul lui fulgerător
Strălumineazǎ milul negru, însemnă aurul şi spune:
„Nu ştiu în piscul sterp, de unde ţâşneşti, nici cine te-a suit.
Nici cine-alături cu scânteia te-a pus în cremenea pustie.
Şi-apoi te stoarce şi te-mpinge pe praguri, nezăgăzuit.
Ca iar din şesuri să te-nalţe în munţi, aşa de-o veşnicie...”
„Nu-ntreb ce ţări vei mai străbate călătorind astfel mereu.
Nu-ţi număr morile pe ţărmuri şi dacă marea e aproape.
Dar, suflete, tu azi eşti râul în care – un fiu de Dumnezeu
Va coborî să se boteze şi, gol. sălăşlui-va-n ape!”
Secţiune 4.12 IISUS PE APE
Iisus umbla pe ape şi namile de valuri
Se prefăceau, supuse, în lespezi la picioare.
O pârtie, croită de-a dreptul până-n maluri
Îi netezea ca-n palmă talazuri şi vâltoare.
Departe-n sorbul lacom, cu vântul împotrivă.
Nevolnici, ucenicii uitase să se roage;
Corabia, o coajă de nucă costelivă
Trosnea în pumnii mării, clătindu-se din doage.
Furtuna înteţită-i orbea cu praful apii
Şi pulberea amară le îneca gâtlejul...
Dar tot vedeau cum colo se umilesc nahlapii
Şi-ntr-o cărare lină se schimbă-ntreg vârtejul.
Şi, încleştaţi de spaimă cu mâinile pe funii.
Priveau cum uriaşa nălucă se tot duce:
Cu braţele în lături plutea-n bătaia lunii
Tăind şi cer şi ape ca o imensă cruce.
Secţiune 4.13 PREGĂTIRI DE CINĂ

Venise primăvara şi sterpele gorgane
Cu tort de fiori alese îşi peticeau chilimul…
Şi doldora de mărfuri, de bani şi caravane
Se pregătea de Paşte întreg Ierusalimul.
Pe uliţe un zbieret de miei fără-ncetare
Şi aburi calzi de azimi veneau din curţi vecine;
Copii, fugiţi din joacă, cereau, scâncind, mâncare
Şi s-agăţau de poala grăbitei gospodine.
Iisus, din foişorul cu şiţa înverzită
Privea deşarta caznă şi robotul zadarnic…
O silă uriaşă şi-o milă nesfârşită.
Ca umbră şi lumina, luptau în el amarnic.
Chesat şi aprig Iuda se tânguia la poartă
Oprind din drum casapii cu mieii de vânzare;
Ioan pleca la apă cu vasele de toartă.
Iar Petre-şi dă cuţitul pe gresii şi amnare.
Cu multă greutate găsiră precupeţul
Ce s-a-nvoit să intre cu mielul în ogradă
Şi dup-o grea tocmeală, peşin plătindu-i preţul.
L-au înşfăcat şi veseli i l-au adus să-l vadă.
Era un miel molatic cu laţele plăviţe.
Mirositor a lapte – şi-l toropise somnul.
Cu fruntea cucuiată de două mici cornițe.
Şi presimţind scăparea, a behăit spre Domnul.
Atunci duios şi paşnic, ca un păstor din munte.
Iisus îl luă în braţe cu-adâncă sfâşiere.
Îl sărută cu sete pe bot, pe ochi şi frunte.
Apoi întoarse capul şi-l dete spre junghiere.
Cu mâneci suflecate voioşi! 1 apucară.
Îi scoaseră cordeaua, smulgându-i clopoţelul.
Doar Iuda-nţepenise, holbat, năuc pe scară
Privind sărutul tainic ce osândise mielul.

Secţiune 4.14 CINA CEA DE TAINĂ

Băteai domol şi norii silnici cereau zadarnic să te-ascundă
Când ţi-am deschis, în noaptea aceea, cămara-mi sufletului scundă.
De cum intraşi, târând lumina de lunga-ţi haină

aninată.
Chilerul mi-a părut mai muced, poiata mai întunecată.
Şi-n duhnitorul întuneric pândind prin colţul înfoiat.
Eu însumi n-aveam loc, bicisnic, ci stăm pe brânci şi-ncovoiat.
Dar ridicaşi din tindă mâna uşor spre a binecuvânta.
Şi iată, se bolti tavanul, nălţându-se deasupra ta.
Te-am cunoscut, deşi veniseşi un tainic oaspe nechemat.
Şi-am priceput că ţi-este sete şi încă, Doamne, n-ai cinat.
„M-am abătut să fac la tine, de-ngădui, cina cea de taină...
Chiverniseşte pentru Paşte şi pune-ţi grabnic altă haină.
Adună rudele şi soţii cu slugile „la sărbătoare.
Şi toarnă apă caldă-n vase, să-i spăl frăţeşte pe picioare".
„Stăpâne ţi-am răspuns, şi glasul în gât mi se făcuse ghem, în tot pământul n-am pe nimeni să vie-atuncea când îl chem.
Smac şi fără de prieteni mă ocolesc de mult drumeţii.
Căci n-am nici azimă, nici sare pe masa goală a vieţii.
Priveşte, ca-n pustietate-i: Doar eu în faţa ta mă scol
Şi nu-i o dramură de pâine să-ţi pun nainte pe pristol"...
...Atunci spre inima-mi crescută purtându-ţi slobod braţul drept.
Ca dintr-o lacră nencuiată mi-ai scos-o repede din piept.
Ai rupt-o, lesne ca pe-o roadă ce coaptă spânzura de ram.
Şi n-am simţit nicio durere, aşa de bucuros eram.
Apoi, frângând-o bucăţele, cum nu aveam la cină soţi.
M-ai dus tăcut la o răscurce şi-am împărţit-o-n zori la toţi.

Secţiune 4.15 SUFLETUL

Sunt porumbelul călător al lumii…
Zvârlit de însăşi voia mâinii tale
Din Arca vieţii pe tărâmul humii.
Mă uit şi numai ape văd în cale.
De atuncea fâlfâi fără de-ncetare.
Potopul încă nu şi-a tras zăporul
Şi n-a crescut măslinul sfânt pe care
Să-mi odihnesc măcar o clipă zborul.
Pe ape moarte rătăcesc ca orbul.
E mi-l adânc.pe piscuri… Şi mă-nec.
Din hoit în hoit alerg la fel cu corbul…
N-am unde stă, îngăduie-mi să plec.
Sunt porumbelul tău, ursit de soartă
Să nu-şi mai uite cuibul niciodată:
Ascuns, instinctul nesmintit îl poartă.
Cât de târziu, la cuib, prin lumea toată!
Bat văinturi mari pe sus, dar văinturi line.
Iubirea bântuie ca la-nceput…
Din trist surghiun, din lumi de hoituri pline
Îngăduie să mă întorc la tine
Şi făr’ de ramură ce mi-ai cerut…
Îngăduie-mi… şi-atuncea tot mai spornic
Vâslind prin nori, pe nori şi peste nori.
M-oi înălţa la Tine, Doamne, dornic
Cum se întorc la cuibul lor, statornic.
Hulubii lumii pururi călători.
Secţiune 4.16 COLINDUL NINSORII
A suflat prin cer un vânt.
Răsturnând stupinele.
Azvârlite pe pământ.
Năpădesc albinele.
Prisăcarul lui Hristos.
Prăpădindu-şi cheile.
Mi se uită mânios
Cum i-a spart ştiubeile.
Negrii stupi rostogoliţi
Tot văzduhu-ntunecă.
Dar din stupii răscoliţi

Roiuri albe lunecă;
Şi căzând pe drum, prin sat.
Dumnezeu mai ştie-le.
Pretutindeni s-au lăsat.
Cotropind câmpiile.
Zile-ntregi albul sobor
Fâlfâie-aripioarele.
Se astâmpără din zbor
Doar cât iese soarele.
Stau tot timpul gerului.
Dar când vine binele.
Lin, de dorul cerului.
Se topesc albinele.

Secţiune 4.17 GÂNDURI DE IARNĂ

Aş vrea să ştiu ce face norodu-ntreg de jivini.
Când pier înnămeţite şi ape şi pământuri.
Iar ţara e, din munte şi pân’ jos, în crivini.
Bataliştea ninsorii şi-a celor patru vânturi.
Aş sta-ndelung de vorbă cu urşii din bârloguri.
Să-mi spună cum e iarna la dânşii în bungeturi.
Când peste zmeurişuri zăpada cade-n stoguri
Şi zace cât căpiţa pe rugii din mureturi.
Dorm, graşi, în scorburi stupii, ticsiţi de miere nouă.
Miresmele din lume acolo-s strânse, cheaguri.
În timp ce ei, ca ţâncii, sug labele-amândouă.
Şi mormăie, săracii, visând că sug din faguri.
Cum ies acum bursucii cam nărăviţi la lene.
Când nu-s croite pârtii prin grelele omături?
Cum mai răzbat puiendrii şi vulpile viclene.
Cu cozile învoalte, târâş ca nişte mături?
De veveriţa, însă, chiabură şi-nfoiată
În vechea ei scurteică, nu-mi pasă, orice-ar spune.
Ea fură toată vara şi-ascunde la poiată.
Iar iarna stă pe vine şi sparge-n dinţi alune.
Mai milă mi-e de corbii ce spun cui stă să-i creadă
Că-n cuib le crapă oul de gerul Bobotezii;
De ciutele ce scurmă cu unghia-n zăpadă.
Şi nu găsesc o frunză cu ce să-şi ţină iezii.

Gândesc la vierul trupeş, cum nu-i îngheaţă teful.
Cătând cu grohot jirul sub neaua-n clădăraie?
Mi-e tare drag colţosul că nu-şi prea strică cheful.
Şi, dârz, doar pentr-o ghindă se pune la bătaie.
Aş înfrunta cu lupii vifornița cumplită.
Păşind, ca nişte umbre, înşiruiţi pe brană.
Şi n-aş lipsi din haită în noaptea sorocită.
Când Sfântu-Andrei îi cheamă să le împartă hrană.
Mi-ar spune bieţii iepuri cum şi-amăgesc duşmanii.
Cum scapă vii din gura potăilor calice.
Şi ca dovadă multor prigoane şi păţanii.
Mi-ar arăta chiar pielea julită de alice.
M-aş strecura la şerpii înţeleniţi, în găuri.
La broască ce se-ngroapă de vie ca fachirii.
Să prind sfiosul scâncet al vieţelor din hăuri
Murind strivit sub alba muţenie a firii.

Secţiune 4.18 PĂDUREA

Pădurea-n primăvara-i o frescă luminoasă.
Cu cerul plin de pete, subţire şi-aburit.
Acum întâi schiţată de-o pensulă sfioasă.
Mijind, neisprăvită, pe-un fond nedesluşit.
Dar vara e un triptic: poieni, copaci, izvoare…
O pânză măiestrită din pastă-mbelşugată.
Trăind, fremătătoare, în rama ei de soare.
Cu mase mari de umbră, ce strălucesc deodată.
În toamna caldă, plină de şopot şi ecouri.
Pe vale mărginită de ape ca de-un tiv.
Pădurea-şi desfăşoară bogatele-i panouri.
Cu galbene alaiuri în stil decorativ.
Apoi, târziu, în iarna, cu ramuri îngheţate
Pădurea se preschimbă în friză de zăpadă.
Sculptată-n alba piatră a zărilor crispate.
Pe-un strâmt frontal de ceruri ce parcă stau să cadă.
O frescă luminoasă şi dulce-n primăvară.
Un mare triptic vara şi toamna un panou, în friză de zăpadă schimbată iarna iară.
Pădurea e de-a pururi acelaşi – alt tablou.

Secţiune 4.19 PRIMĂVARĂ

Îmboldiţi de sfântu soare.
Din oborul somnului
În cirezi şerpuitoare
Ies toţi boii Domnului.
El boarul lor se pune
Dând în lături porţile.
Şi mi-i scoate la păşune
De prin toate borţile.
Şi cu roşu mi-i boieşte
Curăţind copitele.
Mi-i înseamnă şi grijeşte.
Să nu-şi piardă vitele.
Şi mi-i poartă prin grădină
Latură cu latură.
Boii roşii pasc lumină
Până ce se satură.
Apoi, după ce colindă
Curtea şi cărările.
Înşiraţi ursuz pe-o grindă.
Îşi soresc spinările.
Şi mişcând, pân’ pe-nserate.
Coarnele-mpungacile
Au uitat că nemâncate.
Îi aşteaptă vacile.

Secţiune 4.20 RĂSĂRIT PE CÂMPIE

Din cuibul zorilor de vară
În fund, pe şesuri.
Zbucneşte-un vultur uriaş de pară.
Scăpărător, cu fulgere în pene.
Şi umbrele s-ascund, grăbite
Ca stol înspăimântat de presuri
De pe tărâmuri pământene
De-un şoim de aur fugărite…
Hultan de foc arzând fără de pace.
Priveşte-o clipă, ţintă, lumea plină.
Apoi, când se avântă şi-şi desface
Covârşitoarele lui aripi de lumină.
Izbeşte până-n bolta cerului cu ele

Şi bate slăvile încovoiate.
Năprasnicul ciugulitor de stele.
Cu sfârcurile mari de raze-nvăpăiate.
Şi slăvile cu zări nencăpătoare
Se tot întind
Fremătătoare
Şi se aprind
În ghearele vulturului schimbat însoare.

Secţiune 4.21 ŞTIUBEIUL DIN CODRI

În miez de codri, unde un pâlc de fagi se roagă.
E un ştiubei cu apă, pitit într-o viroagă:
O scorbură-ngropată în huma care crapă
Deschide-n orbul văii un ochi curat de apă
Ce-n bulbul lui culege şi suge spre lumină
Izvoarele pierdute adânc în stânei şi tină.
O salcie sucită se-ndoaie ca o iasmă
Pe apa visătoare cu miros de agheasmă
În care – un cerb de aur în orice dimineaţă
Se-apleacă s-o descânte c-un fir de izmă creaţă.
Când zorile se scutur ca florile răsurii
Şi umplu de lumină altarele pădurii…
Pe fund, o broască verde de două ori răsfrântă.
Ca sufletul de tristă, se umflă-ncet şi cântă.
Alăturea un şarpe, încolăcit verigă.
Pe-un şipot se prelinge şi-n iarbă piere iară.
Îşi doarme încă somnul ascuns sub o ferigă.
În timp ce apa creşte, dă lin pe dinafară.
Pe-un şipot se prelinge şi-n iarbă piere iară.
Aicea zeci de urme s-adună şi se-ncurcă.
De vier care coboară, ori ciută care urcă.
Ce-şi tipăresc copita, ori laba sau piciorul.
Ca-ntr-un calâp, în clisa ce-mprejmuie izvorul.
Şi-n apa ce se strânge în urmele de fiară
Nostalgic boul-bălţii se tânguie spre seară.
Dacă străbaţi vreodată, străine, la ştiubeie.
Pe unde vin doar zmeii şi zânele să beie.
Făcând căuş din palmă sau coş din foi de brusturi.
Prea mult să nu te-apropii, te-nţepi şi-ai să te usturi

Că-l apăr, oţărite, mânate de pitici.
Un codru de cucută şi-o oaste de urzici.
Secţiune 4.22 AMIAZĂ PE MUNTE
Aleargă un cerb peste creste.
Piere-n dumbrăvi şi iar iese la gol.
Zbucnesc pocnete de puşti făr’ de veste
Şi clocotul dă văilor ocol.
Iată, năluca a scăpat devale.
Uite-o acum ţâşnind în strâmtori.
Zadarnic vor să-i iasă pieziş în cale
Toţi câţi pândeau la ţiitori.
Cârduri de hăitaşi pornesc să coboare
Şi tulesc în găvanele-adânci.
Amiază, lungită la soare.
Privindu-i, adoarme cu capul pe stânci.
Se stinge prelung către Neagră Tatră
Cornul ce-a sunat pân-adineaur…
Pe-albastre singurătăţi tăcerea-i iar de piatră.
Liniştea – de aur.
Secţiune 4.23 HAITELE MĂRII
Ascunse-n adâncul de neguri al zării
Şi veşnic la pândă stau haitele mării:
Când albe corăbii, tiptil, din limanuri
Ies, ciute răzleţe.
Şi pleacă-ndrăzneţe
Să pască pribege pe-a apelor lanuri.
O haită de vânturi se-nşiruie iute
Şi-aleargă, ca lupii pe urme de ciute…
Iar ele.
Ciulind mlădioase urechi de vintrele.
Din scurt fugărite, s-aştern doar pe goană.
Năluci
Năuce.
Săltând încolţite de crunta prigoană.
Căci haitele-ntinse la fugă-ndelungă.
Cu limbile scoase zoresc să le-ajungă.
Şi sar peste şanţuri scobite în mare.
Trec peste zăgazuri

De mii de talazuri.
Coboară şi zboară prin văi de vultoare.
Şi iar ies pe creste de ape umflate.
Urcând munţi de valuri, pe nerăsuflate.
Dar iată c-ajunse, cu urlet, vânatul…
O clipă-ncetează chefnitul, lătratul…
Apoi o-mpresoară şi drumul i-l taie.
Corabia zbiară şi-i numai zbătaie.
Căci haita cumplită
Cu spume şi bale, în goană stropită.
Îi sfâşie coasta şi-i sare-n spinare.
Îi spintecă, burta de scânduri şi fiare.
Îi pronţăie schela şi-i sfârteca botul.
Şi-abia-într-o clipă o-nghite cu totul;
În colţii năprasnici, catarge, odgoane
Trosnesc, sfărâmate, ca biete ciolane…
…Şi nu mai e urmă de navă…
Ici-colo, doar aşchii de apa buhavă
Şi haite de vânturi flămânde şi rele
Se-ncaier-acum între ele…

Secţiune 4.24 MĂRGĂRITARUL BOLNAV

Închis adânc în fundul sipetului tăcut.
Lăptos ca o-mpietrită broboană de colastră.
Pe-ngusta periniţă de catifea albastră
Tânjea mărgăritarul de-un dor necunoscut.
De-o boală neştiută zăcea, captivul, ros.
O racilă ascunsă îl îmbâcsea cu ceaţă
Şi-l pistruia cu pete subţiri, ca o albeaţă
Pe ochiu-i fără ape şi tot mai somnoros.
Bătrânul Gad, zaraful, plângând cu dinadins
Îşi cercetă comoara cea dezmierdată zilnic.
Pe când mărgăritarul din ce în ce mai silnic
Mocnea ca o lumină ce-aproape e de stins.
Şi astfel nestematul se ofilea-n sipet
Şi lâncezea-n neştire, învăluit în scamă.
Dar nimeni nu putuse o clipă să-şi dea seamă
Ce taină dureroasă îl mistuie încet.
Zadarnic o fecioară cu sufletul păgân

L-a aninat pe sânii-i bălani şi tari ca piatra
El, ce trăise-n vremuri pe piept la Cleopatra.
Zăcea posac şi rece acum, ca un bătrân.
Îngălbenit pe-alocuri, sfărâmicios, avar
Lăsa să se strevadă o zare tot mai slabă
Şi-şi oblojea lăuntrul şi inima-i bolnavă
Cu o pojghiţă zbârcită şi tulbure de var.
Se închidea în sine osos şi aburit…
Că floarea vie smulsă din umeda grădină.
Nemaiavând adâncul cu seva lui marină.
Crăpa, pierzându-şi lustrul, uscat şi jupuit…
Murea mărgăritarul cu stingeri şi alean;
Secat de-un dor năprasnic şi fără alinare.
Şi-n lunga-i agonie visa departe-n mare
Un cuib de scoici bătute pe-o creangă de mărgean.

Secţiune 4.25 CA O BAIADERĂ

Frumoasă, lânceda şi goală.
Mlădia Noapte-n faţa lumii iese.
lucind din şoldurile largi, domoală.
Desprinsă de pe ţâţele paginei preoteşe.
Îngusta-i cingătoare în văzduhuri scapă:
Rămâne goală-n cer pe dalele seninătăţii.
Ca o dănţuitoare, gata să înceapă
Dumnezeiescul danţ al voluptăţii.
Şi-n goliciunea-i. cuiburi vii de taină
S-ascund în delta coapselor ei strânse.
Cad pletele-nstelate, dar nu-i fac o haină…
Pe ochii cercănaţi bat gene moi şi plânse…
Şi cum îşi mişcă ritmic pântecele sacru.
Şi-l saltă, baiadera neagră şi divină.
În mijloc îţi ia ochii – aur peste nacru – Buricul, încrustat cu lună plină!

Secţiune 4.26 PLOAIE MARE

O ploaie şi un haos s-au aşternut pe lume!
Bat îngerii în tobe de nori, şi Dumnezeu
Cu fulgere îşi scrie pe ceruri al său nume.
Iar trăsnetul rosteşte, citind, cuvântul greu.
Abia spre miezul nopţii s-alină-ncet furtuna…

Rar picuri de pe ramuri mai cad răsunători…
I-aţâţ de ud şi rece pământ şi cer, că luna
Îşi leapădă nestoarsă cămaşa ei de nori.

Secţiune 4.27 METAMORFOZA

Omidă uriaşă strivită între nori.
Vărgată cu cenuşă, cu aur şi cu sânge.
Lumina se târăşte spre margine de zări
Şi în gogoaşa nopţii tot mai adânc se strânge.
S-a-nchis grădina serii cu porţi de abanos…
Dar mâine răsări-vă din celălalt colţ al vieţii
Un flutur, ce va umple, învoalt şi luminos.
Cu aripile-i albe tot cerul dimineţii.

Secţiune 4.28 STROFE PENTRU O FATĂ

Ştiu de ce eşti albă şi nepăsătoare…
Carnea ta e suflet îngheţat; de ger.
Aburii stau încă ţurţuri şi ninsoare
Toată dimineaţa zilei lui prier.
Gerul dimineţii şi-al copilăriei
Dăinuieşte-n tine, dezmorţit puţin…
Sânii duri, doi ţurţuri, spun din creţul iei
Prourul vieţii rece şi senin.
Carnea ţi-e de suflet, sufletul de carne.
Unul şi acelaşi sloi, de ce să-l rup?
N-a-nceput în aburi gheaţa să se-ntoarne.
Albă, numai suflet, suflet încă trup!…
Dar, încet, sub ochiul soarelui de vară.
Moleşită-n zâmbet, sau în lacrimi noi.
Toată amintirea strânsă-n carnea clară
Aburind, sui-vă suflet înapoi…
Izvorăsc din carne sufletele oare?
Ştiu atât, că dacă astăzi eşti de stei.
Carnea-nduioşată şi-atotştiutoare
Îţi va face-un suflet din topirea ei.

Secţiune 4.29 OSTROV ÎNCINS DE APE

Ostrov încins de ape e sufletul din mine.
Mâncat mereu de valuri şi bântuit de vânturi.
Deşi stingher de-a pururi, prin asprele lui vine
Se leagă-n adâncime de vastele pământuri.

Piticul bulz de stâncă, ce-i gata să s-afunde.
Când, îmbăiat eu spume, îl zguduie orcanul.
E, nevăzut, un munte cu temelii profunde.
Ce, repezit din funduri, străpunge-ntreg oceanul.
El, petecul de tină, abianălţat de-un deget
Peste robia apei ce-l sapă să-l dărâme.
E pisc ajuns şi culme ţintită fără preget.
Solie spre viaţă din scoarţa humei mame.
Ostrov încins de valuri şi măcinat de vânturi.
Aceeaşi coajă-l leagă-n adâncuri nevăzute
Cu toate celelalte ostroave şi pământuri
Zăcând oricât de joase, de-afunde şi căzute.
Secţiune 4.30 NOAPTE DE MARTIE
Se face moină-n suflet, cu pâclă-mpovărată;
Din sloiul amintirii cad picuri tot mai vii.
Şi inima, hrănită, porneşte rar să bată.
Cu sânge alb de visuri şi de melancolii…
La geamul meu stă noaptea şi vrea să intre-n casă.
În carnea ei de neguri ard stele mari de foc;
Cum n-o poate cuprinde cămara ce m-apasă.
Mă scol şi suflu-n gânduri şi-n noaptea mea-i fac loc.
Ea intră şi târaşte alaiul tot de-afară:
Se umflă-n mine ape, trec turme de ţigăi
Şi aburii lăuntrici iau chip de primăvară.
Cu sâni rotunzi de măguri şi coapse moi de văi.
Sosesc, scăpaţi şi teferi din cuşcile-ntristării.
Cocorii bucuriei, solia-ntâiei berzi.
Şi şesurile minţii, miriştile uitării
Le-mprourează iarba culmii de gânduri verzi.
Pe dealurile vremii iernează neaua încă;
Dar cânta gură dulce a vântului de sud.
Momită, gheaţa-şi crapă pleoapa ei de stâncă.
Surâde şi pe gingeni şi-a prins sărutul crud.
Când pururi veşnicia vorbeşte numa-n şoapte.
De unde-atâta foşnet şi susure şi sfadă?
Mă plec. ascult în mine prin sufleteasca noapte
Şi-aud cum se dezbracă pământul de zăpadă.
Secţiune 4.31 TOAMNA

Jos pe tărâmul unde cad vorbele ucise
Şi unde-abia străbate doar gândul dus ca vântul.
Azi, cotropit de umbră ce-i zvârle-ntreg pământul.
Stă raiul amintirii cu porţile deschise.
Grădinile-amintirii se scutură de roade
Şi pajiştile-amare îngălbenesc de poame;
Uitarea îşi trimite arar, când li-este foame.
Furnicile ei negre şi viespele-i iscoade.
Miroase pretutindeni a mucigai şi-a miere.
O fructă ciugulită de pasărea durerii
Mai spânzura scheletic de vreascul ros al verii:
Din hârca ei sămânţa rânjeşte în tăcere.
Aluneci ici pe cărnuri de fructe-nsângerate.
Dar nu le vezi din iarba ce le-a cuprins, dospite;
Ici calci pe pulpa dulce a poamelor strivite…
Şi duci pe tălpi mireasmă de amintiri uitate.
Din tot ce-a fost grădina pierdut-acum în zare
Plângi crengile uscate ce le-a surpat furtuna.
Şi-n toamna ta săraca, plecând, nu iei niciuna
Din roadele-amintirii muşcate de uitare.

Secţiune 4.32 DESPĂRŢIRE

Când fâlfâişi năframa în albul steag al mâinii
Se oglindea amurgul în apele fântânii;
Alături, săgetată în inimă de frică.
În clipa despărţirii gemu o turturică.
O rodie necoaptă căzu, de vierme roasă.
Crăpând, înăbuşită de iarba somnoroasă
Şi, trist, pe poarta serii spre umbrele pieirii
Ieşea, pălit şi rece, luceafărul iubirii.
Trecând ca peste-o rană, pe-un vânat cer ca fiera.
Plecat peste fântână, vedeam în fund durerea
Cum tulbura adâncul venind să se adape
Şi prefăcea în sânge cleştarul scump de ape.
Cum se stingea amurgul şi veştedul luceafăr
Şi cum porneai departe şi singură tu, cea făr
De milă, luând cu tine în albul steag al mâinii.
Ca-n zări să mi le fluturi, năframele luminii.
Lăsându-mă, din golul fântânii cu balaur.

Să mă privească noaptea cu ochii ei de aur.
Pe când, cerând şi dându-şi c-un bun rămas iertarea.
Se-mbrăţişau în umbră iubirea şi uitarea.

Secţiune 4.33 ÎN VIE

Când soarele coboară, din ceruri stând să iasă.
Tu urci, cu el în faţă, spre via neculeasă.
Aşa că multă vreme îl mai zăreşti pe coamă.
Rostogolit acolo, o fabuloasă poamă
Căzută fără veste pe dealul viei tale.
Şi-n asfinţitul umed ce stăruie pe cale
Un plop, aproape negru în seara asta gravă.
Îşi nalţă foişorul de frunze-n vânt şi slavă;
În vârfu-i, peste via sinistră stând de pază.
A poposit o clipă cea de pe urmă rază.
Lingând uşor cu limbă de aur sumbra turlă…
Alăturea pândarul, bănuitor, în surlă
Încarcă-n sârg săneaţa, gătindu-se de noapte.
Un miros lung de putred, de teasc, de foi răscoapte
S-amestecă cu greaua muţenie din vie.
Trei linuri mari aşteaptă în cramă, trei sicrie.
Şi-n spaima nenţeleasă sclipesc lângă părete
Cosoare-ncovoiate ca aripi de erete.
În timp ce-n largul hrubei ce gurile-şi deschide
Un şir de buţi şi-antale cer alte Danaide…
Şi noaptea care vine trudită de departe
Aduce ca o veste năprasnică de moarte.
Tomnaticilor struguri spunându-le-nţelesul.
Că mâine-n zori începe, cu chiote, culesul…
Tu ai să stai la umbră, pe iarba otrăvită.
Sub nucul cu ceardacuri de frunză-ngălbenită.
Privind cum., smuls din coardă, prunc dolofan, ciorchinui
Abia acum începe viaţa – ntâi cu chinul:
Numai călcat de soartă dă vinul şi puterea
Şi-ar mucezi, stafidă, de n-ar veni durerea.
Dar, grijuliu, dând roate şi-nconjurând fâneaţa.
Îi fulgeră din spate pândarului săneaţa:
Şi-ai să te vezi deodată în tunetul săneţii

Sărind să furi ciorchinii din viile vieţii
În clipa când, la pândă, ochindu-te, străjerii
Ţi-au ciuruit prin suflet alicele durerii.

Secţiune 4.34 OBOSEALĂ

Alege numai crinii cu lăncile de floare.
Crăiesele lalele cu fustă-n patru foi.
Dar nu uita că totul, gust, miros şi culoare
Sunt fapta unei cepe înfiptă în gunoi.
Şi lasă-mi, mie numai, cucuta şi pelinul.
Pestriţa mătrăgună cu peri la subţiori.
Eu ştiu de mult că mierea e soră cu veninul.
Culese amândouă de pe aceleaşi flori.
Cu zâmbete de aur, sau lacrime de sânge.
Lumina e aceeaşi în zori sau de-o-nnopta.
Şi-n marea umbră care pe toate-ncet le strânge.
Amurgul meu e frate cu dimineaţa ta.
De te-a ajuns urâtul pe cale şi ţi-e frică.
Opreşte-te din goană, statornic, la răscruci – Vedea-vei patru dâre spre o zare-n veci unică
Şi drumul că-i acelaşi, de vii sau de te duci.
…Şi totuşi din cenuşa ce zace obosită
Aşteaptă să renască aprinsul Phoenix iar.
Când toată bucuria ce-o ai agonisită
Putea-vei, fără murmur, s-o dai durerii dar!

Secţiune 4.35 ZILELE

Trec zilele cu sacii goi în spate.
Ca nişte cerşetoare alungate.
Din casă-n casă şi din poartă-n poartă.
Pe uliţa vieţii cea deşartă.
Cu tălpile rănite, zdrenţăroase.
Sunt numai piei întinse peste oase.
Zadarnic tot întind căuşul mâinii.
Le-ntâmpină şi le petrec doar câinii.
Câte-un copil pitit pe după uşă
Le-azvârle-n poală pietre ori cenuşă.
Trec zilele ca nişte cerşetoare.
Burează des şi nu-i un pic de soare.
Şi ele bat flămânde la zăplazuri.

Dar nimeni nu le-ntreabă de necazuri.
Aşteaptă lung, dau roate, nu se-ndură
Să plece iarăşi iar-o-mbucătură.
Târziu, când toţi cinează pentru seara.
Pornesc târâş şi ies din sat afară;
Acolo e o casă-n. drum, pustie.
Fără de gard, cu geamuri de hârtie.
Nu-s uşi, nu-i foc, dar ele dau de bine.
Şi intră să se culce-ntre ruine.
Şi-adorm, aşa, lihnite, despuiate.
Că le găseşti a doua zi-ngheţate.

Secţiune 4.36 ARGONAUT

Priveşti bătrânul munte pe înserat, şi iată
Cum stă lăţos şi paşnic cu muchia-ncovoiată.
Bătut pieziş de soare, ce-n coamă-i se cufundă.
Îţi pare de departe, cu fruntea lui rotundă
Şi miţele de codri roşite de rugină
În care amurgeşte tomnateca lumină.
Berbecul mitologic cu lâna grea de aur.
Încremenit acolo şi gras de-atât tezaur.
În fund mânat de vânturi, greoi de gânduri rele.
Un nor întruchipează, cu vâsle şi vântrele.
Plutind spre fabuloasa Colchidă a virtuţii.
Corabia lui Iason cu toţi argonauţii…
Din valea-n care umbră se lasă ca o lavă.
Faci semn să se oprească nălucitoarea navă.
Şi aprig, sus la poartă, pornind pe urma oii.
Te-ntâmpini şi te-amesteci o clipă cu eroii.

Secţiune 4.37 CA-n BASMUL CC GREUL PĂMÂNTULUI

„Uuu… n-aude. n-avede!”… ce glas obosit
Ca-n basmul cu Greul Pământului strigă?!
Tresar ascultându-l şi văd, desluşit.
Un Zmeu şi-un voinic încleştaţi – verigă!
„Uuu… n-aude, n-avede”… urechea-mi destup:
Cum strigă stăpânul în luptele-i crunte.
Şi ceata-i, puiendrii de vulpe şi lup.
Soseşte cu Ursul, cu Greul, în frunte.

„Uuu, n-aude, n-avede”... chemarea de sus
Ajunge la mine în van să se sfarme.
Căci sufletul strigă, ca-n basme, răpus.
Iar Trupul, el, Greul Pământului, doarme!

Secţiune 4.38 DIN ÎMPĂRĂŢIA SUFLETULUI

Stă Suflet-voievod alb-colilie...
Pe ţara 1 ui, cenuşă şi ţărână.
De-un când de ani e seceta stăpână.
Şi-n toată pârjolita lui împărăţie
N-a mai rămas decât o singură fântână.
Fântâna rea, bătută de osânda.
Nu poate nimeni să s-adape.
Că-n fund, şuierător, stă-n veci la pândă
Balaurul nesăţios, prăsit în ape.
Stă Sufletul cu cârja dinainte...
Jur-împrejur, pământul lui crăpat
E plin de albe oseminte
Ca văile lui Iosafat.
Şi se usucă împărăţia, iască.
Până ce bietul necăjit popor.
Pentru un pic de apă-ntr-un urcior.
S-a învoit în fiecare seară să plătească
Balaurului, bir, o fată şi-un fecior.
...Aşa de ani. Uitase sufletul, când iată.
Soseşte un pristav întunecat:
Că mâine vine rândul să trimită
Pe singura lui fată, fata de-mpărat.
Plocon balaurului blestemat.

Secţiune 4.39 CRÂMPEI DE BALADĂ

Şi-a făcut Iubirea paloşul de ceară.
Coiful de cosiţe, pavăza de flori
Şi-a plecat cu suflet lacom ca o fiară.
Tronu-mpărăţiei lumilor să-l ceară.
De-a băgat întreaga lume în răcori.
Înlemniţi, toţi carii, fără nicio luptă.
Coborând, domnia singuri şi-o curmau.
Unul câte unul cu cerbicea ruptă.
Dosădiţi, netrebnici, cu puterea suptă.

Voievozii-n lanţuri cârduri o urmau.
Dar un pui de lele din tot largul firii.
Făt-Frumos ursitul nu s-a dat bătut;
Şi de focul ciudei şi-al împotrivirii
S-a topit vicleanul paloş al Iubirii.
Şi cu el odată faţă s-a pierdut.
A purces Durerea urma să i-o câte.
Şi-a tocit, sărmana, un toiag de fier.
Nouă tălpi de criţă straşnic ferecate.
A trecut pustiuri încă necălcate.
Pân-a dat de-un munte ce urca la cer:
Şi-a-nceput să-l suie cu desagă-n spate!
Secţiune 4.40 DOCHIA
Stă între surate harnice şi toarce…
Toarce, dar nu cântă… Numai ochii suri
Din cerdac spre munte sperioşi întoarce:
Bântuie departe foc peste păduri.
Muls uşor din caier de lină seină.
Nevăzutul oaspe, doru-şi face loc.
O surată toarce, toarce şi suspină.
Dochia o prinde dulce de mijloc!
Azi ea nu mai spune că la orice veghe:
„Arme celor teferi, flori pentru cei morţi!”
Tremurând, în spate, îşi mai ia o zeghe…
Au răzbit duşmanii până lângă porţi.
Cozile plăviţe azi le-a-ncins pe frunte
Şi-a secat izvorul basmelor cu zmei…
Trebuie să fugă mâine-n zori la munte.
Şi cu ea să ducă cârduri de femei.
A trosnit o grindă!… Ce nebună spaimă!
Porţile cetăţii, iată-le, se sparg…
Albă cum e vărul nu ştie ce-ngaimă
Şi-a rămas cu ochiul pironit şi larg.
Şovăiesc în neguri minţile ei treze.
Mierea ei din suflet s-a făcut venin:
Colo, sus, pe ziduri, de pe metereze.
Îi rânjeşte-n ţeapă capul lui Longin.
I-a-ngheţat o clipă inima sărită

Şi, aşa întreagă, s-a făcut de sloi.
Stând între surate dreaptă şi-mpietrită
Ca o stană albă pe un plai cu oi.

Secţiune 4.41 DECEBAL

Cu fruntea-mpovărată de gândurile morţii.
Trecea furiş prin noapte spătosul rege dac…
Destinul lui zvârlise, greşit, cu stânga sorţii…
În fund, ca o făclie aprinsă-ntr-un cerdac.
Pe zariştea de piscuri se înfipsese luna.
Privind, încremenită, cum regele ortac
Se duce pe coclauri să-şi tăinuie cununa!
O mână de prieteni şi-un pâlc de slujitori
Purtau comoara celui învins pe totdeauna.
Şi vechile odoare, ca stelele în nori.
De-a latul năsăliei tânjeau închise-n lacre.
Se-ncovoia spinarea atâtor purtători
Sub tărgile cu aur, argint şi scule sacre.
Ardeau departe-n şesuri cetăţile de vii.
Veneau pe vânt talazuri de fum şi neguri acre.
Cu bucium surd de lagăr, nechez de bidivii.
…Şi cum calcă-n hârtoape, din fruntea lui plecată
I-alunecase stema în mâinile-i pustii.
Mai grea decât o stâncă din munte despicată;
Purta doar însuşi leşul rostogolitei ţări
În palmele-i strivite, la groapa-ntunecată.
Tăind, pieziş, costişa pe fire de cărări.
Păşea domol tăcutul alai de-nmormântare.
Şi şchiopăta eroul ştergându-se în zări.
Nevolnic ca o biată străină arătare.
Şi cum din spate luna-l bătea necontenit.
Doar umbra-i la picioare mai rămăsese mare.
Lungită peste malul spânatec şi teşit…
O umbră uriaşă ce dăinuie şi-acuma.
Zvârlindu-şi speriosul contur neliniştit.
Încoace, peste veacuri, parc-a-ncrustat-o huma.
…
Târziu ieşiră-n vaduri pe-o plavie de râu
Ce se zbătea-n zăgazuri învultorându-şi spuma

Cu ape abătute şi valuri puse-n frâu.
Acolo, în prundişul din albia secată.
Sub aspra priveghere a negrului călău.
Săpau în taină robii o hrubă larg căscată.
Mormânt grozav asemeni unei adânci genuni
În care să încapă o patrie-n junghiată.
A fost cumplită clipa când stema din străbuni.
Simbolul marii Dacii, s-a prăvălit din toartă
Sunând a gol în fundul boltitei văgăuni…
S-a năzărit deodată că-nfrântul rege poarta
În loc de cap o hârcă rânjită dureros.
Pe care-ntipărise sentinţa aspră soartă.
Iar mândrul cap cu plete ar fi sub stemă, jos.
Căci n-a putut s-g lase vădană nici în groapă.
Ucişii robi ţipară în urmă fioros…
Şi iar se-ntoarse-n matcă nedomolită apă.
Mânându-şi peste taină bulbucii spumegaţi.
Deasupra hulei oarbe, nestrăbătută clapă.
Împrăştiase spaima pe toţi… Întărâtaţi
Lătrau morţiu căţeii pământului în borte.
Că pân’ la ei sub lespezi, tot mai apropiaţi.
Răzbeau năprasnic paşii greoaielor cohorte.
Secţiune 4.42 TUDOR
Din munţi, şi că ei cu pieptul de larg.
Coboară un drumeţ spre câmpie.
Opreşte prin sate năvalnicu-i şarg
Şi bate în porţi cu mânie.
Atâta doar strigă din şea: „Hai, sculaţi!”
Şi pleacă vijelios mai departe…
Dulăii prin curţi s-ascund speriaţi.
Căci zornăie-n mâini un vraf de obezi sparte.
Nu vede, n-aude, aleargă întins
Prin pulberea nopţii, fără hodină.
Dar până şi orbii cu ochiul lor stins
Zăresc cum din paloş îi ţâşneşte lumină.
În urmă-i se umflă, albind, un ciopor
De inşi cu topoare şi flinte.
Şi creşte, şi hoaie, spumosul popor

Cu Tudor gonind înainte.
El trece „cu hainele morţii-mbrăcat”.
S-abată din ţară zăporul zaverii…
Dar duhul iuţimii l-a întunecat.
De pare că-i norul cu grindeni al verii;
Amar und s-o sparge, amar şi prăpăd.
Zvâcnesc cruciş trăsnetele urii.
Şi-a vremilor maluri de greul năpăd
Se surpă pe unde calcă pandurii.

Secţiune 4.43 UN GLOTAŞ

Patru corbi, uimind un stârv
Sub o salcie săracă.
S-abătură, trei pe-o cracă.
Unul, ca un moţ, în vârf.
Şi deşi era război.
Chiot lung de tun şi larmă.
Mortul paşnic din noroi
N-avea chivără, nici armă.
Găurit de-un glonţ în goană
Plin de sânge şi de fum.
Scurt picase lângă drum
Un glotaş dintr-o coloană.
Cu minteanul trenţăros
Strâns c-o sfoară unsuroasă.
Cum plecase-n zor de-acaaa…
…Şi zăcea morocănos.
Iar din capul împuşcat
Sta căciula terfelită
Peste faţa lui boţită
Ciugulită de vărsat.
Slut, mărunt, spetit de munci.
Numai oase, gâlci şi noduri.
Se trudise pân-atunci
Să hrănească şapte ploduri.
Multă vreme s-au zgâit
Corbii marilor războaie
La căciula lui de oaie
Şi ia trupul lui pârlit.

Fâlfâiau pe crăci, lihniţi.
Dar deprinşi cu leşuri grase
În bocanci şi cuirase.
Îl priveau nedumeriţi:
Omul harnicei Ilinci
Peste jilave obiele
În picioare-avea opinci
Şi nădragii drept pe piele.
Nu zăcea măreţ, lungit
În vreun gest de biruinţă.
Ci chircit, încolăcit
Şi zgârcit de suferinţă.
Şi din chipu-i de calic
Înţepat de-o barbă rară
Nu spunea nimic, nimic.
Că murise pentru ţară.
Ploconindu-se-n sfârşit
După multă croncăneală.
Alungind orice sfială.
Bunii corbi s-au învoit
Şi-ntr-un glas l-au căinat – Că viu n-a fost vreo scofală.
C-a murit tot fără fală – Şi pe urmă l-au mâncat.

Secţiune 4.44 PE DECINDEA DUNĂRII

Pe decindea Dunării, la vale.
Printre triste mirişti cu ciulini.
Trece-n baltă, legănat agale.
Un chervan cu coviltir de rogojini.
În tot câmpul niciun fir nu-i verde.
Mişcă vântul albe colilii.
Drumul lung în zări puştii se pierde
Sub un cer de mari melancolii.
Boii moi se lasă pe tânjeala.
Grebenele roase-i dor.
Osiile gem cu-ncetineală
Şi slomnesc un fel de doin-a lor.
Omul stă cu capul gol şi mână.
Înfundat în maldărul din car;

Şi-aţipit, cu jordia în mână.
Se tot duce drum fără hotar.
Cât un urs, întins, el dormitează
Peste sarica din patru piei de oi.
Numai ghioaga aprigă-l veghează.
Ghintuită cu alămuri noi.
Când deschide ochii, vultureşte.
Peste roata zărilor năprui.
Inima-i se umple-n piept şi-i creşti.
Parcă şesul, tot, ar fi moşia lui.
„Foaie verde firul peliniţii”...
Cânta cărăuşul cătinel
Şi, treziţi, cu el odată cânta sciţii
Ce-au trecut cândva prin stepă, ca şi el!
Secţiune 4.45 CÂNTEC SUFLETULUI
Suflete, navă călătoare.
Ce străbaţi, îndrăzneaţă, lumile.
Nu-mi zvârli patimile-n vâltoare...
Ia-mi-le şi du-mi-le.
Nu căta că sunt grele
Lăzile cu aur ale călătorului:
Vom plăti cu aurul din ele
Vamă corsarilor, bir dorului.
Tremură trupul, văzând abisurile
Nu-l asculta... L-a năpădit osânza.
Desfăşură pe vergi visurile.
Sus, cât mai sus urcă-le pânza.
Printre spumele sfărâmate
Şi-ale norilor negre liote
Toate vânturile înhămate
Să te ducă numa-n chiote.
Şi la câţi ţi-or striga „stai, abate.
Alergi spre pieire”, spune-le
Că pe suflete din eternitate
Le poartă spre ţel furtunile.
Numai la elrmă să fie dibaci
Cel ce struneşte apa şi mugetele.
Şi tu de la Domnul ai cârmaci.

Zi şi noapte, cu schimbul, cugetele.
Articol V. DESTIN
(1933)
Secţiune 5.01
Secţiune 5.02 GÂNDULUI
Gând slăbănog, deprins numai la şes
Să calci în pulberea de vorbe tocite;
Gând lesnicios ca o femeie, copilăros la înţeles.
Urmând lenevos pârtia de tălpi şi copite.
Nărăvitule să dormi pe puf de cuvinte:
Scoală şi găteşte-te, că de-acum înainte
Am să te port prin vorbele cele mai colţuroase.
Să te înglodească şi să te doară.
Razna, din albia limbii de rând afară.
Pe cărări de piatră abia slomnite
În graiul cu urcuşuri bolovănoase.
Peste praguri de expresii încremenite.
Sus pe coclauri de munte.
Un munte de calm şi tăcere.
De unde apele au cărat toate vorbele mărunte
Şi unde văzduhul miroase a cimbru şi-a miere.
Acolo să aţipeşti pe stânci de grai tare.
Somn sfios, că fiarele, în noaptea cu stele pe ilic.
Să răsări treaz şi ciulit odată cu soarele.
Neliniştit, ager şi voinic
Şi aţintit, prădalnic, ca la vânătoare.
La orice foşnet, gândule, să sari în picioare!
Secţiune 5.03 TRISTA MINUNE
Încă puţin, şi triste minuni s-or împlini.
Curând suava carne va fi iar albă piatră.
Din cerul frunţii, ochii polar vor asfinţi.
Dar pân-atunci ţin calde tiparele pe vatră.
Am tescuit din scorburi cuibare otrăvite.
Ascunse cu viespare sihastre la un loc.
Şi-am scurs din trunchiul cărnii, prin patimi ascuţite.
Răşina unui suflet ce-i gata să ia foc.
E-acolo şi mireasma de floare închegată.
Şi seva albă a multor cereşti singurătăţi.

De-i rânduit să arză. n-o mistui deodată.
Ci toarnă-o pentru negre şi lungi pustietăţi.
Să pot prin obştea nopţii să luminez iubirii
Şi risipit pe lături să nu mă vărs curgând.
Împlântă, Doamne – n ceara molatec-a simţirii
Vertebre tari de cuget, feştila unui gând.
Secţiune 5.04 TÂRZIU
Ţi-ascunzi în faptă visul ca un junghier în teacă.
Lăuntricele steme le stingi şi pleci stingher:
Nu te-ar opri nici ape, nici vântul tot să treacă.
Nici alba profeţie a zorilor în cer.
Ca o albină-n câmpul cu firele răscoapte.
Aştepţi prisaca morţii, când brumele s-aştern.
Să intri, ca-ntr-un fagur de linişte şi noapte.
Flămând de neagră miere a somnului etern.
Secţiune 5.05 VINUL LUMII
Nici plug. nici sapă: suflet. Ia sufletul cu tine.
Vezi, cumpăna de zodii spre scorpiese-nclină.
Şi-n grelele podgorii vărsate pe coline
Ne cheamă dimineaţa cu chiot de lumină.
Şi lutul şi calcarul, cum sunt în veci săracii.
Azi fuseră mai darnici, şi-n cel mai sterp ungher.
Nădejdea îşi înfipse puternică aracii.
Să urce viţa vieţii tot rodul ei în cer.
Întinde toamnă-n slavă lungi funii de cocoare.
Tu ia ca pentru vrajă o tufă de pelin:
Voioşi strivind ciorchinii în linuri curgătoare.
Din boabele durerii să facem lumii vin.
Secţiune 5.06 VIS RĂU
Inelul asfinţirii, de aur cu rubine.
Desprins din glezna nopţii alunecă pe şes.
Cu moartea mea de mină, bat maluri şi rovine.
Dar apele m-alungă şi luntrile nu ies.
Încovoiaţi pe săbii ard îngerii la poduri.
Sub ochii lor sălbatici pe-alăturea, supus.
Trec sprijinit în suflet ca-ntr-un toiag cu noduri.
Tăiat din mărăcinii pustiilor de sus.
În cumpăna osândei trag singur greu cât crugul?

Dar am fost stea cu sânge! Voi ştiţi că-n mări de-a rând
Adâncul se măsoară cu plumbul, nu cu fulgul.
Şi-n strălucirea lumii amestec şi eu gând.
Himera mântuirii destul m-a supt, căpuşă.
Sosesc în trup cu toate păcatele vâlvoi.
De n-ar fi amintirea o dâră de cenuşă.
Cum am găsi cărarea întoarcerii în noi?
Secţiune 5.07 EVA
Ai jupui pământul de pajişti să-i faci rochii.
Ai sfâşia pulpane de ceruri rând pe rând.
Râvneşti să-i scrii poemul mai lin cum deschizi ochii.
Din înălţimi de vorbe şi albăstrimi de gând.
Te vezi cu mâna-ntinsă spre – un fruct cu must de noapte.
Trunchi tânăr de măr dulce sta trupul zvelt de vis.
Pe buzele iubitei treceau şerpi moi de şoapte.
Aidoma cu şerpii divini din paradis.
Coline dunărene vegheau peste coclauri
Şi dâmburi de ţarină închipuiau cununi.
Zideau alţi îngeri raiul, îl încingeau cu lauri
Şi vă umbreau de soare imaginari păuni.
Te vezi cu mâna-ntinsă spre măr şi simţi catena.
Peste zăplaz de stele priveai în jos din cer.
Un duh mai curb ca noaptea dereteca ghehena
Şi ancora luminii se cufunda-n mister.
Încremenise raiul cu paznici la intrare.
Corabie-adormită pe cosmicul abis.
Tu stai cu mâna-ntinsă spre albul rod prin care
Îţi deschidea păcatul dinamic paradis.
Nehotărâtă, clipa căzuse în genunche.
Ideea, nfricoşată, din arc se desfăcu:
Trecu în alt plan jocul. Şi dincolo de muchie
Şerpi, lauri, aur, lume şi viaţă, se pierdu.
Dar pururi şi-n pofida arhanghelului mare.
Ea poartă-n sine mărul cereştilor arvuni.
Şi treaz de prăvălire, tu-l caţi cu-o-mbrăţişare.
Şi-astfel te-alcătui singur din hârburi de minuni.

Secţiune 5.08 BACANTĂ DANSÂND
Începe să culeagă văzduhul cu piciorul.
Lumina între pulpe, deschide ochii vii:
În alba colivie a coapselor mlădii.
O neagră porumbiţă se zbate şi-şi ia zborul.
Dar fluturele mâinii un vâlnic a. desprins.
Ce-şi desfăşoară norul pe sânii dimpotrivă.
Şi-n luminişul tainic, sub pântece aprins.
Unde tânjeşte-ascunsă mult galeşa captivă.
Nu-i dans apoi, ci spumă de văl năuc. Şi cum
O-nvolburează pânza de horbotă-argintie.
Bacanta rătăcită e-o dulce vijelie
De linii fulgerate printr-un vârtej de fum.
Secţiune 5.09 ŞARPELE
Aidoma cu apa alunecos şi verde.
Ieşit din lutul galben, din pietre şi dudău.
Se cuibărise-n prunduri lumina să-l dezmierde.
Neştiutor de bine, nevinovat de rău.
Vechi, voievod al lumii cu vârsta grea de stâncă.
Domnea semeţ în zale de solzi peste nisip;
Venit din noaptea lumii nu-şi scuturase încă
Nici rouă de pe gânduri, nici visul de pe chip.
Simţind cum se preface prin chin şi năruire.
Scăpa din asprul cleşte al trupului vărgat.
Şi ameţit de vraja din tainica-nnoire.
Innăpârlea pe prunduri un şarpe-nverigat.
Despotmolit ca gheaţa din aspra-ncătuşare.
Se cufunda în raze şi se urcă-n senin
Şi nu ştia el singur în marea lui visare
De se umplea pe-ncetul cu soare ori venin.
La fel de gol, de verde şi unduios ca apa.
Plutea, idee pură, în sânul caldei firi.
Când l-a zărit un paznic, şi-l ciopârţi cu sapa.
Zvârlit din slăvi în carne cu crâncene zvâcniri.
El n-a ştiut, şi-n somnu-i lupta să se adune.
Cătându-se-n ţărână fărâmele s-aleg.
Şi până ce amurgul s-a stins ca un tăciune.
În fiece frântură s-a zvârcolit întreg.

Secţiune 5.10 AŢIPIRE
Şarpele arterelor încolăcit îmi strânge
Tâmplele reci sub şuviţe de-argint:
Cu vinele-i mlădii pline de sânge.
Unde-i azi gura marelui sorgint?
Am sorbit din el când nu-mi era sete.
Rumeguşul vremii l-a astupat.
Ţevi plesnite, cu rugini şi pete
Pleava zilelor abia mai străbat.
Din urmă cineva mai aleargă şi mă strigă:
Clintită de glasul aproape cunoscut.
Scrâşneşte, mişcată, încă o verigă
Din lanţul amintirilor de plumb şi lut.
Lasă-mă, întoarce-te, nimeni să nu ţipe!
Cu ficaţii roşi de câinosul trecut.
Descătuşat de pe muntele de clipe.
Aţipesc şi visez că mă strămut.
Secţiune 5.11 HOREB LĂUNTRIC
Urc muntele de gând cu aspre galbe
Cătând frunzarul rugului aprins:
Doar mugetele tunetelor albe
Mă vor vesti că, Doamne, te-am atins
Şi-şi vor croi, făcându-le puzderii.
Pe mătcile urechilor drum nou.
Că, până-n fund, bulboanele tăcerii
S-or tulbura sub bulgări de ecou.
Atunci scoţând sandala minţii moale.
Cu sufletul desculţ prin jarul dur.
Păşind în vârful gândurilor goale.
Voi cuteza să calc pe spirit pur.
Secţiune 5.12 POEZIE
M-am băgat surugiu la cuvinte:
Le momesc cu văpăi, le hrănesc cu jăratec.
Le strunesc în ham de gând, când lin, când sălbatic.
Le-ncing cu harapnicul dorului şi mână-nainte!
Ca să nu zboare la cer ca puricii din basm, pripite.
Mă plec la fiecare, migălos faur.
Şi-ncalt agerile versuri la copite

Cu potcoavele rimelor de aur.
Oprim în nori, la palatul de cleştare
Să furăm umbra frumoasei din vis fără trup, nici sânge.
Dar scorpia-i după noi. Arunc în urmă zaruri.
Coif şi buzdugan, toate grelele-mi daruri;
Inima, sufletul, minţile nătânge.
Loc, loc! Rădvanul coboară pe pământ.
Dar aci se destramă crăiasa de imagini.
Amuţesc, speriaţi, zurgălăii de rime-n vânt.
Chingile se rup, caii răzvrătiţi, cuvânt de cuvânt.
Strâng aripile şi fug înapoi prin paragini.
Rămân, negre, dârele roţilor pe albele pagini.

Secţiune 5.13 SOSEŞTE FERICIREA

Coliba ta din vârful colinei e-o minune.
Apusul îi clădeşte un coif de paie noi.
Şi aurind tristeţea pustiilor păşune.
Prelung surpatul soare se uită înapoi.
Lucind ca o troiţă mutată-n bătătură.
Se-nalţă lin năluca fântânii cu vârtej.
Găleata aninată de lanţuri peste gură
Se leagănă în umbră că floarea pe un vrej.
Lumină îşi dă duhul şi-ţi zace la picioare.
Prelinsă în ţărâna schimbată în chilim.
Un sânge cald de înger sclipeşte pe ponoare
Şi calci cu teamă-n iarbă ca-n fulgi de heruvim.
Îţi simţi un ceas profetic şi nu poţi sta în casă.
Ci ai porni-mpreună cu soarele spre mări;
Neliniştit trecutul ca un destin te-apasă.
Când, răspunzând deodată uitatelor chemări.
Suind domol poteca, bătută de ispite.
Pe sub gutuii pustnici şi sub uscaţii meri.
Cu gura-mpodobită de zâmbete mâhnite
Soseşte fericirea albită de dureri.

Secţiune 5.14 PESCUITORUL DE GÂNDURI

În sufletul cu ape când tulburi, când domoale
Necontenit zvârli mreje de vorbe împletite.
Ca să le scoţi de-a pururi netrebnice şi goaţe.

Sau ciuruind de miluri amare şi clocite.
Şi totuşi, jos acolo, afund, unde ascunse
Simţirile-n ghioace rodesc mărgăritare.
Stau aţintite gânduri de aur, neajunse.
Ce line prin amurgul adâncului fac zare.
Amăgitor răsfrânte de recile lor ape.
Ies uneori părelnic şi-ating la ţărm ţărâna.
Jucând aşa de blânde şi-atâta de aproape.
Cât să te pleci pe suflet şi să le prinzi cu mâna.
Arar doar câte unul ea-n vis se aridică
Sfios pân’ la năvodul cuvintelor viclene
Şi săgetând limanul s-apropie cu frică.
Încremenit, nu sufli; sloit, nu baţi din gene.
Şi iată-l viu, se zbate sălbatic, prins în fire:
Se-nmoaie-n aur mreaja urcând nălucitoare.
Dar gândul ager sparge reţeaua ta subţire.
Ce-ţi cade, sfori de vorbe-ncâlcite, la picioare.
Cufundătorul numai s-aruncă şi se lasă
Cu ochi deschişi prin hăuri vuind întunecate:
Strivit de greutatea ce-n adâncimi apasă
Şi podidit de sânge, la ele-abia străbate.
Secţiune 5.15 TOIAG DE ÎNGER
Lnbătrânesc. Destinul mi-e însă tot copil:
Isteţ să prinză păsări şi să doboare poame
Aruncă lesne pâine la câini, şi când i-e foame.
Întinde mâna goală spre arhanghelul Gavril.
Hoinar prin codrii lumii, nu ţii cu el la mers.
Dar n-are spor, ci cată comori peste coclaur.
În pietre sparte vede scântei de-argint şi aur
Şi-n orice suferinţă, sămânţa unui vers.
Sătul de slovă neagră, cu degetul condei.
Izvoade noi de stele şi flori vrea să dezlege.
Şi-ades se pleacă-n tină cu frică şi culege
Porunci de mult uitate în urme vechi de zei.
În van îi spui de moarte, de Domnul Sabaot.
Zâmbind curat ca unul ce nu-şi ştie păcate.
El se şi vede-n ceruri, mai mare peste toate.
Că-şi ia toiag de înger şi umblă raiul tot.

Secţiune 5.16 ERGA KAI IMERAI
Au asfinţit cocorii, dar zilele-i visează.
Nemărginirii tale toamna i-a pus hotar.
Adună-te din ape străine şi-ncetează
Să pescuieşti oceanul pentr-un mărgăritar.
Culcat peste prăpăstii cu stele vii şi nalbă.
Cătând cu gura perle şi alge moi de vis.
Cu braţele-nnodate de gâtu-i, cârma albă.
Pe luntrea cărnii Evei pluteşti către abis.
Zadarnice prinoase pentru descătuşare.
Ard mieii aurorei junghiaţi în norii sterpi.
În fiecare noapte din ramuri de visare
Luntrica ta rouă se scutură pe şerpi.
Întoarce-te la ţărmul despodobit de sare;
Pioşi curg munţii limpezi îngenuncheaţi în pini.
Acolo unda clară nu-i apă, ci cărare
Şi paşnic pasul pune suspine printre spini.
Destupă tot nisipul din vrăni şi iar fă-ţi drum pe
Străvechile gâtlejuri de suflet şi senin
Spre stratul unde huma rodeşte pietre scumpe
Şi în simţirea gemă cresc sâmburi de rubin.
Prin marile amurguri de sulf şi de sulfine.
Ca varniţe pe maluri de lungi singurătăţi.
Cobori de taie iadul în ocnele din tine
Şi scoate-i la lumină minunile-n bucăţi.
Secţiune 5.17 DEASUPRA SIHLEI DE IMAGINI
Corsar cu brâul roşu de nori târâş în zare
Şi cu hangerul lunii înfipt într-un oblânc.
Amurgu-şi scufundase corăbiile-n mare.
Averile versate mai flăcărau adânc.
Spărgând seninătatea cleştarelor înalte
Şi-un cer de piatră scumpă în gheare vii de ger.
Cu vântul în corola de aripe învoalte.
Un vultur înflorise pe-o pajişte de cer.
Suiau pe zidul lumii luceferii zorele.
Ceardacurile umbrii îmbrăţişând mai strâns.
Vuia lăuta nopţii din pântecu-i de stele
Şi-n albia visării curgea izvor de plâns.

Lumina cărnii tale mijea sub mângâiere
Şi mâna mi-era plină de zâmbetele ei.
Ne-ardea în ochi de ceară un aur nou, de miere.
Şi suflet mi-era cerul împodobit cu zei.
Am adormit o vreme în sihla de imagini.
Călcam pe şerpi de versuri încolăciţi în vis.
Şi puii-nchipuirii zburdau peste paragini
Cu tinerile râuri scriind un gând închis.
Scurmă în piatră dorul ca viermele răpus
La porţile ţărânei căzut în calea lungă – Dar sufletul veghea atât de sus.
Că moartea nu putea să-l mai ajungă.

Secţiune 5.18 AŞIJDERI CRINULUI

Aşijderi crinului de câmp sălbatic.
Nici eu nu ţes şi nici nu torc.
Momit de slava cerului văratic.
Cu ghimpii goi spre tine mă întorc:
Îndură-te şi-aruncă un mintean
De flori cu-mpărăteşti petale
În cârca spinului brumat de-alean
Din bărăganul pajiştilor tale.
Şi, toamna, când va sta să veştejească.
Trimite-ţi mielul paşnic să mă pască.
Ca păsările cerului, nicicând
Nu ies să ar, nici ostenesc să secer.
Uituc, mă iau din zori aşa flămând.
Cu stolul fluierarilor la-ntreceri;
Azvârle din hambarul îngerilor sfinţi
Un pumn de boabe binecuvântate
Pentr-un doinar hoinar şi fără minţi.
Pierdut în codrii lumii fermecate.
Şi-n iarnă, ca să trec în ţări cu soare.
Repede-ţi şoimul sfânt, să mă ia-n gheare.

Secţiune 5.19 AŞTEPTARE SUB CORTUL PUSTIEI

Te-aştept, deasupra-mi cu vasta nopţii şatră
Împunsă-n coastă de luna cu corn.
Ascult: inima-mi, căţel al pământului, bâte sau latră?
Chipul ei de-aş putea să-l răstorn.

Să-l fac ţăndări trântindu-l de-o piatră.
Te-aştept. Pe masa punerii înainte
Aşez gândurile frământate, azimă căznită:
Dacă la început a fost cuvântul, părinte.
De ce lumea n-a fost în gura ta o vorbă fericită?
Ce mi-a rămas din alianţa cu tine?
Eu m-am jurat pe lut, tu pă cer.
Niciunul legământul nu şi-l ţine – Tu te-nfunzi în nori, eu în humă, şi pier.
Eu nu pot urca mâinile până la stele.
Să umblu cu degetele printre ele
Pe hrisovul cu steme de aur mort…
Tu nu prea pogori pe ţarina pustie.
Cu îngerii tăi să mănânci pâinea mea, sub cort.
Ca-n dumnezeiască de-odinioară Xenofilie.
Prin chinovarul apusului zbura un călător.
Voivod înfricoşat al puterilor pământene.
Plutea cu aripi de lemn fără pene
Şi fum se deşira în urmă-i fuior.
Eram gata să crez că eşti tu
Şi m-aş fi aruncat cu obrazu-n ţărână.
Dar arhanghelul de fier s-abătu – Şi căzu prăbuşit din slavă-ntr-o rână.
Stai, omule, nu te pleca. Mai bine
Întoarce-te cu sufletul în sus, către mine.
Uită-te la crin şi la nalbe
Cum ţin drepte bărdacele lor albe.
Îngeri iuţi, aprigele albine
Trec şi poartă polenul de la floare la floare.
Ca pe-o evanghelie rodnică şi-nvietoare
Purtată din o stea roşie într-alta albastră.
Din câmp în glastră.
Şi-adâncurile de petale
Muiate-n rouă de agheasmă
Înalţă osanale de mireasmă.

Secţiune 5.20 PLÂNGERE CĂTRE HERUVIM

Aripile şi-au oprit vârtejurile albe.
Şi-a-ngenuncheat pe munte puternicul heruvim

Printre ale zorilor înflorite nalbe.
Şi aşteptând să culeagă tristele noastre jalbe.
Plecat, asculta şi răbda să i ne jeluim:
Cum o să-i duci Domnului negre lăcrămaţii de piatră.
Scrise cu pământ şi fără timbru de stele?
Săraci, nici cenuşă de suflet nu avem în vatră.
Murim de foamea ce nu o alină pâinile grele.
Vezi Dunărea? nu ducem lipsă de apă!
Simţi vânturile fluturându-şi coamele? Belşug de văzduh.
Avem came ce de prea mult sânge crapă.
Dar carnea şi sângele nu ni se fac duh.
Câmpurile ni le taie trenul, cerurile aeroplanul.
Dar domol prin praf pe toiag supus
Bătrânul Dumnezeu nu ne-a mai călcat Bărăganul.
Şi pe apele noastre nu mai umblă Iisus.
Îmbuibaţi de aur, de alt dor am gemut:
Deschide-ne tezaurul cel mai presus de fire.
Vistiernice al Domnului temut.
Şi cu orice dobânzi şi bir de nefericire.
Dă-ne din avuţia cerească ce-am pierdut.
Pune îngerimea toată să-l roage.
Spune-i ce zăcăminte ne dorm sub dezastre.
Şi că pentru răscumpărare, biete suflete miloage.
L dăm haraci tot venitul vieţilor noastre
Şi-i punem în mâini inimile noastre, zăloage.
Nu ştiu, a stat pe Ceahlău, Penteleu, ori Negoi – Era în somn şi n-am cunoscut creasta.
Dar fii binecuvântat că ţi-au strălucit printre noi
Genunchii de jar pe-un munte din ţara asta.
Secţiune 5.21 ORBUL
Târziu, după ce s-a tămăduit.
Orbul a întâlnit iar pe Iisus;
Şi aprig, îndurerat şi învrăjbit.
L-a oprit şi l-a dojenit.
Domnul asculta trist şi supus:
„Hei, atunci când mi-ai dat iar vederea.
De ce nu ţi-ai arătat toată puterea?

De ce ai scuipat jos în gunoi
Şi mi-ai mânjit pleoapele cu noroi?
Căci ce folos să văd şi apoi.
Aşa cum văzusem şi mai înainte.
Cu-aceiaşi ochi, la fel cu cei de câine ori de broscoi.
Aceeaşi durere, aceleaşi morminte
Şi-acelaşi joc de umbre şi de strigoi?
În loc să-l fi tăvălit în tină.
De ce n-ai muiat degetul tău în lumină.
Şi cu el să mă fi atins pe pleoape?
Era de-ajuns o singură rază
Din lumină cea adevărată să cază.
Şi ochii mei de carne ca nişte muguri să crape.
Să-mi înflorească ochii cei veşnici pe care
Mi-i făgăduise cuvântul tău cel mare.
Atunci aş fi zis şi eu că ai săvârşit minune.
În loc să blestem pururi şi să sânger.
Să fi privit lumea cu ochi de înger
Şi toate să le văd dumnezeieşti de bune.
Era mai bine în vechea întunecime:
Era întuneric, dar era şi adâncime.
Orbirea aţâţase o iucoare în mine
Şi dibuiam în genunile lăuntrice, pline
De presimţiri şi vedenii luminoase.
Cum presimţi florile după miroase.
De cum mi-ai deschis iar ochii de tină.
Văd lucruri, dar nu zăresc lumină.
Ce folos că mi-ai redat privirea.
Eu n-aşteptam vederea, ci mântuirea”.
Secţiune 5.22 IISUS DIN COPILĂRIE
Iisuse, ca să te urci la Ierusalim de Florii.
Treceai şi prin oraşul unde eram la şcoală.
Cum te-aşteptau sufletele de copii să vii.
Plângând pe la gazde-n cămăruţa goală!
Tu ne mântuiai şi ne trimiteai iar la părinţi.
Cu brişci şi căruţe pornindu-ne acasă
Sub soarele cu luciri fierbinţi
Pe drumuri domoale de plasă.

Şi ajungeam la cuiburile noastre prin sate
Înaintea rândunelelor întârziate.
Amurgurile îşi ardeau în cer răşina
Prin nori întruchipând răstigniri şi vedenii.
Clopotele mâhnite înmormântau lumina
Şi lin o coborau amestecând-o-n denii.
Toată săptămâna ţi-o închinam numai ţie
Şi patimilor tale minunate.
Dar bătea în noi, ascuns, tainica bucurie
Că toate sunt un joc măreţ şi tu le birui pe toate.
Joi porneam în cete la pădure
S-adunăm călţunaşi şi viorele.
Umpleam de chiot şi cântec dealurile sure.
Uitând că eşti mort şi c-o să te împodobim cu ele
Zăceau pe sfânta masă biete flori vinete, încă înfrigurate
Şi printre ele lucea, vie, zugrăvită pe icoană.
Roşia floare a coastei tale însângerate
Şi stropii de sânge picuraţi din coroană.
Dar dacă zarzării era înfloriţi, făceam jaf.
Şi te-năbuşeam sub troiene de cununiţe
Pe tine şi tot alaiul de pe sfântul epitaf.
Iosif, Nicodim, mironosiţe
Şi Maica Domnului cu mahrama pe cosiţe.
Vineri te prohodeam apoi de-a bine.
Biserică era o slavă de fum şi pară.
Vădanele boceau toţi morţii pe-afară.
Mama mă strângea la piept cu suspine
Şi muream şi noi toţi cu tine.
Până ce duminică înviam iară:
Tu ca să te urci la cer şi să te schimbi la faţă.
Noi să ne-ntoarcem jinduiţi la viaţă.
La ouă, la miel, la cozonaci.
Şi la scrânciobul aninat între copaci.
Mângâietorule încununat de spini.
Oricâte amărăciuni am înghiţit pe cale.
Mi-s încă stupii sufletului plini
De toată mierea amintirii tale.

Secţiune 5.23 PE DRUMUL CIOBANILOR

Păstor şi frate-al poeziei mele.
O min la şesuri şi o urc la munte.
S-o răcorească vânturi, ploi s-o spele.
Şi-n zori pornim cu soarele în frunte.
Port zile-ntregi un vers plăpând în glugă.
Şi strofa ruptă, până să se-nchege.
O duc pe umeri singur, fără slugă.
Cum duc ciobanii oile betege.
N-o-nchid în ţarcuri, ci ades i-e masul
Pe lunci de sat, pe-un şold de deal cu viţă.
Şi slobodă şi-alege-n drum popasul
La ape dulci sub braţe de troiţă.
Şi-atunci când iarna peste noi s-abate
Şi lupi şi neguri vor să ne sugrume.
Din albe piscuri de singurătate
Luăm drumul sufletului şi ieşim din lume.

Secţiune 5.24 FLORII

Era o vreme dulce cu aburi pe zăvoaie
Şi dangăte de clopot în turlele de fier.
Cântau în prag cocoşii prevestitori a ploaie
Cu gâturile-ntinse spre apele din cer.
Pe măgurile negre cu poalele jilave
Mijea un fir de sate răznite de la drum.
Ieşeau pe brânci din iarnă cătunele buhave
Şi îşi scoteau la soare căciulile de fum.
Departe pe pârloage, băjenărind uitate.
Un pâlc de capre albe îngenunchea umil;
Suind spre grinduri, cârduri de vite-ngândurate
Păşeau ascultătoare de-un câine şi-un copil.
O paşnică tristeţe punea fără de ştire
În orice coş de piepturi un suflet nencăput;
Lumina sta pe uliţi, râdea prin cimitire.
Dar se sfia să intre în casele de lut!
Pe Domnul primăverii îl aştepta pământul.
Iisus venea cu iarba. Şi sălciile-n văd
Din bumbi de muguri proaspeţi îşi descheiau veşmântul

Şi-n cale ploconite i-l aşterneau, plecad.
Secţiune 5.25 PRIMĂVARA ÎN CIMITIR
Ograda cea mai verde din sat e cimitirul.
Aeriene sălcii duc prapore de ramuri
Şi-n clipa când lumina pe cer îşi pune mirul
Întâmpina pioasă Floriile cu ramuri.
Fiori subţiri de iarbă cutreieră ţărână
Şi nervi suciţi de troscot scot colţul înainte;
Din pragul dimineţii făcând la toţi cu mâna.
S-abate primăvara întâi pe la morminte.
Cetatea morţii, astăzi fără strigoi şi iasme.
Sub steaguri largi de soare e vrajă şi descântec
Uimiţi păşesc copiii într-un ostrov din basme
Cu verde gras şi aur, cu freamăte şi cântec.
Cutremurul pătrunde în gropile câinoase.
Sar furnicaţi toţi morţii de-atingeri şi mişcare;
Cu duhuri sfarmă lespezi şi-ajung până la oase?
Vin rădăcini flămânde cu sfredele în gheare.
Secţiune 5.26 AMURG
Amurg de zmeură pe munte, vara.
În poala serii înroşite
Toţi rugii cerului şi-au scuturat povara:
Mormanele răscoapte zac strivite.
Stă-n zare ciucur pârga sângerie.
Adulmecând din umbra lor adâncă.
Ies urşii nopţii plini de lăcomie
Şi zmeura amurgului mănâncă.
Secţiune 5.27 SEARĂ ÎNTÂRZIATĂ
În iezere de miere se cufundase seara
Şi drojdii de lumină cădeau la fund subţiri.
Dar clipa-n care noaptea pe lume-şi pune gheara
Tărăgănea lungită cu-ntoarceri şi opriri.
Plouase mai devreme, şi codrii, grei de apă.
Se scuturau cu ropot şi n-aţipeau curând;
Evlavia tăcerii nu cuteza să-nceapă.
Căci păsările-n cuiburi tot mai cântau în gând.
Din umbra ce-şi vărsase mireasma ei jilavă.
Un brad bătrân şi pustnic privea cum, sus, stingher

Urcând către lumina ce se-nchidea în slavă.
Cu largi rotiri un vultur se-nşuruba în cer.
A-nvineţit deodată văzduhul tot. Din partea
Uitatei nopţi un crainic împrăştia fiori:
Urcat pe-un munte galben şi-aidoma cu moartea.
Cosea pe zări amurgul livezi de roşii flori.
Secţiune 5.28 NOAPTE
Din negrul munte-al nopţii, pe pieptul lumii pus.
Au izbucnit obârşii de slăvi cotropitoare
Şi s-au vărsat deodată cernitele izvoare.
Rotindu-se, acolo, în mările de sus.
Izvod al morţii, somnul pe toate le-a supus.
Împresurat de umbre şi stele veghetoare.
Şi legănat în poala tăcerii robitoare.
Ca un copil în faşă pământul doarme dus.
Un fir nu se prelinge din marele mister:
Căci noaptea stând de pază nimica să nu-i scape.
Cu mâinile-apăsate pe naltul zodier.
Dospind întunecimea în care să se-ngroape.
Cu grijă îşi strecoară posacele ei ape
Prin vastul ciur de aur-al veşnicului cer.
Secţiune 5.29 PEISAJ
S-a abătut pe şesuri. un stol greoi de pluguri
Ce sfâşiară câmpul în lung şi-n lat, lihnite.
Iar peste carnea vie trecură tăvăluguri.
Şi cheaguri mari de humă se mărunţeau, strivite.
În piept cu o rană neagră zăcea lungit pământul.
Mâncat de ciori şi singur, fără un pai ori floare:
Doar cerul milostrimic şi fratele său vântul
Îl mai spălau cu ploaie şi-l oblojeau cu soare.
Secţiune 5.30 TOAMNA
Fugari pe mii de toamne peste răscruci de vânturi.
Rupţi funigei ce cânta din firele subţiri.
Trec uluiţi cocorii departe de pământuri
Şi stepele vieţii foşnesc de amintiri.
O seară mâhnitoare urzeşte peste creste
Lumină căptuşită cu umbră de zamfir.
Şi liniştea, asemeni cetăţii din poveste.

Se sprijină pe-o floare, se razimă de-un fir.
Doar apele albastre se fac încet de sânge
Şi-n fiecare iezer străbate câte-o stea.
Un înger în fântână durerilor mai plânge.
Dar nimeni nu-l aude când lacrimile-i bea.

Secţiune 5.31 IUBIRE ÎMBĂTRÂNITĂ

De vreme os iubirea, bătrâna slăbănoagă.
Îşi ia de-acum toiagul şi pleacă-ncet spre schit.
Cu sila smulge-i floarea ce-n mâna ei se roagă
Şi ţăndări fă oglinda în care s-a privit;
Sfâşie-i lung hlamida, despoaie-o de inele
Şi-i zvârle-n foc condurii cu aur la călcâi.
Ucide-n cuib perechea de sure turturele
Ce v-a-ngânat sărutul în zilele dintâi;
Dar lasă-i amintirea cu miros trist de ceară:
Când va veghea în miezul tăcerii din chilii
La iezere da apă cu negură şi seară.
Din sloiul ei să-şi toarne urâtului făclii.

Secţiune 5.32 CALIACRA

Sihastre porţi de mare cu stânci desferecate.
Spărturi pustii în maluri cu prăvăliri în gol
Spre râpile căscate.
Aci se isprăveşte pământul. Adunate
Stau păsările albe sau sufletele, stol?
Şi iată altă lume zbucnind pe neaşteptate
Cu zările suite pe coame de pripor;
Şi-atât cât ochiul bate.
Albastre bărăgane de ape clătinate.
Cu alte bărăgane de cer deasupra lor.

Secţiune 5.33 EFIGII MARINE

Un vânt zburlit porneşte din ţărmuri să tresalte
Şi ia de hăţuri fumul, iar sprintenul vapor.
Ajuns în piscul mării cu apele înalte.
Se clatină pe muchia albastrului pripor.
E-o seară uriaşă ca un sfârşit de lume – Din albe clăbuceturi de ape ce se sparg.
Mânând cirezi de valuri, săltaţi pe şei de spume.
Se-ntorc ciobanii mării, delfinii dinspre larg.

Apusul se târăşte pe-un cer de pietre scumpe
Şi cade-n mierea mării, cu luntrile furnici.
Din redia pietroasă privesc departe cum pe
Un mal de aur arde o casă de chirpici.
Secţiune 5.34 AMIAZĂ
Amiaza neclintită atârnă ca o spadă
Pe creştetul vieţii cu vârful aţintit:
Adânca împietrire se urcă la zenit.
Cu liniştea-ncleştată de spaimă să nu cadă.
Amiaza mea s-anină de-un funigel de gând:
Rupă-se, dar, firul plăpând.
Prăvale-se tăişul oricând;
Aud ciocârlia! Nu mai pot sta:
Mă-ntorc să-mi iau din ţarini inima ce cânta.
Secţiune 5.35 DIMINEAŢĂ DUNĂREANĂ
Bate vântul Dunărea, o scoală
Şi-i aruncă pâclele pe maluri.
Apele rămase-n piele goală
Tremură şi se-nvelesc cu valuri.
Muţi, pescarii-şi spală grabnic faţa
Şi smeriţi se-ntorc de se închină
Unde-n cer anină dimineaţa
Albele-i icoane de lumină.
Plescăind din labe de lopată.
Stol de lotci acopăr răsăritul.
Şi-aplecaţi pe unda-nvolburată
Oameni cătrăniţi iau pescuitul.
Unul singur mrejele nu-şi suie.
Nici cârlige, nici voloc, nici plasă.
Ci sărind în şaica lui cea şuie.
Drept pe sforul apelor se lasă.
Fără preget năzuie la vale.
Taie-n lung şuvoaiele năuce:
Şerpii Dunării să-i iasă toţi în cale.
Ar răzbi prin ei şi s-ar tot duce.
La ostroave jos îşi mână şaica
Unde-n sălcii, albă-subţirică.
Îl aşteaptă Crina bulgăroaica.

Cu ochi mari şi umezi de viţică.
Bate vântul Dunărea în faţă.
Cârd de lotci adâncurile-i scurmă.
Numai şaica, pasăre răzleaţă.
Dup-un cot s-a şters iara de urmă.

Secţiune 5.36 HOŢI DE CAI

Pocnet de harapnic scurt a detunat.
Spartă, n gol tăcerea ţăndări a zburat;
Valvârtej prin vadul nopţii trec năluci.
Om cu ghebă neagră, cai. plini de clăbuci.
Pe un cer cât lumea stelele nu-ncap.
Şi sub cerul ăsta nu se merge-n trap.
Urcă din porumburi şopot nenţeles;
Cât o şură aprinsă iese luna-n şes.
„Hii, căluţii tatii, hii la drum întins.
Pân-acuma nimeni urma nu ne-a prins.
Am gonit o noapte, de-am scăpa încai
Să intrăm în ţara hoţilor de cai:
Înecat de iarbă, sur de praf ori glod.
Bărăganul slobod n-are voievod.
Iureş, ca la nuntă! Hii şi hai şi hai.
C-am pătruns în raiul hoţilor de cai!
Alei, şarg amarnic, tu leu-paraleu.
Ce tot fluturi capul şi ciuleşti mereu?
Ori ţi-e dor de hamul vechi cu clopoţei
Şi nu-ţi place şteangul din curmei de tei?
Înteţeşte goană, fulger să te văz.
Că nu-ţi dau merticul, traista cu ovăz!”
Îmboldit de vorbă ca de-un şfichi tăios.
Şargul fuge-n salturi sforăind zmeos.
Încovoaie coarda gâtului mlădiu
Şi lungit s-aşterne şleaului pustiu.
Umbra lor pe laturi aripi a deschis
Şi se duc pe apa câmpului ca-n vis.
Ţuşti! sar lighioane… uite-le, nu-s… pier…
Şi se umflă zvonul stepei, val, la cer.
„Lăturaş, bălane, goană la ceatlău.
Că te paşte biciul, ceasul tău cel rău.

Nu v-am scos din grajduri, noaptea, să vă plimb.
Telegarii ţării, vreau doar să vă schimb:
Ducem toţi o vreme viaţă de soboli.
Şi-ntr-un târg departe vă prefac în poli.
Dracul ne-o cunoaşte colo în oraş
Şargul schimbă părul, eu mă fac geambaş!
Hii, cârlanii tatii, hii şi hai şi hai.
Trageţi la limanul hoţilor de cai!
Poposim la hanul unde-n prag, cărunt.
Şade hoţomanul, moşul Dor-mărunt.
Aşteptând ciracii cu chimirul plin
Să le ia câştigul pe-o vadră de vin.
Dar acum abateţi către alt tărâm
Şi-mi zburaţi pe mirişti, brişcă s-o sfărâm.
Nu simţiţi că vine de la târle fum?
Ies hoţeşte zorii şi ne prind în drum.
Zor, s-ajung bordeiul cu parmaci căzuţi.
Şi-o-nghiţi pământul caii nevăzuţi.
Larg e Bărăganul, Doamne, ţi mulţumim.
Hai, căluţii tatii, să ne mistuim!
hii şi hii şi hai bieţii hoţi de cai!”
Somnoroasă, stepa toarce tot mai lin.
Vântul amiroase-a fân şi a pelin.
Văruit de lună, şesul aţipit
Dintr-un singur greier ţârâie-aiurit.
Ei prin apa lunii merg pân’la oblânc
Şi se şterg din roată câmpului adânc
Şi cu apa lunii se tot duc pe-ascuns.
Hăul stepei-i soarbe mut şi nepătruns.
Zările iau faţa solzului de crap.
Lumea-şi trage ţolul nopţii de pe cap.

Secţiune 5.37 DIN FLORI

Nu se clintea o frunză în codrii de porumb.
O fată doar târându-şi picioarele de plumb.
Cu gleznele umflate şi coapsele butuci.
Trecea plângând năucă sub arşiţa de tuci
Şi blestema, călcându-l, răzorul, azi urât.
Pe unde colindase cu dragostea de gât.

Umblă de mult fugara gonită de părinţi.
Şi-a-ngenuncheat deodată cu scrâşnete din dinţi.
Pe maică-sa chemând-o cu jale un răstimp.
C-a apucat-o chinul de facere în câmp.
Trântită în neştire pe-un maldăr de pelin.
Îşi cuprinsese-n braţe tot pântecul ei plin.
Şi-l apăsa strângându-l cu vaiet rătăcit.
Că-l spintecau din şale cuţit după cuţit.
Sub soarele năprasnic cu vâlvora de foc.
O încingeau mai tare dureri peste mijloc.
N-avea o mină dragă s-o mângâie cu-alean.
La cap şi-n sân să-i puie un fir de leuştean.
De-atâtea munci câinoase şi crâncen zvârcolit.
A ostenit să geamă şi-o clipă a aţipit.
Cât să-şi înghită cleiul amar al arsei guri.
Şi iar o înteţiră cumplite tăieturi.
S-a-ngemănat un ţipăt c-un scâncet lin, apoi
Muţenia cuprinse pădurile de foi.
Târziu zbură o barză la cuib c-un şarpe-n cioc
Scotea o iepuroaică puiendrii ei la joc;
Sub cortul unui brustur ciulit şi verzi ca el.
O broască pitulase un tainic brotăcel
Şi-o fată amăgită, sub arşiţa de plumb.
Lăpta un pui sălbatic în codrii de porumb.
Secţiune 5.38 ZMEU BĂTRÂN
Muriră zmeii, parte în poveste
Şi parte în dricul zilelor de rând;
Mai este unul, dacă tot mai este.
Dar va pieri şi-acesta pe curând:
Vădan de aripi, n-are nici măsele
Cât pietrele din morile domneşti.
Ci nişte găunoase pietricele.
Cu care glojdăie baboi de peşti.
Dar bea tutun şi spirt de cel mai tare
Şi scoate fumul vălătuc pe nări.
Iar limba-i veninoasă tihnă n-are.
Scuipând mereu sudalme şi ocări.
Când pandalii îi vin, se ia la sfadă

Cu lumea-ntreagă arţăgosul moş.
Cotonogeşte câinii din ogradă.
Zvârle cu paloşul după cocoş.
Deşi e gârbov, fiara, şi tuşeşte.
Zmeoaica-l ţine în bordei, legat.
Căci ar mânca, aşa bătrân cum este.
Hapsânul, toate fetele din sat.

Secţiune 5.39 BĂRĂGAN ÎN AMURG

În aur de pojarnic şi spumă de scumpie.
Rostogolind apusul la margini de pământ.
Îşi joacă Bărăganul talazu-i de câmpie
Cu iezere de ierburi zănatece în vânt.
Sălbătecimi albastre, sus, cerurile toate;
Jos niciun nor de dealuri pe-atât pământ senin.
Un car şoldiu şi-afundă corabia pe roate.
Călătorind prin vaste limanuri de pelin.
Departe, ancorată-n singurătăţi, umilă.
O târlă-şi ţese-alene gogoaşa de fum des.
În jur de arii albe cu ape de argilă.
Dorm turme de căpiţe îngenuncheate-n şes.
Lumină-n zări topită şi-a scurs pe câmpuri ceara
Şi-n hăul de porumburi trec visuri de polei.
Împotmolită-n grâne abia se mişcă seara.
Dar cresc arhipelaguri de umbră-n urma ei.
Posomorâri înalte ori pasări. Aiurare.
Miraje scoase-n calea însetoşatei nopţi.
Sclipind prin somnul stepei dospită de visare.
Amurgu-n fund e-o geană de crâng cu vişini copţi.

Secţiune 5.40 IONICĂ

Ionică era un copil sălbatic, de ţară.
Neam de neamul lui nu ieşise din sal afară…
Maică-sa, o sărmană vădană.
Torcea zi-noapte pentr-un pic de hrană.
C-atât copilaş îi mai rămăsese din şase.
El crescuse în rând cu viermii de mătase.
Ei mâncau frunzele şi el dudele.
De aceea părul lui era ca borangicul.
Încâlcit, parcă se jucase-n el pisicul.

Ochii lui albaştri îşi trăgeau asemănare
De la floarea inului pe care
Maică-sa de copilă
Îl strângea, chite, să-l pună la topilă
Şi-l răsucea apoi cu cânepă-n ştreanguri.
În glasul lui cânta stolul de granguri
Cu care-mpărţea frăţeşte cireşile coapte
(Căci da şarpelui casei blidul lui cu lapte).
Tonurile de jos i le împrumutaseră cucii
Pe care-i aştepta de cum înfrunzeau nucii.
Cele de sus i le dăruise privighetoarea bogată.
De cuibul căreia nu se atinsese niciodată.
Şi aşa s-a trezit cântând într-o primăvară.
Culegând din paragini ştevie amară.
Dar îl strigau piţigoii în ulmetul din preval:
Ici în deal, ici în deal, ici în deal.
Cintezii îl iscodeau din tufiş:
„Cin ţi-a zis, cin ţi-a zis, cin ţi-a zis?”
Şi el, în poala cămăşuţii cusută cu amici.
Ducea acasă mai mult brebenei decât urzici.
Toată vara colinda poienile Muncelului
Şi păzea boabele de aur ale muşeţelului.
Să nu le fure vântul, de la gât, horbota cu colţişori.
Parcă satul l-ar fi pus vătaf peste flori.
Seara i se părea că este un roi de albine
Ce zboară încărcate din pajiştile cu sulfine
Şi duc toată mierea zilei – lumina de sus – În fagurii amurgului din munţii în apus.
Când păsările şi frunzele se strecurau de pe cracă.
Venea pentru el o toamnă săracă.
Fără mângâiere şi fără făină.
Doar c-o poală de gutui de la vecină.
O funie de ceapă spânzurată de grindă
Şi-o crosnie de vreascuri în tindă.
Negurile rodeau încet copacii
Şi pe sfântul soare îl mâncau vârcolacii.
Iarna şi-o trecea pe vatră, la cald, în cenuşă.
Cu ochii afară la zăpada jucăuşă.

Şi-urechea-aţintită la greierul cu-avânturi nenfrânte.
Singurul ceteraş ce-l mai îndemna să cânte.
Atunci a-nvăţat povestea când a plecat pe cărare.
Lăcrămând, Maica Domnului cea mare;
Şi-a făurit în gând un buzdugan de criţă.
A ucis un zmeu şi-a scăpat o domniţă.
Mai rămăsese doi zmei şi balaurul cu şapte capete.
Ca apoi fata cea mică şi împărăţia să capete.
U-iu… bucuria lui când au stat ploile
Şi l-au trimis să pască oile
Pe pajişti, sub codri, departe de tot…
Grivei zburda cu limba scoasă d-un cot.
Iar el păşea mândru cu traista vărgată-n spate.
Împărţind turmei iarbă şi dreptate.
Atunci a cunoscut întâi pe Dumnezeu:
Când a intrat în codrul adânc şi greu!
Umbla uluit, ca pe alt tărâm, aiurea.
Basmul nu era mai frumos ea pădurea.
Sau pădurea era basmele toate la un loc!
Apa vântului şuia prin frunze ca pe un scoc
Şi-o vrajă-l fura spre funduri, aproape-n silă:
De copacul ăsta a fost legat Murgilă.
I-atârnă încă funii de viţe sălbatice…
În rariştea de ici au jucat zânele lunatece.
Prin scorburi stau pitici cu căciuli ascuţite.
Ei au strivit pe cărări ciupercile otrăvite;
În bunget şi-a prăpădit doamna condurul
Pe unde Strâmbă-Lemne îşi duce huzurul…
Dar ce luceşte ca jarul într-un rug din viroagă?
Doamne, tu te-ai întrupat în zmeură şi fragă!
Ionică gusta carnea căpşunii plină de mireasmă.
Cu smerenia cu care lua anafură şi aiasmă.
Apoi a început să ducă oile la scaldă.
Apa se strângea pe prunduri dulce şi caldă.
Nisipul dogorea ca în culcuşul unei vetre.
Fete albe băteau rufe albe, de pietre.
Până ce jiliştea se-nvălea cu pânze ghilite.
Acolo, n şuviţele de ape risipite.

Gândind la Iisus cum trimitea săracilor hrană.
A prins cu mâna întâia mreană.
Când a-mplinit şapte ani a bătut învăţătorul
La poarta maică-sii să-i dea feciorul.
S-a bucurat Maria, dar, aşa, cu sfială.
Şi l-a gătit pe Ionică de şcoală.
Aici era numai ochi, urechi şi minte…
Da răspunsuri ca din cărţile sfinte
Înainte de a sloveni abecedarul.
Din toată făptura lui se revărsa harul;
În ochii lui se oglindea lumea toată
Aşa de limpede şi descurcată.
Că ştia totdeauna ce trebuie să facă.
Era adânc şi putea să tacă:
Pe ce punea mâna, brodea fără greş.
Îşi făcuse singur cel mai bun fluier din cireş.
Purta vitele iară băţ, căci îi ascultau glasul.
Lăsa dorul zălog, oriunde-i călca pasul.
Îl iubeau albinele şi-l lăsau să le prindă roiul.
Dregea maică-sii vârtelniţa şi războiul
Şi-i ajuta la ţesut mai bine ca o fată.
Povestea la clăci Alexandria toată.
Ştia conăcăriile şi cimiliturile.
Cântă de căscau păsările la el gurile.
Învăţătorul zicea să-l trimită la carte.
C-o s-ajungă dascăl mare la oraş, departe.
Dar maică-sa, biata Maria.
Râvnea pentru feciorul ei popia
Aici în sat, la Biserica dintr-un stejar.
De-ar trăi să-l vază slujind la altar
În locul părintelui Nae, care se-mbată
Chiar în săptămâna luminată
Şi cade-n şanţ tocma-n ziua învierii.
De-l duc acasă pe mâini străjerii.
Trecuse anul. Biruise zgriptori, şi zmei
Şi-n împărăţia gândului se-ntărea cu temei.
Mai rămăsese de ucis balaurul blestemat.
Ce pândea la răspântia drumului spre palat.

Într-o noapte s-au luat la luptă:
A tras sabia, sabia ruptă!
Balaurul l-a-ncolăcit, l-a îmbălat.
I-a trecut coada peste grumaz şi l-a sugrumat.
Ionică s-a trezit horcăind, abia trăgând răsuflarea:
„Mamă, mor... lumânarea!”
Pe Ionică-i lovise anghina.
„Scapă-l, Doamne, scapă-l!” A venit baba Gherghina:
„Guşter, maică”... şi i-a turnat gaz pe gât.
Ionică până seară şi-a dat sufletul, şi-atât!
Şi l-a bocit maică-sa, şi cu ea tot satul
Şi totnatul.
Parcă le murise împăratul.
Secţiune 5.41 COIFUL DE AUR
Aşadar, visul s-a izbândit.
Basmul nu minte, povestea e adevărată:
Coiful de aur, coiful vrăjit
Era pe lume şi l-a găsit
Un copil lunatec, pe-o coastă nearată.
Un biet copilaş dintr-un sat de munte
Păşuna vara vitele pe coclaur
Şi, scormonind cu bâta muşuroaiele mărunte.
A scos la lumină chivără de aur.
Plină de pământ, ponosită, fără luci.
Zăcea uitată sub iarbă grasă.
Ca un blid înnegrit, ca un găvan de tuci.
Dar inima copilului a zvâcnit de bucurie
Şi chiuind fără să ştie
A pus-o-n cap şi-a venit cu ea acasă.
A purtat-o aşa mândru ca un împărat
Multă vreme fără să se sinchisească.
Râdea satul de el ca de un nebun
Ce umblă în cap cu un ceaun.
Dar el simţea pe frunte har adevărat
Şi mir picat din mina dumnezeiască.
Voi aţi găsit de copii în ţarina strămoşească
A poeziei chivără de aur.
O îngropase acolo fără să-şi mai amintească.

Norodul, marele faur.
Şi aţi purtat-o de-atunci necontenit
În pofida multor ponoase;
Părul cârlionţat sub ea v-a-ncărunţit.
Dar inimile au rămas voioase.

Secţiune 5.42 SOSESC CODRII

Se scutură anii frunză cu frunză.
Şi vine o toamnă obositoare.
Cu cer spălăcit ca o pânză
Purtată îndelung şi ieşită de soare.
Oraşul trezit din lâncede linişti
Se umple de care cu lemne şi verze.
Şi spun cărăuşii mâhniţi că din mirişti
S-au smuls spulberate cele din urmă berze.
Lemnele aruncate cad pe caldarâmuri
Şi zgomotele mă izbesc mustrătoare:
Vin codrii la mine de pe alte tărâmuri.
Sosesc păduri doborâte de topoare.
Privind din geam trunchiurile sparte
Clădite la zid stive de stive.
Gândurile-ntoarse-mi-aleargă departe.
Peste spinări de codri şi plaiuri grive.
Amintiri scăpate de mult din cuşca minţii
Şi-ascunse-n codrii putrezi ai uitării
Vin înapoi momite de holdele căinţii
Şi-abia răzbat prin sită de zile-a-nstrăinării.
Le-ntâmpină cu braţe chircite, fără vine.
Un suflet mic şi galben, uscat ca nişte moaşte.
Cu ochi holbaţi trecutul se uită lung la mine.
Uimit mă cercetează şi nu mă mai cunoaşte.

Secţiune 5.43 PRIN SITA ZILELOR

Eram copilul pădurarului din Valea Mătăcinii.
Viaţa nu mă desfăşase din scutecele umbrei şi luminii.
Toată zarea amintirii de copil ridicat copăcel
Mi-o umple un om mare, cu copoii după el.
Cu puşca în mână şi murgul gata.
Era tata.

Când plecă, în scăpăratul zorilor de aur.
Luă cu el noaptea şi o ducea pe coclaur:
Altfel nu s-ar fi făcut ziuă în tot satul.
Când, seara, se-ntorcea pe mână cu o secure
Ştiam că tot el aduce noaptea din pădure
Înadins, ca să mă culca pe mine, neastâmpăratul.
Uneori noaptea intra în sat şi-n ogrăzile mele
Pitulată-n carele-nfoiate cu crăci şi nuiele
Ce coborau legănat prin amurgurile-nvineţite
Cu iarbă şi frunzare pentru vite.
O mâncau făr' să ştie plăvanii cu coarne ca luna.
De aceea aveau botul negru şi umed totdeauna.
Curând am aflat că noaptea nu este
Roabă la tata, ca-n poveste.
M-am mângâiat învăţând lucruri şi mai minunate:
Cum a prefăcut sfântul Petru piatra-n azimă
Pentru copiii vădanei, când trecea cu traistă-n spate
Spre „cetatea-ntr-un păi sprijină şi-ntr-un fir razimă".
Mai ştiam că fântâna din deal e gâtleju pământului.
Cui se pleacă – îi fac vânt în ea ştimele mâniate;
Cunoşteam toate feţele vântului.
Vântul iernii era alb şi des ca un fuior.
Vântul toamnei, galben şi tuşea uşor.
Vântul verei, când albastru, când volburos ca focul;
Dar cel mai drag, vântul de primăvară.
Era un vânt verde, vânt sprinten – cu el îmi făceam jocul
Mă chşma şuierând să ne luăm la trântă afară;
Când ostenea, se culca pe-o cracă-nflorită.
Suflând dulce şi uşor ca surioara mezină-adormită.
Secţiune 5.44 PISICA POPII
Eram un ghindoc şi mergeam cu tata în codri odată.
Eu îi duceam cornul cu care chemă la judecată.
Ca îngerii din cer, pe furii de lemne.
Păşeam aţintiţi la dâre şi semne.
Dacă speriam hulubii, se deşteptau gorunii;
Copacii toţi stau smirna, căci noi li-eram stăpânii.
Pe pulpeşele trunchiuri cu vine încordate

Urcau cruciş noi iţe de iederi înnodate.
Când, ce giuvaier mi-a sclipit jos în iarbă?
O sculă grea, de aur, bătută-n nestemate!
Astă-noapte, jucându-se de-a baba oarbă.
Zânele au pierdut-o din pletele inelate.
Sau s-a desprins din descopoiatele lor rochii?
Ah, e cu boabe de zmarand de-ţi ia ochii
Şi-n piezi cu două şiruri mărunte de rubine…
Stai, n-o fi căzut când şi-a frecat coarnele de tulpini
Cerbul din basme, cerbul vrăjit?
NU!… Spunea bunicul că-n ioc tăinuit
Ies la mari răstimpuri şerpii să se bată
Când vor să-şi aleagă împăratul, singuri;
Şerpii din dudaie cu pielea vărgată.
Şerpii şui de apă, negri, cu urechi.
Şerpii groşi cât butea, aţinuţi prin crânguri.
De sub talpa casei, de sub poduri vechi.
Şerpi ce dorm cu anii, descântaţi prin bozi.
Şerpi bătrâni cât lumea, şerpi mărunţi şi plozi.
Aţâţaţi de slavă, vin plesnind din cozi.
Şuierând din scorburi, lunecând prin găuri.
Unduind din mlaştini, şerpuind din tăuri.
Furişaţi din bâlciuri unde zac în cuşcă.
Vin şi-ncing cumplită, mută-ncăiertare.
Se-mpletesc în funii, spumegând se muşcă.
Gâtuiţi se-nnoadă, strânşi într-o-ncleştare.
Se izbesc mai ţepeni ca drugii de fier.
Şi se bat ca orbii, până-n zori, când pier
Mistuiţi în găuri, înapoi în tăun.
Dar din cruntul sânge vânzolit în iarbă.
Cu venin şi bale verzi amestecat.
Într-un cheag de aur strălucitse-nchiarbă.
Luminos, un tainic mândru nestemat.
Cine îl găseşte – asta-i isteţimea – Se face-mpăratul a toată şerpimea.
Tăticule, tăticule! şi-n gene-mi tremură stropii.
Las-o, copile, e o omidă: pisica popii.
Din ea iese un flutur ca o nestemată, când i-o veni

sorocul!

...Am văzut cum mi-a căzut din cer zodia cu norocul!

Secţiune 5.45 IARNA DE ALTĂDATĂ

M-am jucat o vreme lângă două cruci.
Aud plângând pe mama: „Aoleo, unde te duci?”
Şi văd cum a băgat pe bieţii bunici
Sub două muşuroaie uriaşe de furnici.
Anul s-a veştejit apoi încet şi s-a scuturat peste gropi.
Vara tânjea în şesuri culcată pe snopi.
Apoi toată zestrea toamnei a risipit-o-n grabă.
Crivăţul sturioibat, ginere rău, fără de treabă.
Şi noaptea norilor de iarnă umplu cerul cu nomol.
Codrul tot mai zdrenţăros se despuia domol.
Şi prin răvăşeala copacilor zgribuliţi de frig
Soarele se prevedea ca un inel, luna ca un cârlig.
Doar brazii răsculaţi băteau cu vârfurile norii
Şi făceau semn lung încotro s-alungau cocorii.
Peste tot pregătiri ascunse, tremur şi şoapte.
Cerul toamnei îşi scutura stelele coapte.
Până ce m-am trezit deodată cu o dimineaţă bălană.
Şi toţi codrii îmbrăcaţi într-o albă blană.
Mai frumoasă ca sarica tatii din cui.
Fruntea pământului era plină de troiene, cucui lângă cucui.
Şi pădurile nămeţite dormeau nepătrunse.
Doar lupii desflorau alba lor taină.
Tata îşi ardea în lulea gândurile ascunse.
Îngânând o veche daină:
„Codrule, straiele-ţi grele
Ţi le smulge vânturi rele
Şi le-azvârle prin vâlcele.
Zace zăpada pe ele.
Şi de părăsit ce eşti.
Iarna te călugăreşti”.
Şi vedeam aievea un uriaş călugăr culcat pe spate.
Cu plete albe peste rasă neagră de crengi uscate.
Când cerul aspru se tăia cărări-cărări-limpezişuri.
Ieşeam cu tata sus în grui pe-o pârtie cât palma.

Croită de lupi, de iepuri, de vulpi, cu câinii de-a valma.
Şi priveam în sat peste răzoarele de acoperişuri.
Din hornul nostru, ca din o glastră.
Pe tulpina mlădioasă, înflorea învoaltă peste casă
Floarea fumului, albastră.
Alteori, când vântul bătea peste ogeacuri.
Fâlfâiau fumurile ca nişte steaguri.
Jur-împrejur se semeţeau pe zările line.
Înălţaţi peste norodul de muncele şi coline.
În caftane de zăpadă, munţii strânşi ca la divan.
Penteleul ca un vodă purta soarele gugiuman.
La coborâş alunecam pe dărdăuşuri lustruite.
Peste ape tari şi lucii ca pietrele sclivisite.
Prin negurile ici-colo sparte.
Lumea pădurilor înţelenite se ivea departe.
Ca namile de codri suitori
Sub cerurile pecetluite cu nori…
Şi din vrăjmăşia albă de afară intram la vatră
Cu inimile grele de piatră.
Secţiune 5.46 CHEIA DE AUR
Pe vremea aceea mă închinam mereu.
La masă, la culcare, la sculare:
Rugăciunea era cheia de aur cu care
Întorceam ornicul sufletului meu
Şi-l potriveam că meargă după Dumnezeu.
Seara, dimineaţa şi la tot pasul.
Cum îşi îndrepta tata după soare ceasul.
Domnul mă asculta şi puteam orice să-i cer.
Dar aveam cunoscuţi şi prieteni toţi sfinţii din cer;
Iisus mi-era ca frate-miu ce dormea-n copaie;
Îl născuse mama în tinda de lângă odaie.
Culcată, ca Maica Domnului, pe-o mână de paie.
Acolo mai erau adăpostite două oi bolnave.
Un viţeluş cu picioarele slabe.
O cloşcă, sub pat şi-o pisică cu pisoi.
Care s-au bucurat la naştere împreună cu noi.
Într-o noapte ne-au cântat îngerii la prag.

Am sărit din somn să-i apăr de câini:
Duceau, doinind, o lumină mare, ca un steag.
Şi purtau steble de stele-n mâini.
Glasurile cădelniţau în vânt:
„Hai, ler, leroi, Doamne sfânt”.
Multă vreme le-am auzit, până au zburat din sat.
Cheia de aur s-a pierdut şi sufletul a stat.
Secţiune 5.47 VARA ÎN MIEZUL CODRILOR
Faţa pământului nu mai era goală şi spealbă.
Soarele păscuse iarba cea albă.
Înverzea peste tot cocleala ierbii adevărate.
Pajiştile se făceau ca ouăle încondeiate.
Bubuiau bolovanii tunetului rostogoliţi în slavă.
Lumina agăţa pe dâmburi un puf, o pleavă.
Scuturată din lina turmelor de nori călătoare.
Pădurile se umpleau de umbră tulburătoare.
Sufletul se umbrea de dor şi jind.
Trupul verii se zărea mijind
Prin cămăşi de frunze în carnea cireşelor pârguite.
Sus, între coapsele pomilor atârnând ispite…
Ştiam un cotlon zăvorât în inima bungetului, unde
Un brad pustnicse-nchina frânt de jumătate.
În faţa unui stejar ce-şi rotunjea biserica de crengi plecate
Până-n ocolniţa cerurilor afunde.
Intrăm ziua-n amiază ca-ntr-un amurg aicea
Unde nu străbăteau decât mierla şi pitulicea.
Ţârâind fugărite de creţi.
Ruji şi carpeni împleteau o colibă cu pereţi
Şi m-afundam cu gândurile într-un vis fără nume.
Lumina de amurg verde era de pe altă lume.
Şi-n inima aprinsă simţeam printre bătăi
Cum gâlgâie tăcerea vărsată peste văi.
Când mi se ura să mă uit în zările sufletului.
Mă suiam uşor în foişorul de foi al stejarului.
Într-un cuib uriaş de vultur, părăsit.
Unde vedenia lumii mă ţinea aiurit:
Munţi voinici de gât cu cerul se-nălţau cutezători.

Cu pieptare verzi de codri şi căciuli albe de nori.
Albastre sihăstrii de plaiuri, coame negre de păduri.
Deasupra mărilor de frunză, stropindu-le cu picături.
La nunta-mpărătească a firii pe-ntinsul drumului de cer
Alerga soarele de vară ca un năvalnic colăcer…
Ades se abăteau furtunile. Apucat de furii.
Vântul se umfla ca o foală şi ţipau cimpoaiele pădurii.
Nori focoşi treceau ca nişte îngeri luptători.
Codrii huiau şi se vânzoleau sub nori.
Când se potolea urgia, din fund de lumi, duruitori.
Încărcaţi cu ploi mănoase porneau chervane mari de nori.
După ce negura îşi împrăştia scama puzderii.
Dumnezeu anina luceafărul cercel în urechea serii.
Pe albe lespezi de nori rămaşi culcaţi în trepte.
Urcam cu gândul la el scările drepte.

Secţiune 5.48 SOMNUL LA MARGINE DE CODRU

Închid, ochii şi mă gâdilă aievea pe gene
Toată vraja nopţilor codrene.
Dormeam pe pajişti la marginea pădurii, afară.
Codrii aromeau uşor în poala cerului de vară.
Seara cu ochi galbeni, închişi pe jumătate.
Ca o ibovnică arzuie întârzia pe culmi înnoptate.
Cerul de fildeş vechi îl scrijeleau lăstunii.
Până ce se albăstrea lin ca bruma prunii.
Trântit pe-un polog de fin, cu ochi în stele.
Le priveam până se amestecau cu gândurile mele.
Răsăreau ca nişte fiori prinse în al cerului plaur:
Neaşteptată primăvară a văzduhului, în care
Aerul tremurat îmbăta ca un vin tare.
Din apele nopţii îngerii scoteau căuşul lunii de aur.
Să adape nevăzutele păsări din rai.
Gândurile mi-erau de stele
Numai lumină, fără grai.
Uluit ţineam miezul scânteios din ele
Până ce simţeam cum de sus, din adâncuri line.
Se scutură neagră floare a somnului pe mine.

Prin păienjenişul genelor umbre se torceau aţe
Şi ne trezeam cu roua pa visuri şi flori în braţe.
Prinzând dimineaţa, ca pe fata din dafin goală.
Cum întindea mâna şi culegea stelele-n poală.
Jos pe plaiuri unduia o fâneaţă de ceaţă.
Pe care soarele o cosea cu o rază.
O strângea pale-pale cu pază.
Şi o înălţa căpiţe deasupra pământului.
Hrană centru telegarii vântului.

Secţiune 5.49 LA SCHIT ÎN MUNTE

De Rusalii suiam o zi-ntreagă pe poteci mărunte.
La hramul Sfintei Treimi, sus la schit, în munte.
Ocoleam văgăuni, urcam în piept dihamuri.
Prin codrii grei numai vălmăşag de umbre şi ramuri.
În fund de chiojduri clocoteau fierbători în furii.
Din trunchiuri înţesate de zideau întunecimile pădurii.
Aburi se târau din ascunzişuri să facă vrăjile pământului.
Frunzele jucau ca ielele pe funiile vântului.
Spiriduşii săpau în măruntaie hrube de sobol.
Muntele sub picior suna găunos a gol.
Cu răcori de teamă ne strecuram prin gâtlejuri
Unde şerpii carpenilor sălbatici aţineau circei de vrejuri.
Noroc că înaintea noastră cu aur pe pene şi creastă
Sălta din copac în copac, călăuză, pasărea măiastră.
Apoi începeau să sticlească uşor zările săgetate.
Şi deodată scăpăm în raiuri de poiene luminate:
Micşunea lângă micşunea, cicoare lângă cicoare.
Ochii pământului se deschideau limpezi, de floare.
Şi ne priveau cum trecem, căprioare.
Nu se clintea nimic şi totuşi simţeam o adiere.
Oare gândurile noastre miroseau a miere
Sau din sufletul florilor, unde se plămădea ascunsă.
Răzbătea mireasma mierii nenăscute încă?
De-acuma, bucuroase că văd făpturi noi.
Pajiştile se ţineau tot drumul după noi.

În vârf încremenii. Urcate de nevăzute puteri.
Pietre uriaşe atârnau în cer.
Prin norii, strânşi pe furcile colţilor caier.
Stânci despletite pluteau în aer.
Culmi spânzurau de-un fir de ceaţă;
Albe stane, ca sloi năprasnici de gheaţă
Prelinşi din streşinile tăriei albastre.
Se desprindeau aeriene peste genunile lumii noastre.
Nămestii de ţancuri se sprijineau pe vânt.
Încă t muntele ţinea mai mult de cer decât de pământ
Şi-n nemărginirea tăriei ce-l primea în inima ei.
Muntele, tot, sta în zbor oprit, cu aripi de stei.
Vârtej de piatră cotropind văzduhul plin.
Despărţit de lume, cu prăpăstii de senin.
Ca Moisi desculţ călcam cu evlavie pietrele cereşti.
Prin spărturi priveam în jos ca prin fereşti.
Departe sub noi, cum cu fulgere fără bubuituri.
O furtună neagră crăpa pe păduri.
Graiul se sfia de muţeniile străvechi.
Numai tăcerea amiezii ne ţiuia în urechi.
Pe pajiştea din poarta schitului se ţinea hramul.
Ici un moş îşi lepăda traista, colo un cal hamul.
Şi pe curătura cu câţiva meri întinzând frunzare
Repede se înfiripa un sobor pestriţat cu ştergare.
Doi coropcari îşi desfăceau tolbele pline de cordele.
De fluturi, de arnici, bricege şi mărgele.
Într-un raft aveau cărţi cu cântece de stea şi vicleim.
Un călugăr vindea icoane de la Ierusalim.
Oamenii scoteau merindele din legătură.
Sticle cu ţuică treceau din gură în gură...
Dar minunea cea mare era tablă cu alviţe:
Un roi de copii cu plete plăviţe
Ne strângeam împrejur, gata să ne prindem de ele.
Bâzâind împreună cu muştele pe lângă acadele.
Atunci m-am dumirit ce erau pietrele scumpe.
Verzi, roşii, galbene, sclipind în bas-me tot aşa cum pe
Scândurica de brad sticlea aievea în soare

Comoara caramelelor nălucitoare.
Seara ne apuca acolo şi potolea poiană.
Un amurg sărbătoresc ca la nunta din Cana
Îşi plecă peste petrecerea lumească chiupul de zamfir
Cu apele preschimbate în iezere de vin profir.
Secţiune 5.50 ZÂNELE DE AUR
Ne-ntorceam odată noaptea de la fân.
Miresmele se-ntreceau să ne dezmierde
Şi la vraja unui basm bătrân.
Adormisem în car pe maldăr verde.
Mergeam, lin, pe tărâmul celălalt.
Unde m-aşteptau un sol de zâne
Pe-un prund de aur pân' la nori de nalt.
Când, la o margine de sat.
A trecut pe lângă noi, zorit.
Prin întunericul destrămat.
Un cârd de fete plecate la ghilit.
Purtau pânze-n cap şi poate-n brâne – A fost o vedenie de taină şi noroc.
Am crăpat ochii o clipă şi i-am strâns la loc:
Jucau strelici de umbre şi lumini, amestecat.
Şi cerul se înălbea uşor.
Ca într-un descântec lin cu vorbe line.
De-atunci zorile au rămas pentru mine
Un cârd de zâne învoalte şi bălane.
O horă zglobie de surate codane.
Cu fote negre suflecate pe pulpele albe.
În cosiţe plăviţe înnodând maci şi nalbe
Pornite cu noapte-n cap spre răsărit
Către jiliştea lumii, la ghilit.
Ele trec pe lângă streji adormite
În vârful picioarelor.
Şi nesimţite
Pe corlăţile ponoarelor
Aleargă în tăcere.
Cu vălătuci de beznă, lăicere
Şi trâmbe de noapte în panere.
Spre gârlele de aur tăinuite în fund.

Acolo se apucă sănătbească grăbite
Pânzele nopţii vrăjite
Pe prundurile cerului afund.
Le flutură-n zare şi-n vânt
Şi le-ntind pe redii de lumină
Dincolo de margini de pământ.
Apoi s-aruncă şi ele-n scalda senină
Şi, goale, ies şi se tolănesc alături pe prund.
Secţiune 5.51 ELEGIE
Tu treci prin ani ca printre copacii gravi ai verii.
Citind mâhnirea vieţii pe-al poamelor obraz;
Spre ieslea cu jăratec întinsă-n fundul serii.
Îşi încovoaie cerul albastru său grumaz.
Zvârlite-n zarea moartă ard cioburile zilei
Şi lumsa-şi culcă tâmpla pe-un şarpe lucitor.
Tot mai vrăjit te cheamă descântecul reptilei.
Din buze de izvoare şoptind aromitor.
Fugară-n şir cu cerul şi apele din luncă.
Spre un apus ce creşte din pete lungi în rând.
Tu măsuri bucuria cu umbra ce-o aruncă
Şi inima îţi bate în fiecare gând.
Ah, inima, luceafăr ce pâlpâie deodată
În sumbrele văzduhului din peptul necuprins.
Tu n-ai simţit-o-n marea lumină înecată.
Ea prea târziu răsare, când toate-n jur s-au stins…
Te-ai scufundat în tine, spre taina neştiută.
Dar din adâncul Astăzi cu păcura lui grea
Te uiţi către viaţă cum ai privi, pierdută.
Din puţul unei mine la gură cu o stea.
Te vezi în raiul tânăr când te-nfrunzise dorul
Şi pomul alb al cărnii sta roditor de sâni.
A îngheţat de-atuncea flămând culegătorul.
Dar forma lui fierbinte o are încă-n mâini.
Bălai ostrov de carne, cicladă răsărită
Pe faţa-nvolburată a duhului de foc.
Acum, de-atât cutremur lăuntric zguduită.
Te-nghite iar oceanul zămislit la loc.
Cuprinsă-n chilimbarul din urm-al asfinţirii.

Te-ntuneci luminându-l... Ca să te am ca-n vis.
Te scriu cu diamantul suprem al amintirii
Sub veşteda petală a ochiului închis.

Articol VI. URCUŞ (1937)

Secţiune 6.01 CUPA

I

Cuget revărsat peste ţărmi de poezie.
Mâl de iad cu cereşti aluviuni.
Sâmburii de azur au rodit erezie.
Singură bezna-mi izvorî minuni.
Albastre râpi de raiuri n-oi mai privi vreodată.
Căci văd mereu şi-aievea cu pumnii răzvrătiţi
Din cer până-n adâncu-mi vărsându-se surpată
O neagră cataractă de îngeri prăvăliţi.
În piatră-nchipuită de-atuncea, rob cioplirii.
Îmi tăinui nemurirea ca pe o faptă rea.
Lucrez fără hodină la forma fericirii
Şi n-am decât o mână cu colb de cer în ea.
Dar ce-nrudiri cu zeii pe piscuri mă ridică
În suliţe cu sacră cunună de noroc?
Cum am cuprins fecioară în braţul fără frică.
Cu piatra fericirii m-au lapidat pe loc.

II

Somn roditor de vise umbri peste gheene
Şi-n ochii ce păstrează domesticitul foc
Sub pleoape pânditoare cu aripe de gene
Am găzduit surâsuri şi lacrimi la un loc.
Pe cin să-mi razim plânsul şi frageda lui mare
Cu rădăcini în moarte când văd fără să stea
Prin mintea nopţii luna trecând ca o visare
Şi amintirea zilei luând chip tăiat în stea?
Mă mângâiam cu basmul zidirii pământene.
Prin slavă albe imnuri de nori călătoreau.
Păuni ca heruvimii cu ochi sădiţi în pene.
Şi lupii că păstorii nostalgic buciumau.

III

Când galbena vecernă a toamnei iar mă arde.
Din occident de pară în ceasul dens de dor.

Lin pasărea ursitei se lasă peste coarde
Şi alăuta pieptului îmi auie a zbor.
În alba-i vistierie de oase puse-n furcă
Eroică tristeţe a lumii a-mpietrit.
Auzi-l greu din aur lăuntric cum se urcă
Sunetul sufletului sleit.
IV
Dar golfurile noastre noian de vânt le bate.
Zăcem moşii de carne pe-un bărăgan polar.
Şi în duiumul de singurătate
Inimile-ntre noi stau pietre de hotar.
Mai sus ca un luceafăr sau şi mai depărtate
Sunt albele ei glezne sub norul recii rochii.
Poiana luminoasă a frunţii aplecate
Cu iezerele verzilor ei ochi.
Boltisem vremea-n jurul molaticei copile…
Mi-a luat-o-n afunzişuri când au trecut în drum
Pe sub arcada celei mai joase dintre zile
Corăbiile toamnei cu punţile de fum.
Intimasem singur pe câinele gândirii
Şi-n zid de versuri umbra iubitei am închis:
Cine va bate lumea cu varga nemuririi.
Să trec la ea prin moarte pe-un cald nisip de vis?
V
Că m-am cioplit în trepte să urc spre paradisul
În care doarme urma aprinsului meu pas?
Din toată limpezimea de templu mi-au rămas
Coloanele tristeţii pe care-mi sprijin visul.
Mi-e trupul hărţuită merindă a iubirii
Şi zimţi fierbinţi de simţuri misteru-i zdrenţuiesc.
Unde-i puternica dimineaţă a înfăptuirii
Când numerele cântă şi linii dănţuiesc?
Cum porţi senina cheie a vrăjilor în mână.
Coboară, poezie, în adâncimi de chin.
Descuie duhul veşnic din veacuri de ţarină
Şi-ntinde-i rece cupă, tu, limpede stăpână.
Ascultătoarea-mi formă s-o umple iar deplin.
Păstăile-amintirii uscate sună stranii

Din ghimpi de dor şi boabe sălbatice de ură.
Respir pustiu şi ciudă, mă-nec în vreme, anii
M-acopăr, trec de umeri, mi-ajung până la gură.
Departe tinereţea şi-a scuturat bolizii.
Surâsu-i metaforic fu scrum. Din clipa când
Iubirea peste suflet vărsă-ndelung acizii
Am fost întreg o spumă de humă rea… Acum
Ascult cum calcă ceasul cel mai înalt… Ce plin.
Ce pur şi singuratec, descătuşat din vreme.
Cu pas etern… şi-n cupa lăuntricei poeme
Pe fund de vis durerea cristalizează lin.

Secţiune 6.02 IMN SUFLETULUI

Suflete, n faţa ta-ngenunchi:
Urci din lut coloana gânditoare.
Mii de rădăcini şi-un singur trunchi
Pentru a lumii sevă călătoare.
Tu, ce-ţi porţi tumulturile sus.
Mândrele mânii aeriane.
Unic ostrov în văzduhuri pus
Aripilor ostenite pe noiane.
Şi ridici minunea la zenit.
Subterane, negre reverii
Să-ţi prefacă lemnu-n florării.
Leagăn pentru cerul adormit.
Cel mai mare, limpedele rod.
Dăruie-l acelui ce se suie
În a foilor cerească cetăţuie
Unde-ai prins azurul în năvod.
Unde n-ajung piatră, nici braţ bont.
Peste vastul vânt zvârlit avuzuri.
Să culeagă-naltele auzuri
Ochi zămislitori de orizont.
Exilatul fruct biruitor.
Vârful slavei neatins îl ţine.
Dar sămânţa încă grea de sine
Cade-n trist pământ interior.

Secţiune 6.03 PLECARE

Tot n-am ajuns la ţărmul puterii… Şi din frunte

S-a stins atâta soare, că suptă-n drum de vlagă
Mi-a-ngenuncheat lumina amurgului pe munte
De dorul nopţii pure colorile se roagă.
Culcat pe culmi amare de vânt şi amintire.
Ascult cum umblă umbra vieţii jos în vale.
Plăpândul plâns de plantă mi-aduce fără ştir
Mireasma unui zâmbet din floarea gurii tale.
Dar priponiţi de steiuri nechează-n vifor brazii.
Răsună de plecare căderile de ape.
Tivit cu dor pustiul şi-arată-n zări nomazii.
Şi, heruvim al mării, corabia-i aproape.
Cum mă despoi de toate, plec gol din curţi străine.
Şi iată, mai puternic acum când nu mai sunt.
Iau lumea, tristă soră, ca pe-un copil, cu mine
În grava reverie acolo sub pământ.

Secţiune 6.04 ARTĂ TÂRZIE

Nu mă cunoaşte moartea. Cobor mai trist din munte
Spre marea premenită cu vasta-amărăciuni.
Amurgul zace putred, mâhnirile-s cărunte
Vreau tânăra durere cu proaspete minuni.
Îmi pipăi amintirea, doar marmoră şi oase.
De-aş mai avea vedenii, iubita din trecut
Cu avuţii de plete şi stinse mâini frumoase
S-o culc între imagini şi somnul să-i sărut.
Mă încordez pe noaptea puternic-a voinţei.
Chemarea strălumească zăvoarele-a deschis;
O văd, pe fruntea-i, albă acropolă a minţii.
Păstrează trăinicia ruinii unui vis.
O, inima plesnească în copciile humii.
Plecat întreg de-acuma pe-al vremilor nisip.
Domol plimb clarul deget al gândului şi lumii.
Din linii adorate îi plăsmuiesc un chip.

Secţiune 6.05 MIORIŢA

Când sufletul arsese amurgu-i de fosfor.
Din mâinile-aşteptării căzu o amintire
Natura viitoare, desprinsă cu uimire
Din ramuri reci de sânge, liane lungi de dor.
Şi somnul dintr-odată nerăbdător de mare

Îmi fu o deşteptare severă în adânc.
Mă logodeam cu Moartea şi într-un larg de mare
Îi azvâiieam din deget senin inel de gând.
Strigă eternitatea sălăşluită-n mine.
Din fiecare lucru îi răspundea o soră
Şi albele alaiuri, perechi, nuntind senine.
Urcau din fundul vieţii, cu sufletul la proră.
Porneam spre curţi eterne cu car de stele zestre.
Dar rămâneau în poartă dureri domesticite.
Şi-nchisă în iatacuri, cu braţe rătăcite.
Melancolia lumii se arăta-n ferestre.
Secţiune 6.06 FALII
Târziu după nechezul înflăcărat al zilei
Păşeşte-ncet amurgul cu mugetul lui lin.
Ursite vechi de aur au izvorât argilei.
Pământul este iarăşi misterios şi plin.
Cum doarme omenirea, sub domuri de ţărână.
La rădăcina morţii, culcat în amintiri.
Mă adâncesc în vaste nelinişti fără frână:
Sub pajiştile mele adulmec uneltiri.
Stau falii mari în suflet la-ncheietura firii
De unde se stârneşte lăuntricul cutremur.
Mi-alunecă tărâmul spre râpile iubirii.
Ţinutul cel mai rodnic se surpă rupt în vremuri.
Spre gropniţe căscate la fundul temeliei
Alcătuiri suave se prăbuşesc şi curg…
Arar arunc din lutul căzut al poeziei
Un vers de ambră sumbră cu vine de amurg.
Secţiune 6.07 ÎN ZORI
Simţi tu mirosul zilei care-ncepe?
Vezi verdele? El se deşteaptă-ntâi.
Un freamăt alb colindă cerul de pe
Colina pusă nopţii căpătâi.
Treci prin grădini cu limpede făptură.
În frunze poamele ţin ochi deschişi.
Un măr te-atinge-amintitor pe gură.
Trup lin de şarpe lunecă-n tufiş.
Sparg agrişe de rouă pe-o sulfină

Şi din hăţişul umbrelor mă duc.
Cărare prin lăstare de lumină
Către suişul inimii s-apuc.
Pun flamure de zori pe-un mărăcine.
Opresc un cerb cu ghidul speriat.
Oriunde o întind mi-ajunge mâna… Cine
N puterea dimineţii m-a urcat?
Secţiune 6.08 NOUL VÂNĂTOR
Pe piscuri reci de cifre-şi trece anii
Şi munţi de slove-ncăplecând mereu.
El umblă penălţimile Satanii
Cu gândul de-a vina pe Dumnezeu.
Cerbi-nalţi, dumbrăvi de coarne-alergătoare.
Se clatină de spaimă-n depărtări;
Cu geniul închis în întristare.
El chinuie azurul cu-ntrsbări.
Secătuindu-i lutul tinereţii.
Trufii de înger îl împing spre creşte
Cu tolba, grea de gând să calce peste
Sălbatica virginitate-a vieţii.
Ulmează vremile-n genuni culcate
Lipind de cer urechea să asculte
Bătaia făr’ de inimă a turmei multe
De veacuri care pasc eternitate.
Nou vânător de spaime sacre, pune
În pânda nopţii stelelor capcană.
Jupoaie tainele de sumbra blană
Şi cu săgeata trage în minune.
Ocheşte tot mai sus… Pân’ ce-ntr-o seară
Răneşte duhul şi-l încarcă pradă
Pe umeri trişti de suflet, ca să cadă
Sub diafana leşului povară.
Secţiune 6.09 NOAPTEA DE CREMNE
Noaptea de cremene
Scapără stele.
Culmile gemene
Urcă spre ele.
Fără oprelişte-i

Jos la picioare
Arcul priveliştii
Dezrobitoare.
Dar ce şoim fâşie?
Şovăie piscul…
Şi-aici mă sfâşie
Dorul cu pliscul?
Adie sunete.
Zvoană din ţară…
Suie-te, suie-te.
Gândul fă-l scară.
Mai sus de sunete
Şi slăvi de munte.
Suflet, supune-te.
Culcă-te frunte.
Pe alba linişte
Fără de pată
Stând ca o crinişte
Netulburată.

Secţiune 6.10 DOBROGEA-N AMIAZĂ DE VARĂ

Un corb adânc visează pe-o piatră de cetate.
Mijesc aromitoare tărâmuri de vechi domn.
Dorm goale ceruri albe de şesuri rezemate
Şi Dobrogea e toată o pajişte de somn.
Nu mai sunt ceasuri. Vremea-n lumină se topeşte
Şi-n ghiolurile-amiezii stă timpul scufundat.
Albastra lor bulboană neantul nu-şi clinteşte
Cu-ntregul bloc al slavei deasupra răsturnat.
Singurătatea-nchide urechea ei îngustă
De fiară prinsă-n linişti ce-i împletesc pripon.
Lin te usuci, scoţi sare şi pietre, te faci pustă…
…
Dar zgârie cristalul tăcerii o lăcustă
Şi, ars, sufletul sare sub pintenul de zvon.

Secţiune 6.11 ÎN CIMITIRUL TURCESC DIN MANGALIA

Unde te-ntorci, numai soare şi soare.
Nisipul e un alt cer fărâmiţit.

Orb, cerşeşti pa la colţuri răcoare.
Dar vântul e plecat din zori pe mare
Şi ca un turc agale n-a mai sosit.
Deodată, puiul ager de tătarcă
Ce-ţi poartă grijă scumpului tabiet
Împinge o portiţă lângă minaret
Şi intri-n ochiul de cimitir, parcă
Pătrunzi în raiul verde la profet.
Soarele hain a rămas afară.
Aici, sub nalta cialma de frunză rară.
Copaci rodesc umbră, neagră fructă suavă
Căzută, cheag rece, pe iarbă-n otavă.
Unde-ţi afunzi tâmpla sumbră
Şi gura bolnavă.
Setos să muşti umbră
Acrişoară şi jilavă.

Secţiune 6.12 IARNA SCITICĂ

Iarna, albă fiară.
Bântuie-n câmpie.
Crivăţul c-o gheară
Ţara-n lung sfâşie.
Munţi şi văi sâni ocnă.
Ghintuită-n gheaţă.
Dunărea grea, bocnă.
A-ncetat din viaţă.
Sate-abia se-ngaimă
Sub zăpada groasă.
Fumu-n horn de spaimă
Iar dă buzna-n casă.
Şi-n răspăr purtate
Peste creasta zării.
Viscole-ardeiate
Rad obrajii mării.
Până pe bugazuri
Scrâşnet duce frigul
C-a sloit talazuri
Namile cât digul.
Pân’ ce, zid schimbată.

Prinsă de urgie.
Marea-n zori şi-arată
Alba-i schelărie.

Secţiune 6.13 TOIUL PRIMĂVERII

Pe coaste ierburi spânzură nebune.
Vâlvoi de flori, salcâmi ies la uluci.
Duc tei adânci miresme în zăbune
Şi-i verde viersul mierlelor prin nuci.
S-amestecă în clocot firi şi lume.
Foi bat în vânt, aripi aşteaptă-n ou.
Şal nou de ape-i lacul fără spume.
Răsfrângerea de sălcii un ecou...
E primăvară până-n slăvi... Şi grele
De sevă cerului ţâşnită-n nori.
Azurul înfrunzeşte rândunele
Şi zările dau muguri de cocori.

Secţiune 6.14 CÂNTEC PENTRU DEZBRĂCARE

Câţi îngeri de mătase ai de pază?
Când zboară-n lături fragedul lor stol.
Ies sâni şi braţe, rază după rază.
Din vistieria trupului, domol.
Mai lin ca aştrii coapsele-mpăcate
Rotunde legi scriu, boiul când îţi culci.
Cum vii din carne şi eternitate
Întreagă miez de adevăruri dulci.
Deschei o stea şi norii despresoară
Cerescul pântec, cald, cu arcuiri.
Lacteea cale a pulpelor coboară
Spre zodiile gleznelor subţiri.
Stihia-ţi pură, albă se arată:
Calc nori şi îngeri, goală li te rump.
Lung să-ţi sărut şi să cuprind deodată
Tot adevărul trupului tău scump.

Secţiune 6.15 FATA DIN DAFIN

Te dezgolesc şi-n braţe îţi strâng rotunda noapte.
Lumina cărnii pipăi cu degete de orb.
Şi mâna, ospătată cu sâni, culege şoapte.
Tot trupul cu migală de mângâieri să-ţi sorb.

Lucizi, genunchii candizi mai stăruie-n răscoală.
Descui blândul lor lacăt cu chei de dezmierdări.
Minunea jefuită să nu rămâie goală.
Te-acopăr cu horbotă de sărutări.
Când, albă muşcătură înfiptă-n cer, pătrunde
Altoiul aurorei în carnea beznei vii.
Sub aşternutul rece ca sub obroc te-ascunde
Şi stinge ale coapselor tale dulci făclii.
Sub ceara dimineţii ce lină arde-n soare
Grav sufletul la margini de fericiri stă-n loc.
Culege oboseala ca pe-o suavă floare
Şi patima-l închide în trunchiul ei de foc.

Secţiune 6.16 POPAS ÎN SUFLET

La un popas în suflet, ce-n van îl tot amâni.
Îţi iese toamnă-n cale cu aur trist în mâini.
Zvâcniţi de către mare pe limbi de vânt amar
C-un hârb de glas cocorii te cheamă în zadar.
Ridici în silă ochii: stau ţarc peste priviri
Înaltele dezgusturi pe şesuri de-amintiri.
Lambucătura vieţii pândeşte negrul domn
Să tragă peste toate obloane lungi de somn.
Bătrân se culcă dorul în vizuini de lup.
Obârşiile tainei s-au istovit în trup.
Păstaia bătrâneţii e grea de bolovani.
Şi vremea-şi pleacă fruntea sub plete reci de ani.
Abia răzbind prin piele şi-ntunecimi de ploi.
Mai urcă-n cer copacii amurguri mari de foi.
Stă-n slăvi rugina lumii cu pulbere şi plâns.
Dar sevă-n ţintirime de rădăcini s-a strâns.
Din pulpa vremii scade tot ce fu nencăput
Şi iar nemuritoarea merindă intră-n lut.

Secţiune 6.17 CÂNTEC DE TOAMNĂ

S-a scuturat şi vara
De când te tot aştept.
Îngălbeneşte ţara
Cu mâinile pe piept.
Sub cer cu nori în corturi
Ori ploi cu vânt molâu

Se duc grăbit spre porturi
Sicriele cu grâu.
Vin corbi din Nord şi-i număr.
Nu-mi dau la zbor îndemn.
De mult zvârlii din umăr
Aripile de lemn.
Nu pun nici dor, nici nume
Pe tot ce văd. Tăcând
Privesc rotund spre lume
Din piscul unui gând.
Secţiune 6.18 PLÂNS DE TOAMNĂ
Băţ lung peste ţară
Reci ramuri de vânt
Şi codrul de ceară
Miroase a sfânt.
Vin zile cărunte…
Spre văile moi
Se lasă mărunte
Dulci neguri de oi.
Cocoare gonace
Pe-un cer pământiu
Spre calde conace
Aceleaşi căi scriu
Şi-n poala zăbună
A norilor orbi.
Văzduhul adună
Sinoade de corbi.
Dezmierzi o lumină?
Se stinge… De-acum.
Ţi-e mina de tină.
Obrazul de fum.
Secţiune 6.19 TOAMNA LA BALTĂ
Păianjeni albi atârnă-n cer
Şi-n piepturi negura stă gravă.
Pier iar cocorii în mister
Şi toată slava e bolnavă.
Ca pelicanu-n zbor atins
Spre ghioluri soarelese-nclină.

Pe zdreanţa toamnei mari s-au prins
Medalii triste de lumină.
Curând amurgul de tutun
Se strânge gata de zburat.
Şi-n ochiuri iuţi de vânt nebun
Lung stuful sufletul şi-a dat.
Bat, cârduri, aripi mici de ploaie.
Dar dorul prin colibe stând
Larg peste lume îşi dezdoaie
Adâncul unui cer de gând.

Secţiune 6.20 ZÂMBET DE TOAMNĂ

Cum te zbătuşi, o, suflete-ngrădit.
Cu veşnicii de ceruri şi de stele.
Azi, lin, din cuşca de azur cumplit
Nu mai râvneşti la zei printre zăbrele.
Te razimi azi pe tot ce-a fost părere.
Pe îndoielnice braţe de iubiri.
Pe-un semn fugar de galeşă durere
Şi calci suav un drum cu zăboviri.
Îţi scoate lumea vechile-i odoare
C-atâta aur nu mai poţi să-nduri.
Îţi scurg copacii miruri la picioare.
Adie sumbre-arcuşuri pe păduri.
Te umple toamna, dulce putrejune.
Sub ruginiş de patimă şi dor.
Cu farmecul a tot ce-i slăbiciune
Şi zâmbetul a tot ce-i pieritor.

Secţiune 6.21 SE ROAGĂ IUBITA

Pe suflet chiciuri se abat
Şi-i vânt, că sus peste muncele.
Când sună-n noi şi-n văi se zbat
Păduri de vechi violoncele.
De ce să pleci? Numai de-aici
S-aude a limpede cântare;
Ajunge ochii’s: i ridici.
Şi-un plai de aburi curge-n zare.
Îţi dau a doua oară flori.
Pe ramuri încă zvelte, merii?

Zâmbeşte toamna uneori
Ca un strigoi al primăverii.
Pe urme-adânci de cerc te-ndoi
Şi sui plecat pe carabină…
Calci curcubeie mari de foi?
Te-ntinzi pe zdrenţe de lumină?
Mi-s braţele poclade moi
Şi pielea de lumina serii.
Stai, vine iarna peste noi
Cu toată fauna durerii.

Secţiune 6.22 FRUCTUL OPRIT

Cum ţii şi tu din veac la amănunte.
Te legi de forme strâmte şi alegi!…
De ce te-arăţi arar şi doar pe munte?
Şi vii înveşmântat numai în legi?
Eu sunt pe fund de văi o biată nalbă.
Mă poartă lumea-n piept la sărbători.
Iar tu mă vrei în slăvi o stâncă albă
Ca-n trăsnete pe mine să cobori…
Mi-eşti ploaie caldă, ştiu, mi-eşti vânt de vară
Dar tu întreg, tu pur când vei sosi?
Cel dincolo de nori, de fum şi pară.
Nu cum grăiai din rug lui Moisi.
Satana vezi cât de duios se-mbracă!
Tu alte chipuri lesnicioase n-ai?
Şi nu te pleci pe creştetul meu dacă
Nu pot fi piscul asprului Sinai?
Pe-o ramură ce-azurul lin străpunge
De ce nu eşti un măr înrumenit?…
Cum te-aş muşca de te-aş putea ajunge.
Tu, Doamne, n lume singur fruct oprit.

Secţiune 6.23 TRUPUL, CETATE A TIMPULUI

Cetate a timpului, nimeni nu mai iese.
Lumi adorm în tine şi se scol infame.
Soarele te cloci în furii nenţelese.
Zidită din sete, din somn şi din foame.
Demoni prinşi în zăvoarele spermii
Trântite-ntr-o noapte fără de veste;

Strigă: „dincolo aburi, dincoace viermii”.
Dar sufletul sfânt desculţ trece lin peste.
Secţiune 6.24 FEREASTRA
Tăiaşi dar sticla bietei mele vieţi
Cu duritatea ta de diamant
Şi-ntr-o firidă a groşilor pereţi
M-ai prins fereastră lumii spre neant.
Cresc dinlăuntru ţipete spre larg.
Îmi bat în geam lumini de sânge crud…
Aştept o piatră sfântă… parc-aud.
Cum zbor şi-n ţăndări slobode mă sparg.
Secţiune 6.25 PRIVIND CUM CRESC COPIII
Creştem, anii dulci se fac carne.
Primăveri trec în unghii, în peri, în aripe.
Timp întemniţat este osul şi iar ne
Împietrim: stalactite de clipe.
Creştem tari pentru înalta tristeţe.
Pentru a sufletului diafană povară…
Ah, nemuritoare tinereţe.
Ce visai că m-ai sigilat cu primăvară.
Secţiune 6.26 NUNTA PĂUNILOR
Lin păsările-au dat învolt şi, iată.
S-au resfirat amurguri vii de pene
Şi, magice, s-au înălţat deodată
Grădini, în crengi cu ochi de Cosânzene.
A fost în parc atâta înflorire…
Nunţi de corole hora şi-au rotit
De-a lungul serii prăznuind iubire.
Şi păsările iar s-au ofilit.
Secţiune 6.27 MEŞTERUL
Surâde fiecărui şi-l mângâie pe muchii.
Iar blocurile, brute sculate în picioare.
Îşi simt sub gest o frunte şi dezgoliţi, genunchii
Acoperă pudoarea statuii viitoare.
Dar câte ascunzişuri sub dălţi călăuzite.
Ce albe inspiraţii amar sarişniră dinţii.
Din mâna-i pân’ să iasă o piatră-nsufleţită
Cu limpedea măsură a trupului şi-a minţii.

Secţiune 6.28 FRAGMENT DINTR-UN ARC DE TRIUMF LUI BEETHOVEN

Ascult plecat sub arcul simfonic al durerii
Coloanele sonore pornite către stele.
Arteziene imnuri din marmora tăcerii.
Melodice săruturi de îngeri, capitele.
Pe uriaşa friză de muzică stau salbe
Zeiţele cântării, eterne simfonii.
Sonatele fecioare, cu line trupuri albe.
Cununi de ritm, centauri de-allegro-n bătălii.
Triumf săpat în blocuri de sunete boltite.
Victorii iuţi cu aripi de armonii în vânt.
În lănci de ţipăt steaguri de plâns, rugi despletite.
Eroul dus pe braţe de marşuri la mormânt…

Secţiune 6.29 SEMN DE PRIMĂVARĂ

Abia urcă primăvara din pământ.
Vânătă ca dintr-un fund de mină.
Mugurii nu-şi dau ghies, nu-i iarbă pe mormânt.
Melcii nu-şi trimit coarnele după lumină.
Toţi zac în găoace, sub coajă-şi fac nod…
Numai un orb pipăind ulicioare
A ieşit la cerşit şi stă-nfipt la pod
Cu creanga uscată a mâinii întinsă-n soare.

Secţiune 6.30 SCUTUL MINERVII

lui Ion Pillat

Îţi încordaşi în suflet senina ta cruzime
Şi vers cu vers ca Hercul luptând să-nvingi, tăcut.
Poema ca pe-o hidră cu capete de rime.
Cu gândul şi cuvântul eroic te-ai bătut.
Tăiat stă în sonete un vis din înălţime.
Isprava lapidară în cer a străbătut.
Misteriosul înger păgân, peste mulţime.
Minerva luminată te-nalţă azi pe scut.
Ţi-ai stins în piept ecoul de aur al iubirii.
Pui patimii zăbală şi frâu închipuirii
Cleştarul minţii tale zeiţei dând în pază.
Şi simţi cum prin amurgul de lut al tinereţii
Altoi de nemurire pe sterpul trunchi al vieţii

Un zeu se zbate-n tine când ea te-mbrăţişează.
Secţiune 6.31 INSCRIPŢIE
Vezi, vinul tânăr şi-aminteşte-n mai
Din fund de beciuri, c-a sorbit arşiţa
Pe când era o plantă clară-n plai
Şi fierbe-n vas când înfloreşte viţa.
Tăriile iubirii-nchise-n noi
Apasă cercul care le sugrumă.
Când veştile sosesc pân' la butoi
De dincolo de hrubele de humă.
Secţiune 6.32 HELADA
Nu te-am văzut aievea… Mi-s încă barbari ochii.
Pe treptele cu piepturi bălane n-am urcat.
N-am lepădat sub dafini cojocul asprei Dochii.
Dar dacă eşti, Heladă, aşa cum te-am visat.
Cu soarele de-a pururi în: insă-n cununie.
De marmoră severă, de foc şi de avânt.
Prin horbotă de golfuri cu apă micşunie
Azurul, marea, dorul se ţes şi-ţi fac veşmânt.
Chenare de ciclade te-nconjură, unică
Pe zarea de zambilă te-ntrezăresc prin pini
Când îţi azvârli amurguri din vin peste tunică
Şi beau centauri aur în piscuri de lumini.
Lângă fântâni cu suflet şi buze de răcoare
Mă-ntâmpină la umbră păstorii tăi frumoşi
Şi mă primesc deodată măreţe, în picioare
Tăcute-areopaguri de sombri chiparoşi.
Ogoarele de statui rodesc adânc şi-acuma.
Şi hore de coloane, coline rând la rând.
Dezastrele divine ţi-nsămânţară huma
Sub arşiţe înalte în lungi amiezi de gând.
Imens troian de artă Acropole sclipeşte…
Ce viscole de geniu suflară-acolo-n şes
De-au strâns nămeţi de blocuri, clădind dumnezeieşte
Şi-au cetluit lucrarea cu veşnic înţeles?
Stafia nemuririi în orice colţ tresaltă
Din gropi în loc de oase, cu tragic zâmbet pur
Ies pietre descântate cu mâini de vis şi daltă:

Eternitate albă închisă-ntr-un contur.
Dar de pe umeri noaptea-ţi culege porumbeii
Şi scutul ei de stele stă sus peste vieţi.
Cu limpezi sâni din care au supt în leagăn zeii.
Tu dormi pe zăcăminte întregi de frumuseţi.
...Cum aş muri în tine!... Ia-mi paşii reci şi du-mi-i...
Senini la prora vremii peste genuni trecuţi.
Eroii tăi la gură duc buciumile lumii;
„Destinul nu e cârja, ci paloş, să te-ascuţi!”

Secţiune 6.33 MUNTE PUR

Munte pur cu piscuri tăioase.
Urc în cer furtuna de stânci.
Dar râvnesc câmpul liniştii joase.
Mă roade doar de şesuri adânci.
Stihia mea de piatră-ndrăzneaţă
În care averi de zbucium am strâns
M-a despărţit de lume, dar nu de viaţă
Şi-mi sparge fecioria tăcerilor un plâns.
Nimic nu-mi creşte-n luminile nalte.
N-am unde găzdui o rădăcină.
Trec flori de nori, singurătăţi învoalte.
...De-aş fi fost o blajină colină.
Cu suflet de iarbă şi duh de secară.
Vreau să mă ar, cer să mă pârgui.
Cu vinul meu să-mbăt o ţară.
Să mă mestec în guri, să mă târgui
Scufundat în ruşine, mai bine
Sub pragul gliei, sub sarea mării
Decât în hăul înălţării.
Unde nimeni nu se bucură de mine.
Chem aburi, rodesc ploi, vânturi ţes
Apele alunecă şi se spală.
Rămân sus o albie goală.
Izvoarele-mi fug s-ajungă fluvii la şes
Nici pentru vulturii mei n-am hrană.
Pururi condorii coboară să fure
Hoitul vieţii pe mirişti sure.
Port miez de aur şi nu dau mană.

Culca-mi-aş destinul cu fruntea pe humă.
Lung slava să-mi pască duioase cirezi.
Ci-ntreaga tărie pornirea-mi sugrumă
Sub nemuritoare mândrii de zăpezi.

Articol VII. ÎNTREZĂRIRI

(1939)

Secţiune 7.01
ALTITUDINE

Plutesc în noi dureri neatârnate
De niciun dor, de nicio altă rană.
Trec la zenit un dezrădăcinate.
Înalte chinuri fără de prihană.
Cioplim morminte stană după stană.
Din oasele de-atâta plâns spălate.
Gândirea morţii suie diafană
Şi se preface în eternitate.
Cu-atâtea mâini ne pipăirăm golul.
Atâtea guri ne-au învăţat tăcere.
Şi-atâtea inimi s-au făcu puzderii...
Când bucuria îşi trimite solul.
Ajunge mut şi fără de putere
Acolo-n altitudinea durerii.

Secţiune 7.02 AMINTIREA

Din ce în ce inelul trecutului se strânge...
Ce cauţi, trist adaos la soartă, Amintire?
Când sufletul scrâşneşte şi-mpovărat se frânge.
Scoţi sânul şi-aplecată acolo cu iubire
Dezmierzi nefericirea şi-o alăptezi când plânge.
Crezusem că viaţa şi-a pus prisosu-n tine.
Sălăşluiam mezina eternităţii-n noi.
Iar tu strângeai, avară, doar moarte şi ruine.
Pe umeri cu ţărână, întorci din fund strigoi.
Scriu bătălii de humă, izbânzi de lut sub soare
Şi roşul drum al slavei în pulbere închis.
Ades îmi cade mâna şi-mi. licăre-arzătoare.
Din degetele stinse, carate mari de vis.
Învăţ s-aprind lumina din urmă, cea mai vie.
Stau în pridvorul serii şi umbrele s-aţin.

Văd spaţiul durerii întins spre veşnicie.
Pe zările-amăgirii trec încă şi mă-mbie
Aduceri vechi aminte cu drojdii de destin.

Secţiune 7.03 ANDROGINUL

Ţin cumpăna-ntre suflet şi-ntre carne.
Drept chezăşie limpede-a puterii
Că patimile n-au să mi-o răstoarne.
Port amândouă cheile plăcerii.
Astfel nu simt nici junghiul dezbinării.
Nici jugul dorului şi nici fierbintea
Crucificare a împreunării.
Ci pururi zămislesc numai cu mintea.
Îngemănând protivnice silinţe.
Cobor zâmbind din alba-ntâietate.
Din soiul unic fără de seminţe.
Închis în pura mea deplinătate.
Prefigurez un gând zeiesc al lumii
Ce-şi dibuie pe forme bucuria
Şi răsădeşte-n moliciunea humii
Tăria tainei mele, fecioria.

Secţiune 7.04 ANTOLOGIE

Chenare lungi de linişti trag codrii gravi deodată
Şi-nalte slove roşii pun plopii-n fruntea zării.
Pe fiecare faţă de deal, îngenuncheată.
Cu aur scrie toamna antologia ţării.
Pe dâmburi jefuite, azi doamnă-i poezia.
După cules cresc imnuri de purpură-n podgorii.
Poeme mari de galben acopăr sărăcia
Ce-n mirişti vechi visează că-i vin secerătorii…
Se-mbină pretutindeni versete de lumină
Cu-ncondieri de-azururi pe ţărna bătrânească.
Şi-alăturea în crângul cu strofe de rugină
Îşi urcă violetul coloarea-i sufletească.
Sclipesc mai sus în munte frânturi de epopee
Sub verde veşnic cerbii în toiul bătăliei…
Cu psalmi de nori în flăcări urcând spre slăvi încheie
Amurgul singuratec cântarea României.

Secţiune 7.05 ANUL 1840

Să stăpânim durerea... Să aşteptăm în pace!
Încet frec de rugină un sibilinic vis.
Şi iată, „Viitorul” dezmormântat desface
Nedesluşirea-i hâdă pe-al lumii paradis.
Venise prorocul cu versul plin de noapte
Ca să vrăjească soarta, să-şi sape alt făgaş.
Şi-n albia răbdării cu luluiri şi şoapte
Culcase omenirea, copil de ucigaş.
An vechi, revii acelaşi la cap de veac amarnic.
Nou doar prin vicleşugul eternei înturnări.
Dar rana-i mai bătrână şi timpul, mai făţarnic.
Ascute-n carnea păcii jungherul până-n zări.
Lăsaţi poetul palid de veci să-şi doarmă versul.
Ne bubuie în sânge războiul fără ani.
Urlând în cele patru stihii din universul
Cu neagră vistierie de ură şi Titani.
Secţiune 7.06 APOCALIPS
Când se vor mântui tristul fier şi
Leii focului jucând pe cărbuni?
Toate negrele morţii minuni.
Neînceputule, când le vei sfârşi?
Ale ghiulelelor grele pocale
Auzi-le, sparte, varsă pe jos
Sânge îngemănat cu metale:
Călcăm un noroi preţios.
Ascunsă-napoia vremii, tace
Artileria duhului nepogorât.
De ce înfricoşătoarea ta pace
Din eternele-i gâtlejuri n-a izvorât?
Atuncea, cu ramat, marele aur
Zvârli-se-va-n fundul cerescului Rin.
Zâmbind, să-l vegheze, nu un balaur.
Ci purul apelor cosmice Crin.
Secţiune 7.07 ARHITECTUL
Zămislitor de spaţii vii în care
Subjug văzduhul şi-ntre stâlpi îi leg.
Cât cotropesc azur pe-atât mai tare
Cu piatra şi pământul mă-nţeleg.

În golul pur pun limite şi-ncheg.
Volumul sacru, sâmbur de altare.
Şi bizui soclul veacului întreg
Pe-un joc de nesfârşire şi hotare:
Nu-i pui de munte, soră de colină.
Ci cuget zvelt de umbră şi lumină.
Sub ochii vremii răi şi pânditori
Un adăpost la tot ce-avem mai trainic.
Copii şi zei. Pe visul nostru tainic
Tavanul, cer domestic fără nori.
Secţiune 7.08 ARTA MINORĂ
Mereu îşi cată carnea şuviţe de plăcere.
Cu arta ei măruntă le-ncheie-n giuvaier
Şi-şi cizelează noaptea cu bonturi de mistere.
Scobind năluci de îngeri în rumeguş de cer.
Au mai rămas din simţuri pe fund câteva urme…
Sfârşit metalul nobil topit de-atâtea ori.
Ea biciuie toţi robii eu buzele, să-i scurme
În minele sleite filoane de fiori.
Lucrată rece, n ochiuri, din lipsuri şi pomană
Suflând puţinul aur pe roze de minciuni.
Ajunge voluptatea lucidă filigrană
Prin care se strevede un târg de goliciuni.
Departe bolţi de pulpe şi braţe în arcade.
Se umflă amplă ambra ciorchinilor de sâni.
Se rotunjesc triumfuri de pântece şi cade
Aprinsul aurorei din pleoape de balade…
…Schelete vii de pofte întind viclene mini.
Secţiune 7.09 BALADA DORULUI CU MÂINI LEGATE
Slobod tâlhar rotind prin cetate.
Trece dorul cu mâini ferecate.
Are picioare de cer să alerge
Şi-aprinde umbra pe unde merge.
Zâmbetul, furişă fiară gingaşă.
Ochii, cuţite, pătrund sub cămaşă.
Căutătura-i în sân s-anină
Când cuib de jar, când lumină.
În aurul părului sucit belciuge

Se prinde prada şi nu mai fuge.
Puternică gură cu buze duioase
Sărută carnea până la oase.
Galeşul glas, fluier de iele.
Intră-n inimă până-n plăsele.
În turnul pieptului alb stă la pândă
Nesăţioasa poftă flămândă
Lângă sufletul pus să râvnească
După măsura împărătească…
Zi, noapte slobod umblă-n cetate
Marele fur cu mâini legate;
Aleargă, ajunge, dă să-mbuce.
Dar nu poate clinti un deget, s-apuce.
Secţiune 7.10 CÂMPULUNG
Cum bate inima, oricât de slabă!
Intrăm în târgul sub picior de munte.
Duh vechi veghează în zidiri cărunte
Şi pulberea pe căi e basarabă.
Trecutul tot îşi înviază zarea.
Rămân de-acuma în afara porţii
Durerea, depărtarea şi uitarea.
Surorile mezine ale morţii…
De unde-atâta românesc nesaţiu.
Dor dârz de veşnicie-n noi, sfioşii?
Călcăm pe-a vremii oase mari… strămoşii
Transfiguraţi sunt timp adânc şi spaţiu.
În ei înaintăm spre viitorul
Ce anevoie porţile-şi desface.
Spre moştenirea grea: viteaza pace.
Şi-n albia lor curge strâns poporul.
Negri strămoşi din Câmpulung seninul.
Munteni vârtoşi cu crucea pe pieptare.
Din tot ce-avem stihia cea mai tare.
Cu voi aici descălecă destinul.
Secţiune 7.11 CÂNTECUL OMULUI
lui Ion Pillat
Un vânt sonor bătu-nainte.
Mă umple pâcla de cuvinte.

Trec volbure de vorbe-n minte.
Şi picuri chinuiţi cad greu.
Dar raza unui gând, curată.
Prin bura tulbure străbate
Şi-n ceaţa vorbelor deodată
Rodesc lumini de curcubeu.
Mă uit la pomii din grădină;
Toţi numai ramuri şi lumină.
Înalţă rodul pe tulpină.
Dar pântecul ascund în lut…
Eu singur stau întreg afară.
Târând puternica povară.
Cu rădăcina mea amară.
Calc peste lut de la-nceput.
Mă zvârle slobod vântul de pe
Spătoşii munţi pe sterpe stepe.
Încalec mările sirepe.
Sunt soi ne împământenit.
Atârn de-o altă mpărăţie.
Las aripă, las vitejie
Şi din cereasca panoplie
Aleg doar duhul ascuţit.
Sunt puiul tainic al genunii.
Port harul veşnic al minunii.
Şi fructul zilnic al minciunii
Culeg cu mâini de adevăr.
Tăcere, suflete, tăcere…
De-a cărnii neagră mângâiere
Împodobită cu durere
Cum aş putea să te dezbăr?
Mă surp, m-alcătui, rânduri-rânduri.
Urc albe-arhitecturi de gânduri
Sau, crisalidă-n patru scânduri.
Azur duc viermilor măreţi…
Ţin cumpăna cu jar în mine.
Mă-nclin pe talgerile pline
Când aprig ctitor de ruine.
Când ziditor de frumuseţi.

Mă fură vremea şi mă vinde.
Alerg spre magica merinde.
Vânez cu dorul. Pân’ mă prinde
Popasul la un fir de fum.
Acolo-n margine de noapte
Strâng secolii, îi mulg de fapte
Şi cu puternicul lor lapte
Mi-adăp copii pentru drum.
Salut, senine căi de viaţă!
Cu roua lumilor pe faţă.
Vă-ncep în pură dimineaţă
Şi iar vă pierd şi iar mă sting.
Intru-n lăuntrica răcoare.
În nemurirea schimbătoare
Mă plec pe pietre hrănitoare.
Şi sărea visului o ling.
Mă-nghite somnul şi m-aduce.
Când amintirea stă-n răscruce.
S-arăt pe unde să apuce
Şovăitorilor urmaşi…
Stând viitorul să înfrunte.
Trecutul pur s-aşază-n frunte
Şi-ndoaie nevăzuta punte
Spre ţărmuri virgine de paşi.
Secţiune 7.12 CÂNTEC PENTRU GHEHENA
Ştiu… arta îmi crestase cu aur dimineaţa.
Dar prea departe-s munţii ca sufletul să zboare.
Rămân pe şes cu cârdul să ciugulesc viaţa.
Seminţele durerii stau ademenitoare.
Arar, din pleavă, soarta ridică ochii-n slavă.
Ard piscurile ruguri şi Phoenix o îmbie.
Ea-şi pleacă mândra capul. A, soarta mea bolnavă.
De ce nu-i nemurirea o hrană în câmpie?
Pe ea de veci o caut în orice-mbucătură.
Vânând-o pretutindeni, în carne şi în apă
Am strâns atâta moarte cu tot ce-am dus la gură.
Că duhul nu mai are loc unde să încapă.
Lăuntrul mi-e un praznic fără de sat… Sunt oare

Doar han pentru ospeţe? Cu căngile de-arşiţe
Să vie ceaţa nopţii atotcurătitoare
Să-mpingă-n foc amarul morman de rămăşiţe.
Secţiune 7.13 CÂNTECUL URSULUI
Ursule, uriaş schimnic bătrân
Ascuns de lume în peşteri sihastre.
Paşii tăi limpezi stele rămân
Înfipte-n potecile noastre.
Tu, patriarh al muntelui sur.
Stai, în flacăra zmeurei ca-n strană
Şi molcom mormăi cântecul pur
Întru slava dătătorului de hrană.
Când luna se rezemă-n schituri de stânci
Şi lăncile stelelor trec drepte.
Cu umbra pădurii pe umeri adânci
Cobori luminişuri de trepte.
Cine în labe atâta tărie
Şi-atâta blândeţe în duh ţi-a pus?
Au, ispitit de-nalta sihăstrie.
Sui pân’ la bârlogul tău Iisus?
Unde te aflai la obârşie când
Taina-şi zvârlea pretutindeni grăunţii
De vii aşa calm, pe veacuri călcând
Ţintat cu mir în oasele frunţii?
Paşnice pusnic, lotru somnoros.
Sfânt păduratic visător de miere.
Sub rasa de păr ursuz şi ros
Nădejdi şi temeri şerpuie-n tăcere.
Destinul tău n-are hrisoave, nici steme.
Iar mintea ta albă şi fără de cute
Priveşte, dintr-un colţ de vreme.
Goana palidelor fiare necunoscute…
Secţiune 7.14 CHARON
Corsar al cărnii, pururi pe mările ei joase.
Între oftări de înger şi-ntre scrâşniri de dinţi.
Am străbătut cu stele-n catargele voioase
Bosforul alb şi dulce al tainelor fierbinţi.
Plăceri încoronate, şirag de triste mumii.

Sub piramida vremii în aur v-am culcat.
Şi migălii zadarnic, o, paradis al lumii.
Să te deschid cu cheia frumosului păcat.
Pe cine-l zvârle spuma cu Nordul tot în spate
Şi încoifat cu noapte în loc de prădăciuni?
Din marele cutreier cu vise înecate
Aduc un fir de algă făcută cu minuni…
Tot cerul dintre braţe s-a şters… Pe-un ţărm de iască
Un pusnic ars de lună încovoiat şi gol
Împotmolit în gânduri aşteaptă să sosească
Ursuzul moş din umbră cu luntrea de-un obol.
Secţiune 7.15 CINCIZECI DE ANI
Cincizeci de ani de piatră şi de lut
Şi-n orice pas am pus un început.
Iar de arzimea-n care mă frământ
Mi-a curs tot mirul frunţii în pământ.
Te-nalţă, cedrule umbros, şi şezi
În vipiile marii mele-amiezi.
Cu foşnet pur s-arunei peste genuni
Cununa nopţii tale de minuni
Nu pentru tihnă. Dimpotrivă. Dar
Râvnesc din veci un înger, adversar.
Ajungi mai slab, netrebnic cazi la fel
Cu cât vrăjmaşul ţi-este mai mişel.
Ci-ncăieraţi sub adumbrirea ta.
Să sug puteri din cel ce m-o-ncleşta.
Când braţul meu s-o-ncolăci rebel.
Să simt cereasca greutate-n el.
Şi pân-acum parcă-ntr-adins mi-ai dat
Numai cu pleava lumii să mă bat.
Stă totuşi semn în câmpul gol c-am dus
Ucenicia luptelor de sus:
Cincizeci de lespezi şi deasupra jar.
Alcătuind spre slava ta altar.
Secţiune 7.16 CRĂIASA DE ZĂPADĂ
lui Tudor Vianu
Nu uit cât eşti de albă când trupul tău coboară.
Mlădie nea din ceruri căzută pe divan

Şi sânii cu omătul crescut din subsuoară
Şi-al pântecului dulce ameţitor troian.
Şi-acele mângâioase ninsori sub taina cheii
Poleiul dalb al pulpei cu lunecuşuri lungi…
Eu ţi-am cules, întâiul, din dinţi toţi ghioceii
Când te topeai în braţe-mi şi-n zori nu vreai s-ajungi.
Când mă culcam pe-ntinsul zăpezii tale goale
Şi-mi cufundam obrajii în frăgezimi de foc.
Până umplea mijirea luminii boreale
Bălanele ţinuturi cu viscol de noroc.
Azi nu-mi mai vii cu albul tău jar în aşternuturi
Şi limpezimi de ţurţuri în umerii senini.
Ci-n fiecare noapte mâncată de săruturi
Zăpada cărnii tale o calcă paşi străini.

Secţiune 7.17 CUGET PROFAN

A fost un Dumnezeu la început:
Dă din sămânţa pomul către soare.
Dar cine cată sâmburul în lut
Prin haosul de rădăcini sârguitoare?
Ele războiul zămislirii-au dus.
Dând vremii trup şi cheag de îndulcire.
Seminţe tinere-n lumină sus
Trec iar prin carnea fructului, spre nemurire.
Pe-nalte frunţi urcate din dezastre
Bat lungi visări şi doruri vin să joace:
Departe-n roadele gândirii noastre.
Pur, Dumnezeul altor lumi se coace.

Secţiune 7.18 CUPA

În mine stă tânjind nemărginirea.
Din ţărmurirea clipei de cleştar
Se naşte golul şi neîmplinirea:
Turnaţi şi beţi oricât, e în zadar.
Rămân tot goală, mai mâhnită după.
Pe buza mea atâtea guri s-aştern…
Oceane-au curs şi s-au vărsat din cupă
N-ajunge nimeni, nimeni nu astupă
Fără-de-fundul visului etern.

Secţiune 7.19 DOR DE TINEREŢE

Ce-adânc pătrunde zâmbetul tău mic…
De dincolo de recea stăpânire
Se-nalţă-n mine vechiul inamic.
Ereditarul dor de nemurire.
Din marginea uitării mă ridic.
În coasta vremii pun împotrivire.
Arunc veşmânt cărunt şi-n răzvrătire
Logodna mea cu bătrâneţea stric…
M-agăţ de ramurile tinereţii-n cale.
Sărut dureri cu buzele avide.
Port scumpe răni ca nişte mari paftale.
Am iar ochi cruzi de limpezi aguride:
Prin strâmta noapte-a rochii ce te-nchide.
Văd toată aurora cărnii tale.

Secţiune 7.20 DUDUL

Mi-ncărunţeşte basmul şi raiul stă bătrân.
De-acuma pentru sânge e prea cuminte visul
Pe zapisele lumii s-a şters sub lacrimi scrisul:
De-am moştenit viaţa, nu moştenesc stăpân.
Nici flori, nici fruct. Şi totuşi, înfipt în lutul gros.
Dârz plămădi azurul coroană de iluzii…
Cum îşi urzesc mătasea în foaia crudă duzii…
Veniră viermii limpezi ai gândului la ros.
Că azi nu mă cutremur la orice fir de vânt
Şi nu mă plec furtunii în foşnet de căinţă?
Bat slava cu nuiele, n-am umbră pe pământ
Şi-abia mai pipăi cerul cu cionturi de credinţă.
Se va-mbrăca o lume în seva mea domnească…
Eu mă tot duc în negrul afund fără de văd.
Căci jefuit din frunte de frunza mea cerească
Cu rădăcina caut un paradis în iad.

Secţiune 7.21 DUPĂ CULES

lui Nicu Stănescu

S-a-ngropat azurul, s-au cules cocorii.
Miriştea de ceruri o colindă norii.
Ca o veche pânză în colori uitate.
Lumea-i zugrăvită cu singurătate.
Galbenele goluri scriu pe faţa gliei

Vasta frumuseţe a zădărniciei.
Vin tristeţi agale… calcă peste delniţi
Toamna fumurie clătinând cădelniţi…
După-atâta roadă scoasă ca-n minune
A rămas pe câmpuri o amărăciune.
Cine-a spus că huma poartă amintire?
Bălării pe şesuri ca în cimitire.
Numai vântul gârbov îndoit de şale
Nevoiaş adună paie pe tarlale.
Dar pe culmi amurgul valurile sparge-şi
Orice munte parcă-i chivotul din Argeş.
Ies cu paşi de pâslă ceţuri, umblă şoapte
Din adânc cresc codrii somnului… E noapte.
Noapte. Trec spre schitul lumii celelalte
Luna şi tot clerul stelelor înalte…
Gândul sapă-n suflet beciuri pentru grâne.
Singur diamantul vremii pur rămâne.

Secţiune 7.22 DUPĂ PLOAIE

lui N.M. Condiescu

Sub pintenul de fulger a nechezat un nor
Şi s-a pornit un ropot din zarea cânepie.
Aleargă-n larguri ploaia măreaţă pe câmpie.
Iuţi herghelii de ape cu vaste cozi fuior.
Dar trec… Şi cerul proaspăt priveşte-n urma lor.
Pe-un minaret de raze urcat ca o solie
Stă muezinul slavei, senina ciocârlie
Şi pâlpâie-n albastru un cântec suitor.
Arome lungi, pestriţe se ţes moi ca o lână.
Velinţe de parfumuri pe limpedea ţărână
Şi-un curcubeu de izuri zbucneşte împrejur.
Cu lanuri de miresme sădite-n şesul pur.
Jos, de la gravul miros de lut dospit şi până
La recea şi înalta mireasmă de azur.

Secţiune 7.23 ECCE HOMO

Ce cazne noi mi-aduce dimineaţa?
Genuni de chin sub paşii mei plăpânzi…
O, Doamne, mi laşi cu camătă viaţa
Că pentru fiecare zi îmi ceri dobânzi?

Tot ce-ai creat aici frumos şi mare
Din mine-ai tras cu cleşte de dureri.
Privesc femeia: Carne şi uitare.
Suavă urnă cu cenuşă de plăceri.
Că m-am corcit cu îngeri şi jivine
Şi-ţi scol cu fiecare gând protivnici noi?
Tu eşti prea sus, lumina de la tine
Îmbătrâneşte ca s-ajungă pân’ la noi;
Dar singur trupul fără mântuire
Pe cruce de păcate-mi răstignesc.
Şi sufletul flămând de nemurire
Cu rădăcini amare îmi hrănesc…

Secţiune 7.24 ELEGIE ÎN AMURG

Vast chihlimbar, amurgul a prins în el colina…
Licăritoare umbre încremenesc pieziş:
Adânca nestemată încheagă-n zări lumina
Pe păsări încrustate şi limpede frunziş.
Ce străveziu e timpul şi-atâta de departe…
În miez de piatră scumpă ţinutul s-a închis.
Afară din viaţă şi neatins de moarte
Cu-ntunecări înalte alunecă în vis.
Cum amurgeşti, iubito, nimic nu te frământă.
Cu sloiul amintirii treci ţărmul celălalt.
Abia-ţi zăresc o mâna ce a-ngheţat, stând frântă
Alături de o foaie căzută din înalt.
Te-afunzi şi nu e cine nici mâna să-ţi ridice.
Nici gâtul să-ţi îndoaie sub jug de sărutări.
Şi nu cutez din urmă să strig, Euridice.
Închisă-n chihlimbarul cu negre arătări.

Secţiune 7.25 FĂURĂRIA TOAMNEI

Făurăria toamnei s-aprinde, largă-n zare.
Vărsând pe ţara toată a ei metalurgie.
Vechi măiestrii de aur vremelnic, în frunzare.
Încoronează codrii cu-naltă agonie.
Argint brumat pe domul pustiilor podgorii.
Mausolee munţii gătiţi cu giuvaieruri.
Pe căi de smalţ, sub care aştern arămuri norii.
Seri lungi se plimbă-n rochii împărăteşti pe ceruri.

Cu aur peste jafuri şi aur peste moarte.
Stau sufletele strânse, bătrâne palimpseste:
Nu zgâriaţi sub stratul de-nluminări deşarte.
Daţi peste blestemata trecutului poveste.
Ies primăveri de zâmbet şi sângele-i de grindeni.
Iubitele scot sânii, dulci poame de lumină
Mireasma lumii toată colindă pretutindeni…
Făurăria toamnei le-astupă cu rugină.
Secţiune 7.26 FECIOARA
Ţie mă-nchin, trup senin.
Albă răspântie-adâncă.
Între cerul străin
Şi lutul ce ne mănâncă.
Clară odihnă între Ursite.
Sub rotunjimile tale aduni
Frageda taină a doua lumi topite
În limpezimea unei minuni.
Sânul tău încă stă sibilin.
Pândit de toată zodia zării.
Încă din tine se-nalţă lin
Pura mireasmă a aşteptării.
Rămâi aicea viaţa întreagă.
Unde se taie păcat cu slavă.
Şi căi protivnice încheagă
Un dulce popas de carne suavă.
Secţiune 7.27 FERICITUL GÂDE
Roabă-n veriga braţului meu tare
În închisoarea nopţii te-am ţinut.
Lung plumb topit fu orice sărutare
Şi n-a rămas un nerv fără sărut.
N-ai mădular neprihănit, martiră.
N-ai os nestrâns de mâinile-mi văpăi.
Suavele torturi te-mpodobiră
Cu salbe şi brăţări de vânătăi.
Calci spre osândă dulce a iubirii…
Alb eşafod înaltul puf surâde.
Cum şovăi iar în pragul izbăvirii.
Te iau pe sus, eu, fericitul gâde.

Ajunşi, te nărui jertfă zâmbitoare.
Laşi coapsele nălucilor durerii
Te-ascunzi sub pleoape şi fremătătoare
Aştepţi să cazi sub paloşul plăcerii.

Secţiune 7.28 GRAI VALAH

lui T. Păunescu-Ulmu

Grai tămâiat, căţuie de petale.
Gândul mi-a ciobănit pe plaiurile tale.
Umblă singur pe munţi de sare.
Vânt bătrân cu miere-n spinare.
Şerpi de răcoare verde-n pâraie.
Cărări de bucium lung te stretaie.
Granguri de aur boabele-ţi ciugul.
Şesul ţi-l ară dorul cu plugul.
Calc des cu sufletul arsu-ţi coclaur.
Din fund oftează strămoşii de aur.
De piscul tău, unde se-mbină
Pale de nori cu limbi de lumină.
Buzele-mi razăm fremătătoare.
Slăvit pristol de piatră şi floare.

Secţiune 7.29 IARNA ÎN ODAIA CU SCOARŢE OLTENEŞTI

Am dus în casă pajiştile-albastre…
Un perete-mi umple codrul plin de cuci.
Că-mi afund privirea-n sihlele sihastre.
Unde-ntind prin ramuri flinte vechi, haiduci.
Îmi anin în cuie mândrele privelişti
Şi desfăşur ţara singur în bârlog:
Stau în scaun şi pe-un fără de oprelişti
Şipot de chenare urc pe Topolog.
Ici e dimineaţă, calo murgul serii.
Câmpul, de-un sălbatic roşu-mpărătesc.
Scoate în lumină caii verzi ai verii.
Dar cu botu-n frunze caii poposesc.
Cresc lăstare-nalte, sucuri de coclauri.
Foi încovoiate-n limbi de iatagan.
Şi spărgând odaia cu amiezi de aur
Râuri lungi de spice duc spre Bărăgan.

Peste tot în juru-mi limpezi zări de floare.
Pupeze moţate răsădite-n pom.
Cerbi ciuliţi a fugă spăimântaţi de-o boare
Ies din lumea unde nu e pas de om.
Din surghiun vin păsări mlădioase.
Ieri le îngheţase ciocul, prinse de zăpezi...
Azi din lunci de scoarţe mă dezmiardă mierle
Şi-ntre vrăji de lână umblu prin livezi.

Secţiune 7.30 ICOANA LUMII

Icoana lumii zace între zădărnicii.
Trec îngerii pe-alături. dar unul nu se pleacă.
Şi nimeni nu mai ştie că pulberea săracă
A fost moştenitoarea bătrânei veşnicii.
Cum zace jefuită de tronuri şi de stea.
De tot ce fu într-însa mărire înnăscută.
Satan se mai abate şi urcă de sărută
Cumplita frumuseţe ce putrezeşte-n ea.

Secţiune 7.31 ÎNTRE ALBE REPTILE

Un sân nu e Nirvāṇa şi-un pântec nu-i abisul.
Culcat iar între albe reptile uit, nu pier.
Atâta cât durerea s-o mărita cu visul
Şi, pură, deznădejdea s-o rezema de cer.
Cununa cărnii tale îmi luminează scrisul.
Tristeţi de înger peste păcatul mut în zori.
Adevărata moarte nu-şi tulbură ucisul.
Strivind neprihănirea sub hoarda de fiori.
Sicriul tău molatec arareori mă-ncape.
Potopul voluptăţii mă poartă peste ape.
Străfundul îmi năzare mereu necunoscut.
Ce limpede pieirea făcută deşteptare!
Să mă-ntretai cu focul ţâşnit fără amnare.
De totdeauna veşnic, oricât de renceput.

Secţiune 7.32 LEGENDA POETULUI ARION

L-au azvârlit din nava ce şovăia sub marfă.
Dintre poveri poetul li s-a părut mai greu.
Dar l-a primit adâncul domesticit de harfă.
Înaltele primejdii te-apropie de zeu.
Lungi lunecări ui hăul lăuntricelor creşteri

Şi ochiul fără pleoapă în afunzimi deschis.
Cu focul pus în lanţuri, azurul strâns în peşteri
Dorm stâncile vieţii pe temelii de vis.
Întoarceri fabuloase din orizont de veghe
Şi triplul cer al orei arzând ca un destin.
Condorii inspirării cu aripa de-o leghe
Rotesc flămânzi în urma strunitului delfin:
Nu-i mai hrăneşte prada ce joacă-n mreaja spumei.
Nici cântătoarea carne-a bătrânelor minuni.
Pândesc leviatanul ascuns pe fundul lumii.
Vuind de prozodia eternelor genuni.

Secţiune 7.33 M-APROPII DE SFÂRŞIT

M-apropii de sfârşit ca de o primăvară.
De dincolo de anii încheiaţi zăplazuri
Din zâmbetul grădinilor eterne
Mijeşte-abia prin neagra mea fereastră
Ca presimţirea unei mari arome.
E cea mai dulce veste-n zvonul iernii.
Un palid iz, un feciorelnic miros
Din nevăzutul mugurilor veşnici.
Cu nările-aţintite-n slavă.
Jos fiara sufletului te-a simţit, şi iată
Cum înaintea tuturor flămânda
Peste întinderea îngheţului din urmă
Adulmecă-aurorile miresmei tale:
M-apropii de sfârşit ca de o primăvară.

Secţiune 7.34 MAI MULTĂ NOAPTE

Mai multă noapte, mai multă, noapte…
Beznă măreaţă, mumă a luminii.
Uger de umbră, dulci ţi-s ciorchinii…
Sugem cu somnul negrul tău lapte…
Sub ale tale veşnice scuturi
Se strâng în lacre sacrele scule…
Inima vede ca la-nceputuri
Cum dorm în brazde vremile nule.

Secţiune 7.35 MÂNTUIRE

lui N.I. Herescu

La temelia lumii minunea doarme încă…

Mereu mă-ncercuieşte un orizont de dor.
Pe-un fraged ţărm de sunet apăs o umbră-adâncă.
Văd aurora morţii pe-un munte viitor…
Ce greu să treci din carne iar în eternitate!
Un continent de suflet s-afundă în uitare.
Dar altele din sânge ies noi şi-nfierbântate
Tiparele durerii s-abat pe fiecare.
Fără liman m-aruncă la capetele firii
Lăuntricele mele cumplite depărtări.
Când tropicul iubirii cu jungla de visări.
Când dincolo de cercul polar al amintirii…
Trec veacurile cete cu frunţile în tină.
Rămâne-n mâini viaţa ca zdrenţe de tristeţe.
Cât nu vom smulge vremea din noi cu rădăcină.
Nu este mântuire decât prin frumuseţe.

Secţiune 7.36 MAREA BIRUINŢĂ

Răzbim din lut, urcăm scări de luceferi.
Silim să ducem cerul mai departe.
Prin săbiile vremii trecem teferi.
Luptând s-ajungem pân' la tine, moarte.
Cu ce ne-ntâmpini, mare biruinţă?
Nu vrem cununi, nici. sceptre tari de domn
Ci răi de neclintită nefiinţă.
Cu oarbe şi sălbatice genuni de somn.

Secţiune 7.37 O, BRAD FRUMOS

O, brad frumos, o, brad frumos…
Ce-nalt şi uriaş îmi creşti coşciugul
În miezul lui cu-mbălsămat miros.
Să-ncap cu neamul tot şi-ntreg belşugul.
O, brad viteaz, ţâşnit din hău.
Pe lemnul neted ne-cărcăm destinul
Când trist apuci cu noi, rod sterp al tău.
Sălbaticele căi lăsând seninul.
O, brad adânc, misterios.
Gătit cu rece aur de amurguri.
Ne porţi pustii, ne duci noptateci jos în negrele subpământene burguri.
O, brad sărac! Nu poţi să iei

Nimic din tot ce ţi-a fost drag sub soare?
Nici cer cu vulturi, şipotind din stei.
Nici munţii cu nedei de căprioare?
Plecăm mişei? Ne ducem goi?
Nu te uita cât de mărunt ni-i stalul.
Găteşte-te, fii tare, luăm cu noi
Cea mai puternică din amintiri, păcatul.

Secţiune 7.38 PĂMÂNTEASCĂ

Zeu vast cu-adânci şi sumbre străluciri.
Amurgul guri de ceruri a deschis.
Mă umple umbra altor stăpâniri…
Dar paşi de carne calcă peste vis.
Cum mă dezgrădin din ţărâna lor.
Alt somn să-mi caut pur şi fără noapte.
Vechi rădăcini de trişti strămoşi mă dor.
Din scorburile vremii suflă şoapte.
Crepuscular hotar de vânt şi lut.
M-aş destrăma cu o singură gândire.
Dar îngropat de viu zac în trecut
Deasupra cu mormane de iubire.
Acuma văd de ce-a-ngheţat avântul:
Mă ţine-un lanţ de oase-n humă rob.
Cu părul meu se-nfăşură pământul
Şi-nfipt în el stau grindă pentru glob…
Nu mai chemaţi, că iată, mă cobor
Din piscurile stinse, reci feştile.
Pe-ntortocheate, lungi cărări de dor.
În neagra vale-a inimii fertile.

Secţiune 7.39 PRIMĂVARA LA BALCIC

lui Gh. D. Mugur

Au izbucnit în Balcic nerăbdători migdalii
Deşi albastrul mării e încă tot sever.
De după coastă prinsă în linii de vitralii
A izvorât o barză şi curge albă-n cer.
Descarcă-n port înalta corabie-a luminii
Sidefuri, aur, şaluri, aeriane-averi.
Hamali ţâşniţi din cheiuri de cum sosesc străinii.
Iau dealurile-n spate seninele poveri.

Golaşele cocoaşe se umplu de splendoare
Uimit priveşte golful din cearcăn de ochi mari
Cum, strălucind, verzi, roşii, pestriţi, albaştri-n soare.
Pe râpi de vechi mătăsuri îmbobocesc tătari.
Secţiune 7.40 PRINTRE SEMNIŢIILE GÂNDULUI
Printre seminţiile gândului, în mers
Singur îţi mână tribul zilelor nomade.
Aur şi cupole îndărăt s-au şters.
Dulci răcori de-avuz, umbră cu naiade…
Sufletul sub tine şi-a plesnit toţi caii.
Fugărit de leii marelui deşert.
Costeliv, trecutul zace lung în scaii
Dunei, sub cocoaşa timpului inert.
A lăsat de-a lungul scame moi şi miţe.
Ulceratul uger nu poţi să-i atingi.
Amforele albe azi sunt fărâmiţe
Şi de dorul sării urmele îţi lingi.
Târâtor, amurgul, guşter de lumină.
Intră rece-n huma zărilor departe…
Încheindu-ţi cortul veşted pe colină.
Sufletul îşi cere dreptul său la moarte.
Secţiune 7.41 PSIHANALIZA
Mereu visez războaie, şi-n somn, parcă, rănită.
Necontenit o mână pe spadă mi s-abate.
Ce dragoste-n adâncuri mocneşte surghiunită
Şi-ascunsă în simboluri potrivnice se zbate?
Peste fântâni de vise cu ape tulburate
Mă plec şi-i cât, în ţăndări de reci vedenii, chipul:
Fug lung la fund cu spaimă obârşii de păcate
Şi semne rătăcite îşi spulberă nisipul.
Simt megieş cu carnea un ţărm de suflet unde
Stă neîngăduită o taină… Mi-e străină?
În inimă-mi bat umbre, şi tremurări de unde
Mi-aduc doar veşti întoarse, de-o dragoste haină.
Scol noaptea ca pe-o roabă, o-ntreb şi pun s-o bată.
Prefir zadarnic somnul cu ascuţimi ce-l taie.
Mereu necunoscută stă marea exilată.
Destăinuită-n vise cu răni şi cu războaie.

Secţiune 7.42 RUGĂCIUNEA

Nu tai piatră să-ţi ridic minune
Îţi cioplesc un templu din plăpând:
Sus pe limpezi stâlpi de rugăciune
Bolţi de dor sub turle mari de gând.
Din căţuia gurii stinse piere.
Adierea unui fum de grai.
Calc pe marginile sufletului… sfere.
De tăcere, pârtii către rai…
Curg încremenit. De ce m-aş teme?
Către tine trece-un singur văd
Doar un pas afară din tărâm şi vreme
Şi-n prăpăstiile liniştilor cad.
Inima cu sânge-n amurgire
A rămas pe-un ţărm fără talaz
Şi pornesc prin vasta mea neştire
Să te caut cu antene de extaz.

Secţiune 7.43 SIBILA

Lin soarele cade pe umărul zilei.
Sub pomii lăuntrici, zac mari bălţi da foi.
Durerea pe gânduri ia chipul Sibilei
Şi scurmă în tine oracole noi.
În creier, în suflet, în inimă cată
Ascunsă spărtură pe undi pătrund
Zănatecii aburi, veninul ce-mbată
Şi nările-şi umflă cu taine din fund.
O zvârcole şerpii încinşi în coroane.
Sucitele braţe îşi zbate a zboruri
Şi-adulmecă soarta în vremi subterane.
Vânând viitorul cu haine de doruri.
Tu sari s-o înăbuşi, o-nchizi în chilii
Şi până ce iarăşi e bună şi calmă.
Cu mina-i strângi gura de ioc şi nu ştii
Că-ţi bâiguie sacre oracole-n palma.

Secţiune 7.44 SOMNUL DE DUPĂ-AMIAZĂ

Şerpi moi de colb galben pe drumse-ncovoaie.
Mi-e dor de furtuna cu steaguri de ploaie.
Fugar din odaie, cu soarele-n sfadă.

Iau lenea-n spinare şi trec în livadă.
Prin sălcii plecate pe iaz să bea apă.
O rază iscoadă ochirile-şi scapă.
Burează eu umbră din bolţi visătoare
Şi-aşterne pe iarbă un puf de răcoare.
Stau... Vremea filtrată îmi licăre-n gene
Cu zâmbet de stemă pierdută-n poiene.
Îmi picură-n tihna de care m-apropii
Un zumzet de albină vrăjitul său opiu.
Alunecă mute rotund prin grădină
Nunţi grave de umbre cu domni de lumină.
Un greier se urcă pe-o fibră de glas
Şi-n creştetul verii năuc a rămas.
Coseşte departe un gând pe sfârşit.
Auzul mi-l calcă un pas obosit.
Miresme, târându-şi suave lungi rochii.
Se pleacă asupră-mi şi lin mi-nchid ochii.
O dulce beteală de vânt îmi veghează
Aurul somnului de după-amiază.

Secţiune 7.45 SONATA IERNII

Cohorte reci de aripi fâşii tăiară seara.
Tot ce-a fost cald şi dulce luă drumu-n depărtare.
Chiar cerurile parcă stau gata de plecare.
Sub patrafirul iernii închide ochii ţara.
Se-nchină-n crivăţ codrii sleiţi de spovedanii.
Siliţi foaie cu foaie, ca un păcat, să-şi smulgă.
Domestica tristeţe stă-n case, toţi s-o mulgă.
Cu laptele-i sălbatic să ne-ndulcească anii...
Vin zimbrii de zăpadă năvală în odaie.
Adânc se-nfipse gerul cu rădăcină-n fire...
Înfăşurat în gânduri mă-nchid în amintire.
Ca sâmburul ce-aşteaptă în veşteda păstaie.
Dau foc azi amintirii... Iubită e aproape.
Văd Dunărea-ngheţată şir uriaş de oase.
Şi, cum mi-e dor de moarte, trec mâinile frumoase
Cu degete-ncăreate de plânsete pe clape.

Secţiune 7.46 SONATA MORŢII

M-asmut spre lăcomia de ani ca spre o izbândă.

Apoi tot sporul cade sub vechi tăişuri grele.
Pierd slava şi m-adaug la pulbere – dobândă.
Au cine stă-mpotriva eternităţii mele?
S-abate universul din calea lui cea dreaptă.
Când miezul meu statornic putea-voi să-l ating?
Întârzie soarta şi nimeni nu aşteaptă.
Pe ceruri leoparzii amurgului se sting.
Va scânteia durerea de-acuma şi mai tare.
Cu vraja ei de stemă pe-atâtea frunţi bătută.
Bucăţi aş face lumea să dau la fiecare.
Dar peste tot la pândă stă neagră mină mută.
Adie pretutindeni timp înspicat cu moarte.
Ies haite mari de gânduri şi somnul mi-l sfâşie.
Îmi plumbuiesc trecutul din urnele deşarte.
Las visul moştenire – e singura-mi moşie.
Întreaga-nchipuire e numai întristare.
Mă-ncolăcesc pe bezna ce duce-n adâncime.
Nu-i sufle tui o altă cumplita încercare
Şi Dumnezeu o vamă în drumul pân’ la mine?
Ce fund lovii prin hăuri? Puternica izbire
M-aruncă iar afară şi inima îmi storc:
Nu izbutesc odată să te străpung, iubire.
De dincolo de tine să nu mă mai întorc.
Îmi jefuiră vatra drumeţi străini… Grăbite.
Femei şi-au luat jăratec să arză o viaţă.
Azi ca să-mi apăr focul de-naltele ispite
La marginile mele pun paveze de gheaţă.
Secţiune 7.47 STELĂ FUNERARĂ
Îţi laşi pe rând lumina şi te dezbraci de umbră.
Te lapezi, ca un doliu purtat îndelungat:
Ce alb răsare pieptul de sub tunică sumbră…
Ce limpede stă arcul vieţii încordat!
Ai scuturat. tot visul din cutele vieţii.
Atârnă-n cuie anii ca nişte triste rochii.
Aştepţi mai nou ca roua în drumul dimineţii.
Să vie păsări sacre să-ţi ciugulească ochii…
Secţiune 7.48 A DOUA STELĂ FUNERARĂ
Pe groapa lui Octavian Gaga

Am părăsit părinţii, prietenii şi turma…
Gol m-am culcat pe pajişti zâmbind nemuritoare…
În van trimiteţi dorul şi plânsul pe-o floare:
Aicea câinii vieţii nu pot să-ţi afle urma.
Scăpat din jugul cărnii, afară din destine.
Văd cum desăvârşirea-mi însămânţase huma…
Doar după noaptea morţii, târziu, abia acum
Începe dimineaţa eternităţii-n mine.
Secţiune 7.49 SUB FRUNZIŞUL VREMII
Sub foşnetul vremii umbră adâncă…
Încărunţeşte lumea, eu mă-ntomn.
Oameni înveliţi în trupuri dorm încă.
Zalele zilelor le sună-n somn.
Fluviul morţilor curge tăcut.
Ostatecii timpului tânjesc pe dune.
Spânzură-n sălcii sacrele strune.
Chinuitul chimval, câine bătut.
A, în lepra pustiului de-am putea pierde
Mireasma rasei, tot ce-am ascuns.
Omida tristeţii ne-a ros ce-a fost verde.
Şi-n fluiere, naiuri, puhoi ne-a pătruns.
Potere de gânduri s-aţin la rând…
Bat tobele plecării sub zdrenţele verii…
Destinul călare în frunte trecând.
Cu lancea ne cearcă grosimea durerii.
Secţiune 7.50 SUB ZODIA CU OCHII VERZI
Îşi scutură urşii hodina
Şi negri răsar din pământ.
Din morţi a-nviat iar lumina
Şi lespedea iernii a frânt.
Zâmbind animat peste hăuri.
Azi soarele singur e domn.
Rup repede şerpii prin găuri
Amarnice noduri de somn.
Sparg albă şi recea cătuşă
Vitejii subţiri ghiocei.
Cu tainice cântece-n guşă.
Trec lini prin lumini porumbei.

Visând alt cer să se-ntoarne
Colinele-şi ţes noi pestelci.
Porneşte să ia lumea în coarne
Molateca oaste de melci.
Mustoasă dă vremea în muguri…
Sub zodia cu ochi mari şi verzi.
Din funduri ies gânduri la pluguri
Şi-n brazdele tale te pierzi.

Secţiune 7.51 TAUMATURGUL

Tot mai încearcă sufletul să zboare.
Dar ţese sumbre aripi de amurg:
Nu maise-ncrede în azur şi soare
Adânc-puternicul taumaturg.
Fum crud de rug ori iz de groapă acru.
Acelaşi fund de viaţă netrecut.
El unelteşte zborul la un sacru
Liman de mare gând necunoscut.
Îşi simte semn: grav duhul se supune.
Pe culmi de chin cunună de zăpezi…
Dar a uitat în dorul să s-adune.
Că dorul e vremelnică minune
Şi că durerile nu sunt dovezi…
Cum vine noaptea fără veşnicie.
Şi iar sămânţa sorţii intră-n lut.
El, birnic cărnii, aripa-şi sfâşie.
Trist nemurirea luând de la-nceput.

Secţiune 7.52 TE ÎNALŢ…

Te înalţ din carne, frumuseţe pură;
Te desprind din coapse moi, desăvârşire;
Viu soseşti la mine dincolo de fire.
Zâmbet al veciei sprijinit pe-o gură.
De sub proslăvire şi închinăciune.
Gânduri fără pată smirnă la picioare.
Rece şi senină te dezlegi, minune.
Dintre patimi, albă şi nepieritoare.
Au murit în preajmă spaţiul şi leatul.
Ruptă-i rădăcina care-abia te ţine.
Ca să ies din vama trupului la tine.

Până la visare subţiez păcatul.
Pe femeia goală altoiesc zeiţa.
Mingii lung tiparul formelor eterne…
Dar o tresărire mi-a trezit arşiţa
Şi-nco voi grumazul visului în perne.
Secţiune 7.53 TRISTAN ŞI ISOLDA
Aşijderi unei lupte, de departe
Braţele-şi reped cu arzimi de spade…
Buzele-şi cată, lacomi să se prade…
Până ce sărutarea-i investi cu moarte.
Dulce pieire, aprigă-ncetare:
Toţi macii uitării şi-au stors holda
În cupă cu venin fermecat din care
Până-n fund Tristan bău pe Isolda.
Cu pânzele-n creştet vrăjite de lună.
Corabia-ncînsă de marea înaltă
Domol îi trece spre o altă genune.
Ascunşi în alba-i floare învoaltă.
Secţiune 7.54 TRISTEŢE
Tot mai strâns m-a-ncolăcit un vrej de
Tristeţe sugrumătoare…
Până-n miezul tău mă doare.
Măduvă a sufletului, nădejde.
Şovăie lunatec fosforul amintirii
Când calcă peste gropile mele uitate.
Primăveri înveninate
De toate sucurile iubirii.
Semeţul oracol de mult s-a-nchis.
Luluie lung o cucuvaie:
„Nodul vieţii nu-l taie
Sabie de vis”.
Am ars între luceferi (înaltă corvoadă).
Acuma cer îndelung
Pleoapele vremii oarbe să cadă
Până-n fundul somnului s-ajung.
Secţiune 7.55 ŢĂRM CLASIC
lui N.M. Condiescu
Dorm luminoase stoluri de coloane

În mare, şipote de trepte pier.
Cum crengi, lăuntric, frântele frontoane.
Ţi-e gândul numai marmoră şi cer.
Ce Hercule s-a deşteptat în tine?
Îţi recunoşti altarele de-atunci?
Te laşi robit de sprintene ruine
Şi-ntreg porneşti eroicele munci.
Ridici din ţăndări marile azururi.
Strivitei lumi scoţi paşii nevăzuţi
Şi, călător, te legi să faci de-a paruri
Popas la umbra zeilor căzuţi.
Nici ramură, nici zbor. Mântuitoare
Înmărmuriri pe culme de senin.
Durerile ce-au ars biruitoare
Întorc din vremi profilul alb de chin.

Secţiune 7.56 VARĂ

Cer copleşit de toate faianţele luminii…
Prin tei adânci mireasma captivă doarme, grea…
O temniţă de ramuri fac coamele grădinii.
C-abia mai pot pătrunde albinele la ea.
Dar a tunat. Zări sparte. Un trăsnet fără veste…
Furtuna se revarsă cât nu mai are loc…
Cresc holde largi de nouri cu mari neghini pe creste
Şi spice mlădioase de fulgere se coc.

Secţiune 7.57 VÂNĂTOARE MITOLOGICĂ

Cerbul ţâşni… clocot din munte.
Şuvoiul picioarelor spre văi adânci.
Cu năluci de crengi unduind în frunte
Torentul-fugii piere-ntre stânci.
Rămas pe creste cumplitul centaur.
La ochi cu arcul, cată-n zadar.
Domol îl plouă cu sânge şi aur
Înaltul codru de chihlimbar.

Secţiune 7.58 VERSUL

Când duhul însuşi stă holocaustă
Şi-n noi funingine de zei s-abate.
Oprit, un vers din albia îngustă
Îngheaţă-n sine gând şi voluptate.

Acoperiş al meu, eternitate.
Cad stelele la marginea-ţi augustă
Şi-n vipia durerii fermecate
Niciun alt rod pe ramura lui nu stă.
A fulgerat o inimă vreodată?
De dorul ei azi mi se umple pieptul.
Mă bântuie iar lungi tristeţi de domn.
Cunosc un vis adumbritor, şi iată.
Ajuns în culmea lutului de-a dreptul.
Mă plec şi cât izvoarele de somn.
Secţiune 7.59 VRAJA
Fugarul suflet se-ntoarce acasă.
Carne, primeşte-ţi lunatecul domn.
Fii slugă vicleană, suavă mireasă
Şi varsă-te, rece urcior de răcoare.
Spală-i tot praful de vis pe picioare;
Şterge-l cu-a pletelor tulbure floare.
Prinde-l cu braţe de dulce dojană.
Deschide-i adâncu-ţi de albă capcană.
Fă-i-te umbră, fă-i-te hrană.
Întinde-i ispite şi-l du în prihană.
Alină-i cu lene şi pune-i în cale
Minunile vâlcelelor tale.
Şi-ncleie-l cu mierea ce lâncedă-ţi zace
În cele cinci simţuri schimbate-n prisace.
Ca-n dulcea ta raclă să uite ce-l doare.
Să-şi curme prigoana zănatecul domn
Şi-n lumea-i nebună să nu mai se-ntoarne.
Dă-i carne vrăjită şi apoi tu, carne.
Preschimbă-te-n plumb şi dă-i somn.
Secţiune 7.60 ZI DE OCTOMBRIE
A coborât posomorât octombrie
Pe gura ferecată cu tăcere.
Veninul vremii roade pete sombre
Şi orice bronz se-mbracă-ncet cu fiere.
Ard anii greu şi nu mai dau căldură.
Colorile durerii se răcesc.
Iubirea prinde zâmbete de zgură.

Măreţe răni adorm şi se zgârcesc...
Tavan de ciori, văzduhul putred scade.
Moloz de nori pe-ai lumii ochi amărî.
Tu singur rezemi cerul care cade
Şi-i porţi pe umeri negurile mari.
Îşi strânge-amurgul valva-ntunecată:
Plecând urechea pe-amintiri umile.
Asculţi cum auie, prin goluri, toată
Eternitatea-n scoica unei zile.

Articol VIII. VEGHE

(a) VEGHE

Secţiune 8.02 VEGHE

Izbânda? Ce grea încercare
Destinul se culcă sătul
Şi carnea cu visul ei mare
Râvneşte-n azururi pătul.
A slavei sălbatică hrană
Prieşte doar celor flămânzi.
Şi slava ca muma spartană
Ucide copii plăpânzi.
Oricât amintirea împlânti-i
Şi cânte-i pe socluri un bronz.
Pe macină, trişti, la răspântii
Eroii, bieţi idoli de bronz.
Când slavă din câmpul de lupte
Se mută în cripte de mort.
Vertebrele urii sunt rupte
Şi ura e singurul fort.
Lingându-şi grumazul de sânge.
La pândă stă timpul rănit:
Vegheaţi când mult aur se strânge
Şi nu mai rămâne granit.
Capcane s-aţin în suişuri
Şi plăgi sub coroane de domn.
Vin zile cu două tăişuri
Şi nopţi văduvite de somn.
Nu credeţi în zodii, sunt curse:
Prin naltele stele sclipind

Trec ghearele marilor urse
Şi săgetătorii ochind…
1940, iunie 30 Bucureşti

Secţiune 8.03 CEASUL DE PIATRĂ

Ceasul de piatră bate de-acum.
Trece sicriul lumii pe drum
Fără o floare, fără urmaşi.
Singur şi-n goană tras de ostaşi.
Ceasul de piatră unde te-a prins
Orice lumină-n sânge s-a stins.
Negre obloane grabnic se trag.
Vierme se face orice ţi-e drag.
Greu, ceasul, piatră cade-n auz.
Fiece clipă naşte-un obuz.
Mulţi, târzielnici, într-un ungher
Duc solii păcii ramuri de fier.
Peste privelişti ceasul a stat.
Pleoapele zării lung s-au lăsat.
Marea e tristă, muntele timp.
Toţi caii morţii ară pe câmp.
Ce umbră albă-n gol a rămas
Ţintă cu ochii groaznici pe ceas?
Iisus! Aşteaptă ora de lut
Să ia durerea de la început.
Trece în goană tras de ostaşi.
Fără o floare, fără urmaşi.
Sicriul lumii. După sicriu
Ceasul de piatră latră a morţiu.
1941, august Bucureşti

Secţiune 8.04 LUNATICII

Ştiu marii paznici unde ne aflăm?
Abia ieşiţi din scutecele humii.
Ne-am căţărat pe-acoperişul lumii
Şi pe tăişul evului umblăm.
Ce duh nebun în loc de lapte-am supt?
Iau minţile zănatece proporţii.
Cu ochi deschişi, lunatici pui ai morţii.
Păşim spre negrul gol de dedesubt.

Înalte zodii triste trec în cer.
Noi, alchimişti ai. forţei şi-ai durerii.
Ne-am altoit sălbaticei materii
Şi creştem, toţi, afară din mister.
Ci bântuiţi de Absolut – un loc
În care visul scapă de osândă – Purtăm în mâini o torţă fumegândă.
Cu care punem veacurilor foc.
Cu cât urcăm, ne clătinăm mai rău
Pe gândurile ajunse catalige…
Şi nu cutează îngerul să strige.
Privind holbat un pas ce-am pus în hău.
1942, decembrie Bucureşti
Secţiune 8.05 RAPSODUL
Războinici magi, sub stema sfâşierii.
Pe căi de foc sosesc condotierii…
Toţi cei ce spargeţi lumii carapacea.
În cătărămi de duh să-i strângeţi pacea – Şi dezrobind din zgărzi de veac zăvorâi
Să le-mblânzească sângele rapsozii – Cetăţile ne varsă-n suflet fierea
Pe cenălţimi ne-am odihnit puterea?
Ah, iat-un stârv, nestricăcios. A! cui e?
Coroana vremi-i spânzura în cuie.
Închis, ceaslovul cărnii lui tot spune
De măreţia soarelui-apune.
Dar tâmpla lui cu zei e spartă-n două
Şi-n largul coif de gânduri şerpi se ouă.
La capul lui s-au strâns la danţ cobolzii.
Ies ghearele din teacă, ţepii, solzii…
Sub el toţi puii negri mandragore
Adie-n noapte blesteme şi hore…
Arar şi eu mă-nduplec cu mişeii.
Nu mai vrăjesc cu-naltă hrană leii.
Transfigurez, o fiară visătoare
Să dăm asalt Gomorei încă-n floare;
Nu pâine, ci azur eu dărui plebei.
Sunt unul din cei şapte contra Thebei.

(a) INTER ARMA
Secţiune 8.06 ŢARA
Suntem un neam ca griul ce răsare
Din bezna brazdei, din minuni amare.
În câmpul vechi aceleaşi spice noi.
A câta oară plugul cu rugină
A spart o humă pururea virgină?
Şi până-n fund la sacra origine
Ce mii de gropi sub oricare din noi!
...
Din moşi-strămoşi noi ne-ngropăm aicea.
Ne scurmă corbi, ne cântă pitulicea.
Şi tot din noi cresc codrii vremii grei
Ci-n vreascurile veacurilor iar
Feciorii dârji se războiesc ori ară
Şi nemuresc astfel eternă ţară.
Alăturea de boi, de ploi şi zei.
1943, iulie 19
Secţiune 8.07 COMOARA
Popoarele nu sunt pământ
Şi dragostea nu e ţărână.
Dar o-ngropăm într-un mormânt.
Părinţi şi moşi ne duc de mână.
Ca nişte trepte-n zăcământ.
Către obârşia bătrâna:
Prin lut urcăm în cerul sfânt.
Sub pajiştile de senin
Stau lumile zămislitoare
Din întunericul deplin.
Nămeţi de oase, sub ogoare.
Omătul lor etern îşi ţin.
Din asprul suc nu iese floare.
Ci dor de spaţii şi destin.
Străbunii pururi roditori
Sunt singura fatalitate.
Neliniştiţi şi-asupritori.
Porunca lor genuni străbate
Şi încleştează pe feciori.

Pământul lacom de dreptate
Îşi scoală-n veci răzbunători.
Înalte limbi de foc grăiesc
Despre comorile de oase
Ascunse-n lutul strămoşesc.
Cum vin din tainele mănoase
Şi din adâncuri scumpe cresc.
Cu grâne noi, misterioase
Aceste flăcări ne hrănesc.
Când slabi şi tulburi şovăim
Cu duhul scurs de-atâta rană
Şi printre zile dibuim.
Sorbim puternica lor hrană
Şi-n seva sacră ne unim
Cu veşnicia subterană.
Din fundul căreia suim.
1942, februarie Bucureşti

Secţiune 8.08 STROFE PENTRU UN CIMITIR AL EROILOR

Ce-i nemurirea? veşnică zăbavă.
Amestec viu de moarte şi de slavă.
Eroii-n cer duc rădăcini de lut.
Îi cheamă jos un dor, o strâmbătate
Dau suflet drepturilor încălcate
Şi fulgeră de unde au căzut.
În groapa lor mai sacră decât cerul
Ei, marii morţi, ne-au plămădit misterul;
Şi-n taina lor cuprinşi viarăm toţi
Când ne-apuneau în vremile cărunte
Luminile Istoriei pe frunte.
Urcaţi în furci, ori traşi, iloţi, pe roţi.
Albine mânioase pe câmpie
Porniră iureş mie după mie
Şi astfel mierea păcii ne-au cules.
Acum în stup dorm somnul aşteptării…
Plângi că-i astupă florile uitării?
Covârşitorul morţii înţeles?
Întreabă zeii, care ne-ar fi partea

De n-ar sta visul mai semeţ ca moartea
Să rumenească jertfe, nebunii?
Că fără soare veşteda grădină
Sub uscăţiva gândului lumină.
Ne-am închirci, necopţi, bătrâni acrii.
Pe şesul stins cu zarea împuşcată
Îşi lasă iarna aspra-i judecată
Şi smulge crivăţul răzleţe foi.
Peste morminte spulberă şi geme.
Ci veşnicia n-are a se teme.
Căci laurii măririi sunt în noi.
Nu irosim copii şi fraţi pe dâmburi.
În ţintirim peste-adormiţii sâmburi
Sufla-va duhul purei primăveri:
Frumoşi că zorii răsări-vor feţii.
Căci carnea, vechiul fruct zdrobit al vieţii
Va fi rod nou al marii învieri.
Eu nu mai plâng pe oasele culcate.
Sparg piatra profeţiile uitate.
Îmbrăţişa-voi iar pe toţi ai mei.
O singură imensă sărutare
— Răscumpăraţi din moarte şi uitare – Ne va topi-n eternitatea ei.

(a) TRANSILVANIA

Secţiune 8.09 AMURG ARDELENESC

Rostogolit, pământul s-a-ntors cu faţa-n umbră.
Îşi pleacă gândul pleoapa şi rana-n noi adoarme.
Dar dincolo de munte o măreţie sumbră
Cu noaptea luptă încă şi cerul e în arme.
Trec suflete prin codri şi apele sunt ruguri.
S-aprind vechi turle lângă morminte făr' de nume.
Prin curţi ard lănci de raze în fierul de la pluguri.
Cu mâinile pe sufletse-ncruntă-n fund o lume…
Pe roata zării trasă jos, schilavă, lumina
Se rupe ca o-carne a şesului în chinuri.
Ies lanţuri vechi de beznă pecetluind lumina
Şi norii, guşteri negri, cu guşa de veninuri.
O ţară-şi frânge trupul în agonii de aur.

Cu hăuri oarbe-n spate căscate s-o înhaţe.
Şi-n timp ce noi cu capul pe-al somnului tezaur
În văile uituce dormim cu visu-n braţe.
Amurgul uriaşa-i icoană bizantină
O spânzură pe-ntregul perete spart al ţării:
Gol şiroind de sânge, de visuri şi lumină.
Stă răstignit Ardealul pe crucea-ntunecării.
1940, august 17 Bucureşti
Secţiune 8.10 ALBEI-IULII
De tace azi tunul şi nu-şi iau avântul
Cohortele-ntoarse, în lipsa lor sus
Să bubuie glasuri, să tune cuvântul.
Să fulgere slova în spartul Apus.
Olatul cel mare rotit e de ulii
Şi nu-i nicio puşcă ţintindu-i din zbor.
Dar glasuri viteze mereu Albei-Iulii
Vestească-i plinirea unicului dor:
Regească cetate de veci a Unirii.
Pecetie pusă pe Ardealul hrisov.
Tu maică a jertfei, stindard dezrobirii.
Eşti scaun dreptăţii, cea făr’ de istov.
În tine rodeşte de-a pururi un sânge.
Ce-n cazne vărsară cristoşii iobagi.
Năprasnica roată destinul nu-l frânge.
O, Iulie-Albă, odraslele-ţi strânge:
Zbucni-va-nvierea hotarelor dragi.
1941, noiembrie 25
Secţiune 8.11 TRISTEŢEA UMBLĂ-N ŢARA
Tristeţea umblă-n ţară drumuri arse.
Adapă călătorii la fântâni.
Domol adie-n ochi de vite stoarse.
Se duce cu catanele şi iar se
Întoarce cu merinde pe la stâne.
Rămâne-n sat cu maica ori Ileana.
Bă le strămute timpul tot pe îi.
Dar lacrimile-i ard cum arde mana
S-aţine ani şi nu închide geana
În calea dorurilor lungi, pustii.

Ne roade-ncet cu mângâieri de piatra
Când lângă leagăn, tind lâng-un sicriu.
Neistovită-i cu bătrâni la vatră…
Dar când s-abate-n nopţi de jar la şatră
Cum ţipă diblă-n pumnu-i fumuriu!
Pe zarea noastră spânzură cocorii.
Ea culcă toamnă-n şesul ţintirim.
Mai dă ocol prin spartele podgorii.
Apoi pădurii, strânge căpriorii.
Ne bate-a porţi şi-n braţe o primim.
1941, decembrie 18

Secţiune 8.12 DOR

Curg gânduri lungi pe fir de ape
Şi sufletele taie văi.
S-ajungă pân’ la voi aproape.
Îşi sparg în lume alte căi.
Vorbim de voi numai în şoapte.
Aşa ca despre nişte duşi
Chemaţi dintr-un adânc de noapte
Când gem zăvoarele pe uşi.
Ni-s oare limbile bolnave
Că pun în grai atâta tine?
Bocim când spunem azi Târnave
Şi citi zic „Mureş” parcă plâng.
S-adună lacrimi în cuvinte
Ca ploile-n cernitul nor:
Ci-n miez stă fulgerul fierbinte
Cu aspre trăsnete de dor.
1942, Bucureşti

(a) INSCRIPŢII

Secţiune 8.13 INSCRIPŢIE PE UŞA UNUI ATELIER DE ARTIST

Oricine vrea mă-mpinge şi intră, om sau vânt:
Sunt rana vie-a casei în zidul de-apărare.
Nu m-a deschis vreodată un geniu sau un sfânt.
Cu orice pas de-afară pătrunde-o destrămare.
Să nu mai bată nimeni în pieptul meu de-acum.
Nu mă mai dau în lături supusă şi sfioasă.

În loc de zâmbet, lacăt strigoilor din drum.
Mă ţintuiesc să-mi apăr stăpânul scump din casă:
Să-şi scoată avuţia prin goalele-ncăperi.
A strâns în el minunea pământului şi-a mării.
Şi când avar de sine vrea alte mângâieri.
Să iasă sus la vasta vitrină a visării.
1940, octombrie 26 Bucureşti

Secţiune 8.14 INSCRIPŢIE PE NISIP

Mereu însetez după tine.
De ce m-ai făcut de nisip?
Ocean, te reverşi peste mine.
Lacom de sorb şi nu te pot ţine.
Nu te pot, cu niciun chip.
Credinţă cu boabe mărunte!
Când moartea cu suflu de leu.
Zidirea-ţi voind să înfrunte.
Mă spulberă-n apele crunte.
Şi-acolo, netrebnic, cad greu.
Cad la fund…
„Fundul sunt Eu”.

Secţiune 8.15 INSCRIPŢIE PE O ZI DE TOAMNĂ

Au început să fie iar arborii de aur
Şi tremură minunea palatelor de foi.
Se pârguieşte vremea întinsă pe coclauri.
Divinităţi streine au poposit la noi.
Oracolele-s clare şi pacea scânteiază.
E-n tot o plinătate cu-ndemnuri de huzur.
Din slavă, peste linişti, o pajură veghează
Ca într-o-mpărătească hrisoavă de azur.
Dar aur şi azururi sunt goale vicleşuguri
Aduni din orice toamnă o boabă de-nţeles.
Şi dincolo de ţarcul îngustelor belşuguri
Dă orizont tristeţii imensul câmp cules.
Tu strâns lipeşti obrazul de ziua care trece.
E ce-ai mai drag sub cerul atâtor spulberări…
Obrazul dulce-al zilei, mai tras şi tot mai rece.
Încet se depărtează, întors spre alte zări.
1941, septembrie Bucureşti

Secţiune 8.16 INSCRIPŢIE PE O FOAIE CĂZUTĂ

Se-ngroaşă sevă-n miezul orgolioasei pulpe.
Rotund şi greu atârna tot ce-a fost vis şi-avânt.
Ne dă ocoluri vremea cu paşi mărunţi de vulpe.
O, toamna mea înaltă, coboară pe pământ.
Nu ascultă la carnea trudită de plăcere.
Din moleşagul pernei oftând cu ochi închişi.
Că-n orice dăruire, la pânda-i o cădere:
Coroana ta-n azurul poruncilor suişi.
În inimă, prin cazna lăutricelor zboruri.
Te-am aşteptat statornic ea pe un înger drept:
E rodul doar răspunsul atâtor moarte doruri.
Sau sufletul întrece cuprinsul unui piept?
Suntem tălmaci vremelnici ai celor nevăzute.
Şi-n seninătatea noastrăse-ncheagă mărturii?
Sau plămădim noptatici în gropile tăcute
La rădăcina lumii doar negre bogăţii?
Tu desluşeşte-mi toate lucrările din urmă.
Înseamnă-mi cu belşugul de dincolo de noi.
Şi viaţa pe culese şi stâna fără turmă.
Şi aurul părelnic din scuturate foi.

1940, august 23 Bucureşti

Secţiune 8.17 INSCRIPŢIE PE FÂNTÂNA LUI NARCIS

Strein alai dospeşte în carnea ta ocultă.
Neliniştiţii sâmburi plăceri făgăduiesc?
Eşti robul nopţii tale, şi taina nu te-ascultă.
Te-mprăştii, pieri în alţii ce te făgăduiesc:
Apleacă-le în mine cu râvnă lui Narcis.
Adâncul meu lăuntric a limpezit un vis.
Destăinuie oglindă-mi fărâme de mister.
Din frumuseţea noastră nasc îngerii din cer.
Nepipăita sete să în genunchi, s-adori.
De propriile-ţi braţe încolăcit cobori
În inima fântânii rodind singurătăţi
Şi-n care închegare de dincolo te-arăţi.
Izvor de tine însuţi te plăsmuieşti din nou.
Himeră pipăirii şi ochilor ecou…

Când luna urcă miere în crengile cereşti
Şi schimbă unduirea în unde sufleteşti.
Tot ce se iscă-alături părelnic şi tăcut
Nici n-a venit vreodată şi nici nu a trecut:
În slăvi se-ntoarce boltă pe umăru-i rotund.
Dar neclintit şi singur tot tu răsai din fund.
Pe frunte cu noiane de straniu geniu nins
Străbate din neantul urzit un fraged ins.
Cum genele visării de sine şi-a plecat.
Pe dulcea-i goliciune nu-i cută de păcat
Şi cum din vaste ceruri interioare vin.
Ies mâinile-i ca nişte sigilii vii de crin.
Prin recea alchimie a lunii tristă-n van.
Destinul mai departe-i şi tot mai diafan.
Prin aripa de trestii a zeilor oculţi
Ca pe-un oracol chipul îţi cauţi şi-l asculţi.
Prin plete mlădioşii luceferi ţi-au pătruns.
Dar faţa ta, de-a pururi unică, ţi-e de ajuns.
Din lumi strălucitoare de pure oglindiri
Alcătuie-ţi genunea de daruri şi gândiri.
Orice miraj te cheamă cu foc în ochii largi.
Seninul cerc din miezul ursitei să nu-l spargi.
Statornicul miracol în care te alegi;
Iubeşte-ţi pururi taina fără s-o înţelegi.
Prin somnul meu te pipăi prelung că marii orbi.
Împătimit de tine minunile să-ţi sorbi.
Neatinse de cutremur şi reci ele nu trec.
Căci visul nefăţarnicse-ncheie cu înec.
1940, august 25 Bucureşti

Secţiune 8.18 INSCRIPŢIE PE CARTEA CU POVESTEA GENOVEVEI

O netedă iarnă de-acuma se lasă.
Ce fragedă-i lumea sub simple zăpezi.
Ia sufletul drumul şi vine acasă.
Cu el la fereastra visării te-aşezi.
La pară din vatră vin umbre firave.
Căldura dilată un fir de-amintiri…
Ce boare de lapte şi ierburi suave

Te-adie deodată? O, nu-s năluciri.
Ascute-ţi privirea pe albul de-afară.
O urmă-ngheţată îţi stăruie-n prag.
E ciuta pădurii ce noaptea coboară
Să-ţi spuie ca-n vremuri că încă-i eşti drag.
1940. octombrie Bucureşti

Secţiune 8.19 INSCRIPŢIE PE O STÂNCĂ LA PASUL VULCAN

Intră cu valeţi şi spioni
O armie grea, de baroni.
Ci-n goticii codri de brad
Pândea mânios vodă Vlad…
…Nici tulnice lungi, nici tilinci.
Doar paşi aţipiţi de opinci.
Pe creste mazili şi ciobani
Ţin, muţi, aţânaţi bolovani.
Pe firele văii prin chei.
Jos mişună oşti de mişei.
În zale şi coifuri de tuci.
Cotiş printre vămi de butuci
S-afundă în reci văgăuni
Şi craiul, şi domnii nebuni.
Râvnind chinezate şi ţări
Arată cu lăncile-n zări.
Ci-n hăul de păsuri străvechi
Pereţii au ochi şi urechi.
Un chiot i-ngheaţă de vii.
Ce hreamăt e sus în stihii?
Ha, luna îşi scoate-n vuitori
Baltagul de aur prin nori.
Şi-ncepe-n baronii de fier
Să plouă cu pietre din cer.
Şi curge pe mândrii orbeţi
O lavă de crunte săgeţi.
Sub trăsnet de stânci rostogol
Cresc stânjeni de leşuri în gol.
Zi, noapte, cumplitul vulcan
Sfărâmă ciolan cu ciolan.

1940, octombrie Bucureşti

Secţiune 8.20 INSCRIPŢIE PE O FRUNZĂ DE VIŢĂ

Privesc zeiţa, goală-n al marmorei alb foc.
Cu coapsele-ncheiate în zâmbet pur de linii.
Şi-ntreb ce cauţi tu, frunză, nelegiuit obroc.
Pe miezul frumuseţii şi-n inima luminii.
Când seva nemuririi, dumnezeiescu-i joc.
Şi-a strâns în sânii candizi parcă-i rodiră crinii.
De ce pe-avântul lacom să spargă timp şi loc.
Pui semnul sfiinciunii, căderii şi al vinii?
Ce gând a stat din fruntea bacantei să te fure.
Să te lipească-n ţinta desăvârşirii pure.
Un zbenghi de curtezană sub pântecul rotund?
„... Destul!... Păienjenirea privirilor profane
Întoarceţi-o din drumul supremelor arcane.
Sunt pleoapa unei taine, acopăr, nu ascund”.

Secţiune 8.21 INSCRIPŢIE PE UN PAT ANTIC

O lâncedă zeiţă ce-ar fi zburat prea mult
S-abate-n aşternuturi şi-n moalea mea răcoare
Cu fâlfâiri de gene s-a-ntins nălucitoare...
Solia cărnii sale supus mă plec s-ascult.
Şi iată, aprig zeul strălucitor căzu.
Mistuitor ca focul ceresc peste victime...
Sclav dornic ce slujeşte misterul din vechime.
Mi-am pus căluş şi-acopăr ce ochiul meu văzu.
Prin măduvă deodată un chiot mi-a trecut...
Galopul de Centauri gonind către Lapite?
În dulcea-ncăiertare de coapse cotropite.
De-atâta lung cutremur ce lemn putea sta mut!?
1942 Bucureşti

Secţiune 8.22 INSCRIPŢIE PE MARGINEA UNUI BASM

Cercaşi toţi armăsarii din grajdul de-mpărat.
Îi adăpaşi cu rouă, le-ai dat belşug, otavă...
N-a odrăslit niciunul o aripă spre slavă
Şi-n van îmbii azi alţii cu fân împrourat.
Nechează-ntr-o coşarcă bătrânul bidiviu.
Auzi-l cum îşi cere tainul de jăratec.

Cutează, scurmă-ţi pieptul: c-o mina de foc viu
Din gloabă va renaşte Pegasul furtunatic.
Şi vei afla atuncea răpirea-n spirit cum e:
Vârtej de aripi cânta, grumazul arc de cer.
Cutreier pur ca gândul mai sus de vămi şi lume.
Peste risipa vieţii tu-naltul vistier…
Şi toată ascuţimea beţiei fără nume
Când zei îţi ies în cale şi imnurile-ţi cer.
Luni, 21 august 1944 Bod-sat
Secţiune 8.23 INSCRIPŢIE PE UN VAS DE ARGEŞ
Ţii, mire, trandafirul şi drept la piept ţi-l pui.
Ulcica mea de Argeş cu boi de fată, şui…
În dorul cui olarul te zămisli frumoasă
Şi-o le de dulci smalţuri s-a migălit să-ţi coasă?
Să-l fi-ndemnat, ce taină, pe-al cerului ibovnic
S-aleagă tocmai lutul şi să şi-l ia duhovnic?
Ce gând a-mpins pe asprul muntean să scrie-n tine
Izvodul făr’ de moarte-al tiparelor eline?
Ca-n somn, din fundul unui nemuritor descântec.
Ţi-a tras, melodioasă, statura ta de cântec.
La agera-i dogoare a inimii te coapse.
De-ncremenişi pur lujer de înger fără coapse
Ca să răsai mai mândră din toate celelalte.
Te-a mlădiat de mijloc pe şoldurile-nalte
Şi-nsăilindu-şi jindul, în brâul cu florări
Ţi-a pus năluca unei eterne dezmierdări…
Dar cum zvâcneau din forma râvnită sânii, plinii.
Desăvârşiţi îi strânse sub un pieptar de linii
Şi-n semn că harul curse prin mâna lui unealtă.
Zâmbeşte încă luna din talia ta zveltă…
…Cum goală plăsmuire a dorului, stai mută.
Te mângâie doar gândul, doar ochiul te sărută:
S-a spulberat olarul cu mâna inspirată.
Şi mârâi şi mireasa ce-ai strâns la piept odată…
Ci-n tine pururi visul nestinsa seva sparge-şi.
Schimbându-te-n pierduta surată de pe Argeş.
28 mai 1945
(a) EVOCĂRI – PRIVELIŞTI

Secţiune 8.24 VILLON

...*„Mais ou sont les neiges”*...

Hoinar vestit, poet la drumul mare.
Ce-ai pus din timp popia la ciochini.
C-o mână umbli lumii-n buzunare
Cu alta-n stihuri Precistei te-nchim.
Dai, hăituit ca lupul-pe la stâna.
Târcoale-n târg dughenilor cu şunci.
Spăsit le-adulmeci plin de râvnă, pini
Ce-n ele cangea deştelor ţi-arunci.
Soi uliţarnic ce-şi înjură prada.
Chefliu stricat cu visul strălucit.
Ca un tâlhar ascuţi, oţel, balada.
Să ne-o împlânţi în piept ca pe-un cuţit.
Ibovnic scump al ocnei, bun din fire.
Dar înhăitat cu îngerii pierduţi.
Te cuibăreşti prin putrede tractire.
Să plângi pe neaua anilor trecuţi.
De gât eu zorii pleci la dănţuit.
În glas de liturghie, geamparale...
Ţi-e sufletul un bâlci dezlănţuit
În nava unei vaste catedrale.
Parcă te văd maestru-n furtişaguri.
Edec de han şi-al juzilor vrăjmaş.
Tras din spelunci ca un guzgan din faguri
Scrâşnind sub biciul asprului armaş.
Risipitor cum n-a fost vistiernic.
Măreţ golan cu aurul în gând.
Tu îţi iubeşti viaţa de nemernic
Şi ştii să mori, drag păduchios, sperând.
Şi-n timp ce-ţi pun în zbilţ cerbicea bravă
Şi se găsesc să te ridice-n furci.
Tu, mai isteţ, furând un vraf de slavă.
Pe scări de rime veacurile urci.

12 septembrie 1942

Secţiune 8.25 MICHEL-ANGELO

A luat în mâini argila necurată
Şi ca pe-o jertfă a zvârlit-o-n foc.

Din brazda flăcărilor albe, iată
A răsărit o frumuseţe-n loc.
Întreabă aprig pietrele cu dalta
Ca pe-un oracol somnoros de greu.
Le răscoleşte una după alta.
Răspunsul, pururi urma unui zeu.
Ca-n nişte porţi, izbeşte cu ciocanul
Şi ploi de aşchii împrejuru-i curg…
Prin colbul orb ce-i bântuie aleanul
Zvâcneşte-n el străbunul demiurg.
Oriunde bate, sparge şi pătrunde
Adânc sub coaja îndârjitei humi.
Ecou, îndată împietrit răspunde
Conturul-vag al unei alte lumi.
1948, februarie
Secţiune 8.26 ARHIMEDE
Nici mâini, nici ochi… pur nesaţiu
Cu genunile auzului închise.
Spânzurat ca un păianjen în spaţiu.
Alerga pe urzeala imenselor vise.
Tot mai înfierbântat băteau berbecii
Jos în zidurile cetăţii.
El număra ca într-o strungă vecii
Din unghiul de aur al eternităţii.
Cinci l-au străpuns suliţele vrăjmaşe.
Culegea legi, pândea probleme.
Căuta sprijin altei lumi uriaşe.
Nu şi-a auzit carnea cum geme.
N-a prins ştire măcar să tresalte.
Era aşa de departe pornit.
Atât de cufundat în cele înalte.
Trupul jos atât de strivit.
Că el pentru sine n-a murit.
N-a mai avut doar unde se-ntoarce.
1941, decembrie 30
Secţiune 8.27 VIS
Cătam un ţel nedesluşit pe drumul
Din mlaştinile timpului latin…

Amestecat cu seara şi cu fumul.
Mă afundam în propriu-mi venin.
Şi nicio fiară nu-mi ieşea în cale
S-o pun blazon poemului de chin.
Nicio răspântie în vasta jale.
Nici codrul cu-arătări ca în acea
Comedie divină, spaimă dragă.
Purtată o gând, ce-atâta îmi plăcea.
În care rătăcisem ziua-ntreagă
Şi-al cărei caier visul meu torcea.
Trecut, cu mult, de miezul vieţii, încă
Urcam lăuntric veştedul meu şes.
Şi orice piatră îmi părea o stâncă.
Iar eu din toţi s-o duc în spate-ales.
Orice hârtop prăpastie adâncă
Şi iad de unde n-aveam să mai ies.
Când, iată-ne zumzet de alexandrini
Ce tânăr trist cu ochii de petunii.
Ivit pe dulci coline cu măslini.
Mă cheamă sub prietenia lunii?
Mă aninai de paşii lui senini
Cum, strânşi pe-aripi de albatroşi, lăstunii
Trec toamna marea când furtuni i-au prins.
Şi în ilotul tulbure-al durerii
O blândă limpezime s-a aprins.
Cum săruta-voi mâinile tăcerii
Ce peste mine simple s-au întins
Boltind deasupra-mi tot azurul verii?
În inima-mi de-atunce-a pus sigiliu
Cu aurul de vremuri neatins.
Stai tu, izbăvitorule Virgiliu…
17 iulie 1943
Secţiune 8.28 VODĂ RAREŞ
Ne ameţise jocul de lună plină, care-şi
Plimbă prin nori coroana ca-n basme arăpeşti.
Urcam alene vadul pe unde vodă Rareş
Purtase aventura-i în carele cu peşti.
Vorbeam de el. Şi-n noapte se presimţea Bârladul

Pe-o geană de mocirle sub noi mocnind adânc.
Ne aşteptau acolo boier Condruţ ori Vladul.
Cu stemele domniei ascunse la oblânc.
Lin scârţâia-nainte şiragul de chervane
Cu iz prelung de baltă şi miros greu de crap.
Haidăi cu veche limbă, şi-njurături avane
Hăiseau, smucind grumazii şi moaţele din cap.
Ne-ajunse-apoi din urmă suflări de către Brateş.
Un bici de ploaie deasă plesnit de băltăreţ
Ne-mpinse-n gloata sumbră sub un umbrar de rateş.
Vijelios pe-alături tună un călăreţ.
Cum moţăiam pe finul călduţ din nadişancă.
Mi-a nălucit aievea misteriosul domn.
Un fulger prins în zale şi-n braţul drept c-o spancă.
Visat mai mult de ochii abia muiaţi în somn.
1947, octombrie 29 Bucureşti
Secţiune 8.29 ACTORUL
Îşi leapădă coroana cu purpura regală.
Şi toată văcsuiala de slavă şi lumină
Cu care-nflăcărase fremătătoarea sală.
Şi vlăguit se-ntoarce la muceda cabină.
În orice miez de noapte cuţit de ghilotină
Cortina îi retează viaţa triumfală.
Trunchiatu-i geniu moare în uliţa haină
Şi cezarul i-o umbră în lumea zilei goală.
Bătăi târzii din palme îi mai trimit ecoul.
Mulţimile grăbite se-nghesuiesc la scară
Şi somnorosul teatru stă pleoapele să-nchidă.
El, despuiat de aripi, biet fluture de seară.
Cu smucituri amare îmbracă-ncet sacoul
Şi, iarăşi, vierme, intră în vechea crisalidă.
1942, martie 3 Bucureşti
Secţiune 8.30 POETULUI GRĂDINAR TRAIAN MIHAIL
Înmormântaşi, poete, trandafirii…
Îi plânge ploaia-n şir, eu repezi stropi
Le-aruncă, cioclul, vântul prohodirii
Cununi de frunze moarte peste gropi.

Stau brazdele, odinioară salbe.
Un cimitir de crizanteme-acum.
Grădina scrisă-n strofe de flori albe
Se-nchide trist şi-ncet ca un album.
În bolţi funebre de zidiră norii
Şi cerul negru e un alt cavou
Unde, pustii, s-au îngropat cocorii
Târând un bocet lung ca un ecou.
Icoanele luminii jucăuşă
În inimă le strânge ca-ntr-un stup.
Să-ţi fie miere, când va-ncepe-n uşă
Să urle iarna vieţii ca un lup.
1948, noiembrie 19 Bucureşti
Secţiune 8.31 ELEUSIS
(sau Olimpia)
Ascuns ca într-o criptă cu-ntreg alaiul sfânt.
A stat milenii cerul Helladei sub pământ.
Dar sapele vrăjite ce-odată l-au deschis
Dezmormântară cerul cu zeii lui de vis.
Din marmora în lespezi cu miezul de amiază.
Nălucitoare piatră de sine luminează.
Şi-n ziua împietrită frontoanele-animate
Destăinuiesc azurul din care-au fost tăiate.
Ce far de frumuseţe s-aprinde jos acolo.
Înconjurat de Joe, de Ares şi Apollo?
E Afrodita, goală, cu nimfele vasale
În toată frăgezimea eternităţii sale…
Dumbravă de coloane senine s-a mişcat?
Frunzişul nou al vieţii în zbor a fluturat
Şi-n jocul veşniciei sub ochii vremii grei
Columbe albe umblă pe umeri calzi de zei.
1942, duminică, 8 februarie
Secţiune 8.32 EPIDAUR
Amiaza de azur fierbinte cu ochi-ncercuiţi de aur
A-nmărmurit pământ şi mare sub o hipnoză de senin
Ard limpezimile de lespezi ca nişte vetre de tezaur
De-a lungul amforelor vremii cu guri spălate de venin!

Frânturi de zei sclipesc în lava singurătăţii îngropate
Şi peste umeri de milenii, sparţi de lăuntrice poveri.
O altă linişte-şi înalţă din temelii, ca o cetate.
Ciclopeienele-i coloane tăiate-n blocuri de tăceri.
Împresurat de veşnicie, urc treptele la Epidaur
Şi-n visul meu privesc aievea din fundul stinsului destin
Cum, singură rămasă vie în vastul marmorei coclaur.
Pe fruntea goală a luminiise-ncruntă umbra unui pin.
Aprilie 1941
Secţiune 8.33 TEMPLUL
Lasă de acum
Piatră şi argil.
Cată-ţi subtil
Sprijin de fum.
Stâlpi, zidării.
Turle… de loc.
La temelii.
Limbi mari de foc.
Jertfa? de gând.
Niciun amvon:
Singurul zvon
Duhul trecând.
Cu chin şi azur
Acoperit.
L-a ctitorit
Sufletul pur.
Aici s-aşază
Dorul ucis
Şi-ngenunchează
Vis după vis.
Pară şi nor.
Urcă la cer
Templul, uşor
Mongolfier.
20 iulie 1943
Secţiune 8.34 FACEREA
Sta grea Vecia neagră de taina unei rodii.

Pumn strâns adânc pe-o beznă de gând în miez de zodii.
Tăiş divin Cuvântul deodată a strălucit.
Nedespicatul iată-l, s-a spart şi risipit:
Curgeau bucăţi de haos pe albii de-nceput
Când a surâs lumină cu chip de-ntâi născut
Şi, geamăn cu Azurul, din gestul ideal
Ţâşnea spăimântătorul nomol primordial.
Tulpini de legi strălimpezi luptară cu furtuni
Să-mplânte rădăcina în sorburi şi genuni.
În cârduri nebuloase urcau îndrăgostite.
Purtând ascuns în pântec un cosmos de ursite.
Luceferii sălbatici siliţi de albe norme
Îşi făureau inele din orbite enorme.
Cometele aşi jderi păunilor nerozi
Zvârleau peste abisuri nălucitoare cozi.
Ici-colo câte-un soare abia înfăptuit
Lucea între răspântii de hăuri ţintuit.
Prin spaţiile oarbe şi vraişti de tării
Se desluşeau înalte, albastre schelării.
Pe cer rădvan de stele umbla că pe un şleau.
Băteau din palme îngeri că lunile creşteau…
Şi-n vâlvora rodirii, cu scrâşnete de dinţi.
Năprasnicele gheţuri se deşteptau fierbinţi
Dar, aspră zămislire şi tuturor izvor.
Părea o fericire giganticul fior.
În pripă, mâini intrară cutezătoare-n foc.
Făptură şi unealtă s-au măritat pe loc…
Şi duhul? Pe noiane tira din când în când
Imense aripi triste, o lebădă, cântând.
16 februarie 1944
Secţiune 8.35 ACOLO UNDE NORII
Acolo unde norii noştri n-ajung.
Sub bolţile marelui azur fierbinte.
Peste spinările negrei Thesalii.
Cobor cu gândul
Drumul bătut de lăstunii dunăreni.
La ţărmul ionic…

Zei albi mă-ntâmpină-n cale
Şi făuresc din statuile lor
Un alt Thermopile de marmoră sfântă.
…Zei limpezi.
Hopliţi ai frumosului veşnic.
Îngăduiţi-mi să intru:
Eu caut valea Thempe.
Sacra potecă umbrită de dafini
Ce duce la Delphi.
Acolo în genunchi voi cere
Sfat bun înaltului Oracol.
Căci pentru mine
Zadarnic susură timpul
Şi-n van bat clopotele turmelor de zile.
Eu nu râvnesc decât Eternul.
Desăvârşirea pură.
Icoană săpată în pietrele voastre
Logodnice ale nemuririi.
Vreau tiparul în care au sălăşluit de-a pururi
Radioasele idei.
Nestrămutatele mame ale lumii
Aidoma cu veşnicia.
Daţi-mi cheia măsurii biruitoare de moarte.
Zei, călăuziţi-mă în Hellada
Şi deschideţi-mi largi Porţile frumuseţii…
1943, iulie 20

Secţiune 8.36 ÎNALTELE NELINIŞTI

Înaltele nelinişti din plopi s-au deşteptat
Şi-n ierburi prinse de presimţiri strecoară
Cu şoşote, un tremur de gând întunecat.
Şi carnea goală a verii deodată se-nfioară.
Ce uneltiri apasă şi cine stă la pândă?
O clipă heleşteul se face de pământ.
Sibilă prinsă-n spasme cu fruntea spumegândă.
O plută despletită profetizează-n vânt.
Surd, în zăduful zării s-a zvârcolit o zvoană:
Furtună-n cap cu goarne zbucnite din senin.
Galopuri nevăzute, bubuitoare zboruri…

Crunt, Nordul îşi răstoarnă cumplita lui bulboană
Din care grele armii de nori vuind în coruri
Cu tobele de ploaie şi grindeni pline vin.
1943, iulie 25

Secţiune 8.37 ALBĂ IARNĂ DUNĂREANĂ

Albă iarnă dunăreană
Cu zăpezi până la brâu
Culcă-n sarica bălană
Bărăganele de grâu.
Năpădind zbătăi şi rosturi.
Neaua urcă reci minuni:
Mistuiţi în adăposturi.
Oameni şi sălbăticiuni.
Peste sate fără vaduri
Îşi azvârle din duium
Uriaşele plecaduri
Găurite rar de-un fum.
Nimeni liniştea nu sfarmă.
Doar ca-n somn nedesluşit
Îşi descarcă-n gol o armă
Chiotul înăbuşit.
Curge viscol ca pe vrană.
Nevăzută s-a închis
Ţara fără de prihană
În omăt ca într-un vis.
Iar la guri de văi, pe laturi.
Într-o noapte s-au durat
Strălucite-nvoalte caturi
Pentru Crivăţ-împărat.
Fulger alb, întreaga zare
Intră-n ochi, un junghi tăios.
Albul e atât de tare.
Că ajunge veninos.
Şi-n cumplita lor albeţe
Dorm adânci pustietăţi;
Pun troienii vămi răzleţe
Între mari singurătăţi.
Românească iarnă veche.

Albe lumi, fără drumeţi…
Trece-un lup într-o ureche
Pe gorgane de nămeţi.
1943, 11 ianuarie Bucureşti
Secţiune 8.38 URSARII
(Mahala bucureşteană)
Amiaza îşi boltise în slavă peruzeaua
Când lung zbucni o zarvă ca de pe alt tărâm
Şi-o neagră hărmălaie se lăsa-n mahalaua
Ce cască lenevoasă la umbră de salcâm.
Ursari smoliţi, cu lanţuri trecute peste brâie.
La porţi şi-arată dinţii prin aspre şomoiege.
Şi namile ursuze smucite scurt din frâie
Tresar din vis şi saltă sculate pe ciomege.
Bălăbănindu-şi capul nostalgic înspre soare.
Şi pieile tocate parcă de care mărunţi.
Dihaniile slute cu ochii de urdoare
Clipesc către azurul amintitor de munţi.
Li se năzar acolo reci iezere înalte.
Miresme lungi de zmeuri plutesc prin bezna verde.
Cad albele cascade cu apele învoalte…
Şi-n pâclele-aiurării vedenia se pierde…
Ah, încă, staţi: cu sânge de auroră-n gheare
Şi pofte iuţi de carne, pe după stânci s-ascund
Să vadă cum o ciută plecată pe cleştare
Îşi soarbe îndrăgita imagine din fund.
Tăcerea-i ca o miere, acolo sus sub stele.
Şi-n stâlpi zidiţi din piscuri îngheaţă vremea-n peşteri…
Ei jos, mânaţi de larmă, trec duşi de duhuri rele.
Prin triste anotimpuri, în tumbe tot mai meşteri…
Căzuţi din cer, zac gârbovi… şi molcomi iau la pas
Tărăgăneala vieţii prin pulberile verii.
Iar ţipă aprig dibla la alte porţi popas
Şi iar începe jocul pe tălpile durerii.
Un pui mai îndărătnic, stând ţeapăn ca un trunchi.
Se zvârcole-n belciugul din nasul uns cu bale.
Un precupeţ cât malul, dar şubred de rărunchi.

Se culcă-n drum să-l calce ursoaica grea, pe şale.
Sar furnicar copiii dând buzna prin cocioabe
Şi ies cu pumni de poame ori coji de pâine-n mâini.
Urşi suri, cerşind pe uliţi cu tamburine-n labe.
Mătăhăloşi, prind darul în hohote de câini.
26 aprilie 1946
Secţiune 8.39 BIVOLII
Domol se mişcă zeii nomolului fecund.
Le picură pe frunte amurgul luat în coarne.
Că parc-ar vrea deodată în aur să se-ntoarne
Elementarul negru ce-a răbufnit din fund.
Sălbatica stihie din smârcuri s-a ales.
Ia chipuri smoala hâdă şi umblă pe picioare.
Mugesc către lumină huidume visătoare.
Noroi cu ochi nostalgici porneşte peste şes.
Ies doi, ba trei… O turmă, haotice vedenii.
De vărsători zănateci scăpaţi de dedesubt
Îşi scrie zodiacul cu mâlul tot ce-a supt.
Pe drumurile noastre… Spăimântătoare genii
Aduc în sate noaptea dospită-n vrăji de stele.
Opriţi la porţi, aşteaptă, ca soartă-n ceasuri grele.
1948, august 3 Bucureşti
(a) ORACOLE
Secţiune 8.40 DODONA
De-ar şti stejarul ghinda cui slujeşte…
Rodesc tot mai puţin şi tot mai rar.
Aceeaşi sevă crudă urcă, dar
Până ajunge-n vârf se-nţelepţeşte.
Mă zbuciumă oracole-n zadar.
Secura lumii singură-mi luceşte.
Iar fi-voi lemn ce-n ţăndări putrezeşte.
Auguste reverii s-or face jar.
Nu mă strujiţi în schiptru triumfal.
O, ce-aţi făcut? Vedenii mă frământă:
E un palat clădit de salamandre.
Acolo-ntre meseni, sub policandre.
Măreţ şi-n mâini cu magicul pocal.
Stă veacul, sus, se clatină şi cânta.

Ianuarie 25, 1944

Secţiune 8.41 ORFEU

Păianjenul îi stete pildă vie.
Cu sucul lui îşi toarce şi resfiră:
El inima fâşie cu fâşie
Şi-a sfâşiat-o şi-a-ntocmit-o liră.
Ce poate a durerilor secure
Sau moartea ce-l pândeşte dintr-o stea
Când fiecare coardă-i o pădure
Cu toate corurile codrilor în ea.
La cântecele-i ademenitoare
Se scoală pietre vechi şi-ascultătoare.
Ies fiare cu menadele în hore.
În timp ce-aleargă mâinile vrăjite.
Păianjeni albi, pe mrejile-aurite
Să prinză lacom prăzile sonore.

Ianuarie 28, 1944

Secţiune 8.42 DAEDAL

Am construit, cu ce ardoare, sub pământeana rătăcire.
Se-mbucă geniul cu moartea în limpezimea unui gând.
Ce clar e planul şi ce sombră capcana, crâncena rotire.
Să te-nvârteşti fără scăpare, ocol tot ţie însuţi dând.
Las bestiile de aramă… Azi iar vicleanul duh îmi vând.
Dar unei alte mai înalte cercări de pură-nfăptuire:
Să iscodesc pe nicovală o aripă mă zbat, flămând
Să urc în cerul sterp viaţa cu greul gând de nălucire.
Îşi leagănă în poală zeii şi-i luluie cumplita mare.
Trec valuri dulci pe-amare linişti şi coapsa insulei se-ndoaie.
Aci o navă sparge zarea şi-aci deodată nu mai e.
Pornesc spre – un zbor senin şi, iată, s-abate marea remuşcare.
Aud, în inima-mi închisă, mugind ca-n tainica odaie
Sub Taurul închipuirii, zănateca Pasiphae.

1944, ianuarie
Secţiune 8.43 ARIADNA
O, Ariadna, plânsa mea minune.
O, fabuloasă carne, nvolt tezaur
De albă şi zeiască goliciune.
Slăvite coapse pârguite-n aur.
Pe redia mai moale ca o lână.
Încolăcind fugarnicul tău domn.
Ai adormit c-un fir de algă-n mână
Când te-a cuprins iubirea ca un somn.
Cum îţi striveşti jos trupul fără milă.
Îşi sapă sânii cupele-n argilă.
Se adâncesc sub pântec dulci comori.
Nisipul suge buzelor sărutul…
Şi-n râvna lui spre frumuseţe, lutul
Îţi modelează marile splendori.
Ianuarie 28, 1944
Secţiune 8.44 HERMES
Sunt Hermes psychopomp de trei ori mare
În câtetrele sacre regiuni.
Port coif vrăjit, toiag cu şerpi lăstare
Şi-naripaţii pinteni la colţuni.
Zeu iscusit, întind fără-ncetare
Mreji de scorniri, năvoade de minciuni.
De la Olimpul albelor altare
La Hadesul cu negrele genuni.
Deprind pe oameni camăta, negoţul.
Ascund, înşel; îndemn şi apăr hoţul.
Clădesc pe-nchipuiri o bogăţie.
Atât destinul, laud lăcomia;
M-a pus un vechi oracol temelia
Năucitoarei lumi ce va să vie.
Ianuarie 26, 1944
Secţiune 8.45 ICAR
Icar urcând azurul cu aripi moi de ceară
Ştia că-n slăvi domneşte de-a pururi asprul ger
Şi cutezanălţimii scăparea să şi-o ceară:
Un pisc îşi zămisleşte gheţarul pur în cer.

Primejdiosul rod al semeţelor văzduhuri.
Înaltul zbor de aur întâi el l-a cules.
A desflorat genunea de sus până la duhuri.
Sălbaticelor pene dând ţel şi înţeles.
Şi cum zbura-n ol însuşi, nu l-a-ntrerupt căderea.
Nu s-a surpat din cuget dacă s-a rupt din vis.
Aripile din suflet şi-au îndoit puterea:
Duceau solia lumii dincolo de ucis.
Un gând nu se topeşte când arde-n el durerea
Şi când singurătatea de diamant l-a-nchis.
1943, iulie 7
Secţiune 8.46 SYMPOSION
Cum a putut în jurul lui să strângă
Scăpărătoarea ţării tinereţe.
Tot ce-i ardoare, vis şi frumuseţe.
Bătrânul hâd cu masca sa nătângă.
Alcibiade, palid zeu, stă lângă
Diotima, iubirea să-l înveţe.
Melita, din prevăz de plete creţe.
A-ntins spre Platon alba-i mâna stângă.
Banchetul e un stup… Zumzăitoare.
Cuvintele de aur prind să zboare
Şi-aduc polen din orişice părere.
Amarul colb cu izuri felurite
Ce risipiră buzele-nflorite
Socrate-l strânge şi-l preface-n miere.
Duminică, 31 ianuarie 1944
Secţiune 8.47 MAHATMA
Am săgetat Apusul şi l-am aflat hain;
Năprasnic târg de genii înaripaţi cu viţii.
Din vasele de aur beau fierea lor leviţii
Şi niciun sfânt în piscul sălbaticului chin.
Mândri de gânduri oarbe în sufletul puţin.
Născuţi din spuma vremii, se-ntorc iar istoviţii.
Titani fără legendă şi fără zei, priviţi-i.
Afund în hăul celor afară din destin.
Măreţii robi ai forţei s-agaţă în furtună
De-un păi plăpând de glorii. Când trăsnete s-adună

Îmi smulg cu spaimă ochii din cruntul cerc de fier:
Văd anticele Asii deschise ca o raclă
Şi-nfipt pe culmi un schimnic mâncat de lepră sacră:
Se scurg prin el în taină mâniile din cer.
1944, ianuarie
Secţiune 8.48 CARTEA
Vistierie doldora de vise.
Fermecată ladă a Pandorii.
Unde toate duhurile-nchise
Schimbă-n aur plumbul închisorii.
Cât de veche, galbenă şi roasă
Tu ne spinteci bezna suferinţei.
Când te-avem în mâini, misterioasă
Teacă pentru săbiile minţii.
Stup în care slove-naripate
Cu polenul lumii încărcate
Sucul nemuririi ne-au trecut.
Roi de buchi, seminţe ale ideii.
Magic cosmos strâns în scoarţe; zeii
Au pierit că nu te-au cunoscut.
1944, ianuarie 24 Bucureşti
(a) ALTE AMĂGIRI
Secţiune 8.49 BASM
La miezul nopţii-n iezer de cleştar
Furiş se scaldă fata de pescar.
Cămaşa, fota, smulse, mototol.
Din stuf duc dorul trupului ei gol.
Pe limpezimea sânilor ce ies
Bujori de apă alte straie ţes.
Ea când se joacă sub poleiul pal
Cu mingea lunii azvârlită-n val.
Când fulg de auroră prins pe lac.
O poartă, plută, unda după plac
De-i licăre peste genuni hoinar
Seninul părului de chihlimbar.
Când, albă vidră, se repede-n fund.
Unde ţipari de raze se ascund.
Cu degete urzite în voloc

Să-şi dibuie sălbaticul noroc.
Bat mrenele picioarelor argint?
Ea-şi subţiază-notul spre alint.
Lin se lungeşte-n spume ca-n crivat.
Şi strânge-n braţe valul fermecat.
Şi-şi mângâie iubitul diafan
Cu-a palmelor căuşe de mărgean.
Se arcuieşte peste el atât
Că stele-i vin la umeri şi la gât.
Şi cum ia-n piept molatecul talaz.
Luceafărul i-atârnă de grumaz.
Cât zuliari pe-alaiul ei ceresc
Clăbuci de nuferi o învăluiesc…
Cresc inelate apele de spasm.
Ea tot mai singură-i ca într-un basm.
Atunci, ca să-şi viseze visul tot.
Ea-şi face-un leneş leagăn din înot.
Şi o păleşte spaima că un dor;
De s-ar ivi acum un zburător!
Zvâcnind întreagă, scoate boiul şui.
Dar niciun Făt-frumos la pândă nu-i.
Doar din tufiş privighetori mlădii
Întind liane lungi de melodii.
Şi-aprins de dragul ei, tot cerul greu
Cu zodiile lui se mută-n heleşteu.
1941, ianuarie 15 – 20 Bucureşti
Secţiune 8.50 PLUGĂRIE
Nu mai visez la palide domniţe.
Râvnesc arzuia came dolofană.
Pietroşii nuri ce-aduc de la căpiţe
Sălbatic iz cu gust de buruiană.
Mi-e silă de capcana diafană:
Dulci braţe albe, suflet în şuviţe.
Vreau truncheşa iubire pământeană
Trântită pe-un plecad de romaniţe.
Stau sânii dârji scoţând ca din adâncuri
Grădinile lor doldora de mere.
Să-mi umplu mâini, ochi, gură, de belşug

Şi să mă las pe rodnice oblâncuri
Cu-aceeaşi lungă, ritmică putere.
Cum te apeşi în coapsele de plug.
1953, ianuarie 16

Secţiune 8.51 SORA DE LA SCHIT

Ochi codaţi de dor
Duşi la mănăstiri
Ţes din gene stor
Vulpeşe priviri.
Cum n-am înţeles
Tremurul lor strâns?
Nopţi aş fi cules
Agrişe de plâns.

Secţiune 8.52 DINTR-O CÂNTARE A CÂNTĂRILOR PROFANĂ

IUBITUL
E iarăşi noaptea cu ispita veche.
Dă haosul din nou în muguri cruzi.
Luceafărul îşi caută pereche
Şi carnea spaţiilor tremură… M-auzi.
Iubita mea, grădina lumii-ntregi?
Plâng, surghiunit din veşnicul mister.
Sunt şarpele, vin vraja să-mi dezlegi.
Mi-e dor de fructul sânilor din cer.
De caldul pântec – soare-n înălţimi – Zămislitor a tot ce este trai.
De coapsele stând, mândri heruvimi.
Străjuitori la dalbe porţi de rai.
Stă între noi genuna ispăşirii?
Şi morţii frumuseţea vrei să-ţi vinzi?
Apleacă-te pe marginea iubirii:
Şi se prefac abisele-n oglinzi.
IUBITA
Iubite, fluviu fără începuturi.
De-a cărui apă lutul mi-a tânjit.
Mi-o sete, intră-n sacrele ţinuturi;
Mor îngerii şi porţile-au slăbit.
Încolăceşte-mă, tărâmul ars să-mi fiarbă

Inundă-mi floarea care s-a uscat.
Şi-acoperind eu mi-l pustia-mi iarbă.
Mă rodniceşti cu-nalt păcat!
1938, ianuarie 30, duminică, ora 17
Secţiune 8.53 LITANIE
Ard desfătări închise-n zvelta carte
Legată-n pielea coapselor mlădii:
Liturghiei de viaţă şi de moarte.
În limpezimea orelor târzii.
Îngenunchez cu gândurile sparte
La scoarţele cu vine azurii…
Desfă-te lin cu pâlpâiri de flutur:
Simt cum făclia stinsă alte dăţi
Mi-o umple seva fără de-nceputuri
Ca să pătrund genuni de voluptăţi
Şi florile sărutului să-mi scutur
Peste suave impudicităţi.
20 iunie 1948
Secţiune 8.54 VERSURI PE TABLOUL UNUI PRIMITIV
Adam se deşteaptă: îl arde lin coasta.
Femeia din faţă senină-i zâmbeşte.
Uimit, el se-ntreabă, ca-n vis, ce e asta?
Bălaie şi goală, la ce foloseşte?
Deodată privirea în miez îşi ţinteşte.
Stă gol de răsunet o clipă; din casta
Fiinţă-i un licăr de jinduri ţâşneşte…
Iar Eva, pătrunsă de dulcea săgeată.
Vărsându-şi pe spate a pletelor unde.
Îşi plimbă surâsul cu o graţie-nceată.
Pe sâni, peste coapse, pe trupu-i oriunde.
Să afle ce taină-i deschisă… şi, iată.
Ferindu-şi ruşinea cu palme plăpânde.
Mai mult o arată decât şi-o ascunde.
Duminică, 2 martie 1958
Secţiune 8.55 PETEC DE VECHE FRESCĂ
Raiul, gătit, sta mort; ornic ne-ntors.
Lei lungi lâncezeau lângă miori.

Tigri şi ga/ele moţăiau în flori.
Inorogul părea din câlţi tors.
Caii de cauciuc, taurii tânjitori.
Câinii blegi, nu ziceau ham.
La umbră dormea dus un maimuţoi – Adam?
Sătul de-această lume nemişcată.
Domnul însuşi tânjea de alt dor
Şi-l zămisli într-o făptură smălţată.
Cu flori, cu fragi, cu mere toată.
Şuie, arzuie.
Tulburătoare.
Cu gheare de petale la mâini şi la picioare.
Cu nou şi fraged iz de păcat.
Leii s-au oprit din căscat.
Fiarele săriră deodată.
Alai cu ea în mijlocul lor.
Centaurii galopau s-o vadă, şi iată.
Îngerii se coborau ceată
Să-i cânte laude-n cor.
Albă, goală, neruşinată.
Eva zâmbea galeşă tuturor.
Inima paradisului începea să bată.
1944, ianuarie 14
Secţiune 8.56 CARTEA DE MAGIE
Cum te citeam! ca orbii: greaua mână
Îşi deschidea în orice deget ochii.
Să desluşesc magia scrisă până
Sub fiecare pagină a rochii.
Când vraja frunţii-ncet se istovise.
Alunecam pe căi suave, drept.
Să mângâi lung un zodiac de vise
Cu gemenii rotunzi ascunşi la piept.
Cu-ntoarceri dulci şi lâncede ocoluri.
Te-am străbătut întreagă, rând pe rând.
Şi buzele pe albele simboluri
Întârziau oracole cerând.
Stăpân pe-arcana coapselor de crin
— Poruncitoare magică a firii – Nu pătrundea un

strop de-afară prin
Nebiruitul cearcăn al iubirii:
Urlau urgii, genuni zbucneau aproape…
Pe lângă noi, închişi fără de porţi.
Pecetluit cu sărutări pe pleoape.
Trecea Destinul ca pe lângă morţi.
1948, iulie
Secţiune 8.57 ALBORADA
Ieşi la fereastră să te vadă zorii:
Îndrăgostiţi de chipul tău iubit.
Să-nghenuncheze acolo-n scoica zării.
Încremeniţi în prag de răsărit.
Să ţie astfel pururea în loc
Şi noaptea prinsă-n poala depărtării.
Şi dimineaţa numai în boboc…
Deasupra-ne, aidoma zambilei.
Tot cerul virgin amurgit să stea
Între întâiul gângurit al zilei
Şi ultimul plăpând clipit de stea.
Să nu pornească încă roata morii.
În uliţi să nu iasă trecătorii.
Să doarmă pură rouă pe livadă…
Ci în văzduh, misterios, să cadă
Un nepătruns şi paşnic crepuscul.
Vrăjit zăbranic, străveziu destul.
Cât singură tu albă să răsai.
O floare-n glastră.
Cu lujere subţiri de gelsomină.
Nimic să nu te-alunge din fereastră.
Nici păsările gata de zburat.
Nici soarele cu apriga-i lumină.
Nici lumea cu zănatecu-i alai.
Să-ţi pot cânta mereu, netulburat – Nimeni s-audă, nimeni să nu vadă
Sălbatica-mi, aprinsa-mi Alboradă.
1951, martie 30 Bucureşti
Secţiune 8.58 NOCTURNĂ
(à la Debussy)

Prin puful nopţii înfiorări:
Fulguie palide zâmbete-n zări.
Sst… somnoroase neguri tresar.
Ies pricolicii cu ochi de jar.
Lunecă mina lunii pe lac.
Pletele apei lin se desfac…
Creştet şi umeri răsar… Apoi
Cântă lumina pe sânii goi.
Pe-ncetul ape şi ţărmuri pier.
Balta se face numai de cer.
Ajunşi alături – jind împlinit – O stea şi-un peşte s-au îndrăgit.
Clopote-afunde auă stins.
Trece durerea şi le-a atins?
Şopotă trestii prinse de-alint.
Umbre de îngeri dorm pe argint.
1951, ianuarie 9 – 10 Bucureşti
Secţiune 8.59 ROMANŢĂ VECHE
„Închide-ţi ochii dulci „şi-adormi”.
Aşa te legănam odată
În noaptea proaspăt înstelată
Şi-ţi descântam să te transformi
Într-o noptatică tanagră.
Cu carnea limpede şi neagră
În şerpii părului, enormi.
Lung migăleam să te dezghioc.
Din alba hainelor păstaie
Şi mâinile-mi zbucneau văpaie
Cu moleşeli de vis şi joc.
Iar plopul foşnitor şi drag
Al fericirii noastre steag
Urca în cer atât noroc!
Te frământam ca pe un lut
În care doarme o tanagră
Cu carnea aprigă şi neagră.
Şi, iată, duhul te-a umplut.
Cu braţul. galeş mă cuprinzi
Oftezi uşor şi îmi întinzi

Tot sufletul într-un sărut.
Cu puf de noapte pe obraz.
Îngemănaţi sub jar de lună.
Sclipeam cu stelele-mpreună.
Luceam cu razele pe iaz.
Îşi alina văzduhul boarea.
Lin aromea privighetoarea.
Eu, ca luceafărul, stăm treaz.
Purtai, asemeni cu sulfina.
Plăpânda ta podoabă nouă.
Cununi sălbatice de rouă…
Îşi scutura pe noi grădina
Misterioasele-i palori
Până-mbinam târziu în zori.
Iubirea noastră cu lumina.
28 decembrie 1945 Bucureşti
(a) MEDITAŢII
Secţiune 8.60 SCHIŢĂ PENTRU O MEDITAŢIE
Domol se-ntoarce noaptea cu umărul spre munte.
E tot mai moale bezna şi cerul se-nfioară;
Lin inima luminii începe iar să bată;
Din cuib de somn sălbatic prin foşnet de-ntuneric
O tainică făptură se scoală sperioasă:
Deschide aurora adâncii ochi de aur.
Priveşte-n zări şi piere pe malurile zilei.
Din răsărit cu paşii senini călcând văzduhul
Viaţa iese-n lume cu sfintele ei daruri
Şi soarele ridică potirul de lumină.
Jos, orice fir de rouă e-o cuminecătură
În care se răsfrânge întregul univers.
Şi-n seceta cumplită ce bântuie pământul
Împărtăşeşte iarba cu-naltă adăpare…
O ciurdă se iveşte şi parcă-mpunge gânduri
Cum mişcă fără pace cununile de coarne…
Ce vechi mânii şi furii le-au împietrit în frunte?
Alături băietanul închipuie un înger
Şi-un vultur sus urzeşte în cercuri largi alt cer.
Dar Cel Prea nalt ridică fulgerătoarea-i mână

Şi, iată, norii negri aluatul şi-l adună.
Pe care Băltăreţul îl bate şi-l frământă.
Un tunet, altul... Câmpul setos îngenunchează
Sub patrafir de ploaie vărgat în curcubeie.
Tăcut îşi încovoaie rărunchii lui puternici
Şi-ngândurat primeşte zămislitorul har.
Ca un copil ce-nvaţă acum întâi să meargă.
În lumea limpezită de paşnica furtună
S-anină slabu-ţi cuget de-o floare, de-un copac.
Dar vrând în fugă clina minunilor să urce
(Doar unde numai duhul în uragan te-azvhie)
De-un vreasc al firii mintea se-mpiedică şi cade.
Ursita e că steaua ce ziua nu se vede...
Un pârâiaş porneşte domoalele-i meandre
Şi altele culege în calea-i spre liman.
O, lasă tristul suflet la fel să curgă-n matcă
Sub ropotul de lacrimi şi tunetul durerii.
Mai roditor, mai spornic spre marea libertate.
Aşa, crescut, mai iute duci luntrea cu poveri
Acolo unde orice durere se descarcă.
9 mai 1044
Secţiune 8.61 TUDOR ARGHEZI
Rămâne-un mag al lumii, un alchimist, acel
Ce-a înjugat c-un zâmbet azurul la injurii.
Cu subţiimi de înger el puse-n gura urii
Măscara grea de aur cu nimbul pur la fel.
A făurit sudalma aşijderi unei steme.
Cu paralei şi zgriptori în smalţuri de inel.
Să dea cu ea bineţe şi fără a se teme
Şi-a împroşcat stăpânii, de-a pururea rebel.
A dezmăţat cuvântul, uşor, ca pe-o muiere.
Îmborţoşat, prin vârful condeiului de miere.
Să-i fete după voie serafi ori vârcolaci.
Râvnind, lihnit, să muşte din soare şi din lună.
Şi-n sombra-i semeţie infernul i-e arvună.
S-ajungă paradisul pe schele şui de draci.
Februarie 22, duminică dimineaţa Bucureşti, 1948
Secţiune 8.62 PRONIE SĂRACĂ

Ridică gândul lancea, clar zeii stau la pândă:
Nu ni-s îngăduite cereştile izbânzi.
Am îmblânzit doar timpul, dar carnea lui plăpândă.
La jarul nostru arsă, ne lasă mai flămânzi.
Eternitatea noastră e încă tot uitarea.
Fii buni, iubim păcatul, cel ce ne-a zămislit.
Ne-acoperim ruşinea c-o frunză-n vânt, visarea.
Ne petecim destinul cu zdrenţe vechi de mit.
Ce pronie săracă şi-amar de econoamă:
Ne ia-napoi cu grabă stihiile averii.
Tot, apă, duh, ţarină. ce-a dat cu împrumut;
Rostogolim un suflet ce-n aburi se destramă
…Şi cât sunt de curate caratele durerii.
Târâte, îngropate în albia-i de lut.

Secţiune 8.63 COPIILOR MEI

(Pe volumul *Urcuş* dat unuia dintre ei)

În ora când în aur se schimbă lin regretul
Şi piatră te mângâie cu susure de foi.
Când îţi zâmbeşte-amarul şi plânge violetul.
Să ştiţi că din adâncuri se-ntoarce un strigoi.
M-a bântuit o viaţă şi a trecut în voi.
Suav şi grav, zănatec de trist strămoş, Poetul.
1937, iunie 25 Bucureşti

Secţiune 8.64 ARCA RĂULUI

Cu hohote în pânze, din fundul pierzării
Arareori urcă a răului arcă.
O neagră splendoare de vis o încarcă.
Sub luna, ghirlandă în pletele mării
Aci-ngăduite de sacră Urgie.
Perechi se adună impurele soiuri.
Din culpeşul şarpe smintite altoiuri.
Spurcând miezul nopţii cu-a lor liturghie.
Trufaşul Luceafăr veghează la cârmă.
Adânca lui veghe îi mină pe toţi.
Durerea, Urâtul, cumpliţi mateloţi.
Ţin pururea strajă pe puntea din urmă.
Sub ochiul lor muced ilustrele viţii
Şi-au strâns frumuseţea şi-o trec în paradă.

Fac spume, în hamul plăcerilor pradă.
Patetice coapse, sâni duri la solstiţii.
Îşi umflă corola, râvnind voluptăţi.
Candori mursicate de pofta ce doare.
Când buze mascate se prind, lipitoare.
Pe goale şi albe impudicităţi.
Domol dezveleşte înalta Astarte
Stelară ei carne unică pe lume.
Ce dăruie-un straniu delir fără nume.
Nestinsul deliciu, spasm fără de moarte.
Cu nimb de arome s-afundă în larg…
Ţâşnesc fabuloase ispite, feeric;
Ca soarele arde în plin întuneric.
Zâmbind, radiosul Păcat la catarg.
Astfel strălucitul Satan iarăşi vine.
Cu el floarea crimei şi prinţii ghehenii.
Ies scârnave glorii şi putrede genii.
Titanicii ctitori ai veşnicei vine.
Efebi – mârşavi îngeri – eterne amante.
Pe purpura caldă îşi zvârcole nurii.
Iubirea lor: tragic miracol al urii.
Dar ochii zănateci rodesc diamante.
Ia seama, tumultul de vrăji te supune:
Lunatic, pui pasul pe ape, sub maluri…
A… unda te ţine şi calci peste valuri.
Spre a Răului vastă, nebună minune.
1944. noiembrie 15 Bucureşti
Secţiune 8.65 CIMITIR ÎN SAT SĂRAC
Cimitir în sat sărac.
Sub ciorchinii de salcâm.
Şi cununi de liliac.
Parcă eşti din alt tărâm.
Nicio urmă din cei duşi.
Sub talaz de ierburi noi.
Doar hulubii jucăuşi
Îţi sunt singurii strigoi.
Ce zbătaie să m-amân.
Cită spaimă să nu mor.

Versuri, visuri, gânduri, vrac.
Ca să ţin şi să rămân
Am luptat să mă-nfăşor.
Ca o iederă, pe veac.
13 aprilie 1944
Secţiune 8.66 FLOAREA PISCURILOR
Plăpândă? Cine te-a prins
Pe tâmple de-nalt povârniş neatins.
Sus, între creste alpestre.
Peste prăpăstii fără suiş?
Blindă? Cum ţi-ai ales
Semeaţa viaţă
La asprele graniţi de gheaţă
În ameţitorul, rece văzduh?
Tarele duh.
Ielele vântului nins.
Zmeii norilor fără vâslă.
Stihii măiestre
Îţi torc şi ţes
Zăpezile, triste.
În simplul tău luceafăr de pâslă…
Ţie nu ţi-a cântat nicicând privighetoare.
Nu te-au alintat fluturi cu aripi de boare.
Nu te-au aninat fete-n plete.
Nici flăcăi în beţe.
Singură, singură.
Piatra te-nconjură:
Înfricoşat, gândul se caţără-n neştire.
Ce paj eră ageră ţi-a semănat
Grăunţul în nemărginire?
Albastrele trâmbiţi ale verii
Tună până-n fund de văgăuni.
Stânca îşi lăcrămează izvorul.
Jos brazii îşi freamătă dorul.
Trec lin pe sub brâie oierii
Cu ciopoare, alai, în păşuni…
Glasul acioaielor suie
Ca un fum sunător de căţuie.

În şesuri se-nvolbură lanul.
Florile toate îşi spovedesc aleanul.
Gâze dragi şoptesc fiecăreia la urechea cu rouă.
Albine vrăjesc miere nouă…
Singură
Ce geniu nendurat s-a-nvierşunat să te aşeze
În vipiile marii asceze?
Pe tărâmuri curăţate de orice deşertăciuni
Singură?
Liberă, liberă…
Un basm bătrân spune că
Orice dor alunecă.
Nu e rudenie.
Nu e ţipenie-n vasta muţenie
Izbăvitoare.
Dorul tău, mândra-ţi smerenie
Cată sus
Numai spre neclintita cerului vuitoare.
20 martie 1949
Secţiune 8.67 CIOCĂNITOAREA ŞI VIOARA
Măiestra ciocănitoare.
Apriga cercetătoare.
Critic aspru, cu-agerime.
Mult faimos în păsărime.
Iscodeşte în tot locul.
Şi cu gheara, şi cu ciocul.
Deopotrivă de-ascuţite.
Scorburi cât de încâlcite.
Scurmă trunchiuri scorţoşate.
Pe sub coji cât de uscate
Şi cu zboru-i scurt se saltă
Sus pe creanga cât de-naltă.
Dând cu pliscul ei isteţ
Lumii simple spre folos
Tot ce lemnul găunos
Ţine-ntr-însul mai de preţ;
Bate-n el ca-n nişte porţi
Şi de-ndată, mari şi mici.

Ies gângănii, viermi, furnici.
Gândăcei şi vii, şi morţi.
Iar din putredul copac
Cu cioc-cioc şi cu pac-pac
Pe deasupra ea mai scoate
Clasice fugi şi tocate.
Parc-ar fi întocmai Bach;
Sarabande, fantezie
Transpuse la tocălie
De fac gaiţele „ah”!
Dânsa în întreaga ţară
Are-o singur-adversară;
Lânceda privighetoare.
Miorlăita cântătoare.
Şi, ascunsă-n crâng, o mierlă
Cu penetul scrum şi şperlă.
Astea spun în gura mare
Că un trunchi valoare n-are
Dacă nu-i alcătuit în chip foarte iscusit.
Boltit tainic, cu măsură.
Ca un trup cu piept, gât, gură.
Şi-i un lemn unic în lume.
Alăuta pe-al său nume.
Din ea numai cine ştie
Scoată altă bogăţie.
Miez şi inimă de cântec.
Desfătări nu pentru pântec.
Izvorând ca pe o vrană
Dulce pentru suflet hrană.
Ghionoaia înciudată în sfârşit află odată
Pe o masă în grădină
O uitată violină.
Ce părea scobită toată
Dintr-o mândră nestemată.
„Asta e”? – ntreabă ea stolul.
Nu-i plăcea dintâi aspectul
„Prea lucea” – i găsi defectul
Şi-ncepu îndată rolul.

Cu metoda-i cunoscută.
Ea izbi vioara mută.
Fără teamă, cu tot riscul.
Îşi înfipse în lemn pliscul
Şi cu ciocul ei cel sprinten
Îi dădu direct un pinten.
Cioc şi toc, pe dos şi faţă.
Dar nici urmă de viaţă.
Niciun ou mărunt de gâza.
Alăuta sta mofluză.
Trupul zvelt de chihlimbar
Se împotrivea avar:
Niciun fir de putregai.
Sub un bob de mucegai.
Doar un vaier lung, fiornic
I-a răspuns din golul dornic.
Parcă-n spasmele durerii
Tresăreau toţi guarnierii.
Şi de-atâta clonţ şi ghiont.
A ajuns vioara ciont.
„Unde-i – ţipă ea – comoară?”
Şi, bătând-o-n lung şi-n lat.
Spunea: „Nu m-am înşelat”.
Găurind de zor vioara…
Spirit critic, ea, acuşi.
Ca să afle adevărul.
Trecu iute la arcuş
Şi îi destrăma tot părul…
…„Ce-mi vorbiţi aici de artă?
Uite-o, acuma zace spartă.
Se fălea cu drept cuvânt
Criticul plin de avânt.
Unde-i viersul şi cântarea?
Vă minţea privighetoarea.
Nu-i substanţă-n ea reală.
Numai formă şi-amăgeală.
Nici măcar tobă ori toacă.
A fost doar o biată troacă!

De-aia înc-o dată zic:
Într-o operă, oricare.
Cătaţi viermii, nu-nşelare:
Viermii-s tot, restul nimic”.
21 august 1954 Bucureşti
Secţiune 8.68 DEDICAŢIE
O carte, scrie-n *Buch der Lieber*, Heine.
E un sicriu tăiat din lespezi reci.
Unde poetul cu-ale sale taine
Se-nchide singur pentru veci de veci.
Să nu te sperii, palid cititor.
Când răsfoind târziu aceste pagini
Mă voi scula oftând dintre imagini
Şi voi zâmbi livid, strigoi al lor.
1957, noiembrie 17 Bucureşti
Articol IX. [CLEPSIDRA]
Secţiune 9.01
CLEPSIDRA
Clepsidra veche las-o nemişcată.
Atât întors, viaţa îţi toci – Şi dintr-un gol în altul vânturata
Cenuşa lumii nu mai pritoci.
Pustiul vremii nu mai scotocii.
Clepsidra noastră? Inima bogată.
În care vie, făr-a o smuci.
Iubirea pururi curge-nvolburată.
Nisipul sterp ţi-a spus vremelnicia.
Măsoară-te pe tine: veşnicia
E, poate, doar un preţios fior.
Împărăţia clipelor de clisă
N-o birui, numărându-i bobul, ci să
Trăieşti eternul timp interior.
14 mai 1849 Bucureşti
Secţiune 9.02 AUTOPORTRET ROMANTIC
(la 67 de ani)
Mi-am făurit o bătrâneţe bravă.
Cu părul alb ca faldul unui steag.
Cu crângul bărbii ţărcuind şirag.

Un chip uscat de pajişte firavă.
În pieptul liber, bântuita navă
De al talazurilor vălmăşag.
Port încă sus, ci tot mai lângă prag.
O inimă, răcită, dar de lavă.
Visez mereu, căci visul mi-e trezie.
Din lene mi-am făcut amică vie:
Cu ea ţin sfat când gânduri, mii, mă trag…
Nu mai întreb ce vremuri bat afară;
Privesc, în mine, pulberea de seară.
Şi coborând lăuntrica mea scară.
Mă sprijin în condei ca în toiag.
Duminică, 11 noiembrie 1951 Bucureşti Cişmigiu
Secţiune 9.03 AŞA ZICE DOMNUL
Până nu vă veţi înţelege eu Dreptatea
Şi cu Adevărul nu veţi face Pace
Nu se vor întemeia sufletele voastre
Ci mereu cu ele mă voi război;
Ca pe nişte cuiburi de jivini spurcate.
Până nu vă veţi înfrăţi cu Mila
Şi cu Dragostea nu veţi face legământ
Pururea pre voi vă stârpesc:
Că nu spre fără de legi Eu însumi v-am zămislit.
Nici pentru minciună v-am dat sufletul meu.
Vărsătorilor de sânge, zice Domnul.
Ci ca lumea s-o împărtăşesc cu Frumuseţea.
Cu Bunătatea să o mângâi
Şi pre voi în luminea mea sădindu-vă.
Cu Iubirea să o încununez.
1947 Bucureşti
Secţiune 9.04 DE PROFUNDIS
Am căzut, fiindcă, m-ai smuls Tu din Tine.
Pentru că m-ai zvârlit am căzut…
Aşa strigă toată eternitatea din mine.
Umple-mă cu păcat, umple-mă cu ruşine.
Sfânt am fost, simt rănim, ca la început.
Vina mea s-a iscat în lut.
Eu, a patra-ţi ipostază, ţip din ruine:

Cine, Doamne, mă va pune la loc? Cine?
Nu dragoste, nu milă, nu iertare.
Vreau dumnezeiască mea stare
Dă-mi-o, dă-mi înapoi ceea ce am avut.
Întregeşte-mă şi întregeşte-te, Doamne, iar cu mine.
1950, martie 11 Bucureşti

Secţiune 9.05 ÎNTÂIA DRAGOSTE

Cu ce adânc să te măsor? de unde
Atâta înălţime, să te-ating?
Mă urc în cer şi cerurile-s scunde.
M-afund în mări, amare funduri ling.
Bat pin ce fruntea de-ntrebări îmi crapă.
Cer, se-ntorc goale aprigele-mi rugi
Cât, îmi rămân în mâini noroi şi apă…
Ca un vampir, tot sufletul îmi sugi.
Mi-e dor de Tine, Doamne, că de-o fată.
Întâia dragoste… Cât am iubit!
Dar într-o zi s-a mâniat deodată.
Făr un cuvânt de-atunci m-a părăsit.
Un fir din taina-i nu mai străbătu:
Şi mă întreb de n-ai fost Doamne, Tu.
Mai 1950 Bucureşti

Secţiune 9.06 TÂLHAR

Doborât de ananghii, la poalele Tale
Doamne, nu mai ştiu să mă rog, nătâng.
Mă strivesc munţi şi angarale;
Ce Ţi-aş putea cere? Parale?
Bat cu fruntea ţarină şi plâng.
Zac, aşa, despuiat, dosădit.
Dar cozile ochilor îmi fug viclene
Şi iscodesc pe sub gene
Dincolo de roată pământului zgârcit…
Ce de avuţii ai strâns Părinte
Acolo, sus, în ţărmurile sfinte!
Gânduri păgâne îmi dau ghes…
Nu mă mai rog… Doamne, ai înţeles:
Cum te-aş prăda! Cucernic tâlhar.
Aş sări hoţeşte pe o fereastră

În împărătească Ta bazilică albastră.
Să jefuiesc dumnezeiescul altar.
Nu mă ispitesc necuprinsele Tale taine.
Putere, slavă, minune, har.
Nici ale îngerilor aurite veşminte.
Deşi n-am haine.
Nici înţelepciunea Ta, deşi n-am minte.
Ţi-aş lăsa raiul şi stelele neatinse.
Nu-mi trebuie nemurirea cu vieţi nestinse.
Nu jinduiesc nimic, la nimic alt nu m-aş bucura.
Nici jilţ de aur, nici potir de mărgăritar:
Din toată holda de splendoare.
Din vistieria de frumuseţi şi odoare.
Cu inima mea cutezătoare.
Doamne, numai Dragostea Ta aş fura…
1951, iunie 2 Bucureşti
Secţiune 9.07 DOAMNE
În vârful copacului Tău sunt o floare…
Pe cea mai înaltă ramură a lumii
Mă leagăn în talazul de azur şi soare.
Slavă Ţie, că n-am rămas în temniţa humii.
Ci slobodă, spre cer, înfloritoare
Inima mea nu mai întârzie:
Zbucneşte afară în limpezi petale
Să lege rod tainic, bob de poezie
Hrană zburătoarelor împărăţiei Tale.
Petala, mi-e cu aripa rudă;
Mireasma, cântec gata să s-audă.
Zâmbesc sub luceafăr visările-mi grele.
Beau apele lunii, se umflă în ele
Păunii nopţii cu cozile-n stele.
…Scuturaţi-mă vânturi mlădii ori haine.
Singură moartea e o dincolo de fire
Prăpastie, cu adânc de fericire.
Furtuna extazului mă va urca, poate.
Peste vămile şi stavilele toate.
Într-o pală de parfum, Doamne, până la Tine.
Cerul arunce-mi înapoi jos ruina.

Pururea mărire Ţie:
Floarea căzută din împărăţie
A văzut Cerul şi Ţi-a sărutat Lumina.
Marţi, 5 iunie 1951
Secţiune 9.08 BĂTRÂNEŢE
Mă trezisem pe-un fraged ţărm întins…
Genunile vieţii fremătau senine…
Mi-am cufundat mâinile, aprins
Năvod în adânc, şi le-am scos pline.
Cu pumnii încleştaţi pe prada ce-am prins.
Şi nu i-am mai dat drumul…
Băteau acolo inimi, mii, în surdină
Zvâcneau bogăţii cu duiumul.
Minuni închise-n palma mea
Clocot de cântec, puteri şi lumină
Cununi de sfinţenie, geniu şi azur:
Scosesem lumea şi era numai a mea…
Am fugit, îngropând-o ca un fur.
Ani şi ani am strâns temniţa pumnilor pe ea
Să n-o împart cu nimeni dimprejur.
…Minunea strivită a scăzut, s-a uscat…
Prin menghina degetelor zgârcite
Marile seve s-au furişat
Nesimţite;
S-a ascuns tinereţea, s-a prelins bărbăţia
Sfinţenia a secat, a evadat bucuria.
Măcar moarte să le văd, dacă le-am sugrumat.
Deschid pumnii: în carceră cruntă
Doar bătrâneţe măruntă
Drojdii de pământ îngheţat…
Doamne, mă-ntorc la ţărmul de unde-am plecat.
Mă mai primeşte Mila Ta oare?
Adu-ţi aminte în clipa mâniei.
Ca să scapi de robia veşniciei
Tu însuţi Te-ai smuls din ea şi Te-ai întrupat.
Îngăduie să-ţi pun la picioare
Posomorâtă, muta, ţărână:
Am purtat-o mereu sus, stăpână!

Atinge, Doamne, vremelnicia mea;
Ochiul Tău poate va mai scurmă în ea
Un bob de foc, un grăunte de stea…
Dar dacă rămâne încă haină.
Arunc-o la loc în marea senină.
Lângă aurul de minuni şi lumină
Încă o altă veşnicie să stea.
Sâmbăta, 9 iunie 1951 Bucureşti
Secţiune 9.09 NEBUNUL
Doamne, ştiu: Tu îngerilor eşti Slava.
Sfinţilor Lauda, martirilor nemurirea.
Pustnicilor Hrana, cuvioşilor nava
Care le aduce Mântuirea.
Tu schimnicilor virtutea, profeţilor Tăria.
Credincioşilor unicul zel.
Unora lumina, altora vrednicia.
Unii Te înţeleg numai într-un fel.
Alţii Te cunosc doar într-un singur chip.
Pocăiţii: ispăşirea, păcătoşii: spaimă.
Doamne, râvna mea altfel Te îngaimă;
Eu, un nebun, un netot
Pumn de fum, strop de nisip.
Eu Te vreau, Doamne, să-mi fii Tot!
Nu ştiu să-mpart, nu cutez să aleg.
Ici inima, dincolo mintea să te vrea.
Eu Te râvnesc, omeneşte, pe Tine întreg
Pentru toată păcătoşenia mea.
Să nu-mi fii numai îndemnul şi călăuza.
Numai cugetul, ori sfatul.
Tu neatinsul, Tu negrăitul
Tu să-mi fii văzul, Tu auzul
Tu gustul, Tu pipăitul
Tu răsuflarea.
Mie slabul, spre patimi plecatul.
Nu numai limanul şi răscumpărarea.
Tu să-mi fii zbuciumul, chinul, furtuna, pierzarea:
Nu numai lumina.
Ci Tu primejdia, Tu bezna, Tu cazna, Tu vina

Tu ispita, Tu răutatea, Tu tot păcatul!
1951. iunie 16 Bucureşti
Secţiune 9.10 MURIND
Nu Te cunosc, nu Te închipui, Te presimt.
Toate din mine Te vor şi Te cheamă
Mă-năbuşe lumea în pântecu-i strâmt
Bat în ea ca un făt în vintrea de mamă;
A sosit, sorocul să ies, mi-e teamă…
Trup cald, cămăşi de carne, nu mai mă mint.
Nerăbdător mă zbat la ultima vamă.
Din caznele morţii mă nasc… Ah, cum doare!
Nu ştiu să respir lumina nemuritoare.
Din pântecu.1 vieţii spre Tine m-arunc
În veşnicia spăimântătoare
Fără fund, fără văd, fără cale…
Mă-mpresură Duhul în vijeliile sale…
Slăbănogul, nemernicul suflet prunc
Primeşte-l, Doamne, pe mâinile Tale…
29 iunie 1951 Bucureşti
Secţiune 9.11 PRIZONIERUL
Uneori, calcă, cineva în inima mea.
Calcă aprins, parcă s-o ia.
O măsoară în jos şi-n sus.
Eu tac, ascult şi adast supus:
O fi boala, o fi moartea
Nu mă răzvrătesc, asta mi-e partea.
Mă doare, dar nu mi-e frică
Numai inima se face mică, mică…
Într-o noapte paşii largi, tot mai largi…
— Domol inimă că te spargi
Strig la ea – eşti nebună?
Ea – mi bate-n urechi să-mi spună!
Omule, scoală, este El!
— Care El? Cine? Stai niţel!
El, Domnul, gâfâie ea.
Ne măsoară cu pas de stea…
Eu dintr-odată-mi încordez tăria
Cataractă mă inundă bucuria:

— Oho, Te-am prins, Doamne, nu mai scapi, Te ţin prizonier…
Bine zâmbi El, ţine-mă o clipă: Ah, gemui, pier…
O clipă, inima mi se făcuse Cer.
Duminică, 2 decembrie 1951 Bucureşti
Secţiune 9.12 MOARTEA
Se simţea… Nu ca o umbră.
Nu ca o rece suflare.
Nici ca un duh de destrămare…
Poate, ca un zâmbet pe-o-ncruntare.
Poate, o lumină dintr-o stea sumbră
Învăluită de depărtare.
Sigur n-avea aripi, nu fâlfâia…
Nu era nici fiară la pândă…
Mai curând blândă – Negru fior de-ntrebare – Aşteptare în nemişcare grea:
Nu ofilea floarea, nu dobora stea.
Dar toţi ştiam că este Ea:
Venise să-l ia.
Bolnavul a auzit? A văzut?
Privirile-i pân-atunci călătoare.
Se aţintiră în necunoscut
„Cine te-a trimis? bâigui încetinel.
Ah, a oftat adânc, El?”
Pleoapele-i coborâră hotărâtoare…
Dintr-odată, neaşteptat, au stătut
Tot zbuciumul şi scâncetul de pân-adineaur?
O cumplită linişte, o cuminţenie spăimântătoare.
De dincolo de om, au căzut!
Cu zâmbet de aur
Pe masca de lut.
1951, Ziua întâi de Crăciun, Bucureşti
Secţiune 9.13 GRAALUL
Unde tânjeşte, Doamne, acum Graalul
De dumnezeiescul Tău sânge plin?
Ce alt Amfortas pângăreşte Pocalul
Slujit de Parsifal şi Lohengrin?
Zadarnic de-o viaţă bat lumea năucă.

Munte cu munte, năzuinţă spre cer.
Nu-l aflu. Trimite lebăda să mă ducă
Mă leg pân' la moarte să-i stau cavaler.
Lui Klingsor vrăjmaşul să-i smulg fără teamă
Lancea, din braţu-i răufăcător…
Dar tot mai slab, tot mai departe aud cum cheamă.
Cum cheamă Graalul, un mântuitor…
— Tu-l cauţi prin lume? Ci Graalul e-n tine…
Munţii din harul lui urci:
E inima tainic potir pus de mine: …
Şi-n loc de paznic, tu-i eşti Amfortas, tu Klingsor, şi-l spurci.

Duminică, 13 ianuarie 1952, Bucureşti

Secţiune 9.14 DIN PIETRE GRELE

Ca pe un munte mă zămisleşti, din pietre grele…
Fălci, tigvă, morman de ciolane.
Muşchi sălbatici, bălării, crescură peste ele.
Tauri limpezi se scobiră-n asprele stane…
Alunecă, prăpăstioase-n negrele adâncuri
Guri de hăuri, hâde gâtlejuri.
Spre putrede peşteri ascunse-n adâncuri
Unde şerpii măruntaielor colcăie, vrejuri.
În orice colţ se ghemuiesc sângeroase fiare.
Prădalnici monştri-n necurmată cină
Rup, macină, mistuie fiecare
Tot ce viază sus în lumină.
Dar iată! – n pieptul stâng spânzura o astră?
Pâlpâie focul neadormit în ea.
Jumătate roşie, jumătate albastră:
Jivina inimii; jivina inimii, nu e stea!
Nesăţioasă-i caracatiţă spăimântătoare.
Cea mai chinuitoare, ea mi-e duşmanul…
Prin mii de braţe, mii de picioare
Gata-i să soarbă însuşi oceanul.
Cu celarele pântecului ei puse-n cruce.
Stă la pândă smerită, a rugă:
Te-adulmecă şi pe Tine, Doamne, să te apuce
Şi să te sugă.

1953, decembrie 7 Bucureşti
Secţiune 9.15 IUBIRILE NOASTRE
Iubirile noastre? numai pospai.
Luciri mincinoase de putregai;
Nu ard, nu luminează, nu-ncălzesc.
Când şi când în beznă lucesc.
Oul de viperă cu fosfor în el
Clocit în nisip, face la fel.
Doamne, inimile bieţilor poeţi
Mâncate de care şi de bureţi
Înşală pe oameni spre a le-ndrăgi.
Pe Tine nu Te pot însă amăgi...
Şi ce inimă domnească-mi visam!
Doamne, atinge-Te de ea, să s-aprindă, ori să n-o mai am.
8 decembrie 1953
Secţiune 9.16 TABORUL
Suflete, fii gata să urcăm Taborul:
Soarele şi lună au orbit în piscuri
Când, Atunci, splendoarea şi-a vărsat zăporul
Peste spăimântate, negrele lor discuri.
Şi pe noi, schimbaţii mai presus de îngeri.
Vipiile sacre slobozi azi ne lasă...
Doar atât să spunem, tari, fără de-nfrângeri:
„Noi, copiii Slavei, ne-nturnăm acasă”.
18 martie 1954, Bucureşti
Secţiune 9.17 ÎNTREGIRE
Cum cântă ciocârlia podobia luminii
Iscată-n slăvi când încă nu-i soare pe pământ
Aşa îţi ies nainte din lumile ruinii
Şi presimţindu-ţi zorii Te-ntâmpin şi îţi cânt:
Tu dulce vitejie spre tot ce e Iubire.
Tu veşnică dobânda a tot ce facem bun.
Plinirea mea, Tu, Doamne, supremă întregire.
Fă din risipa vieţii în Tine să m-adun.
21 martie 1954 Bucureşti
Secţiune 9.18 VÂNĂTOR
Mă tulbur iar. Nomolul din fund se înfiripă.

Din nou se răscoleşte şi fierbe ne-mpăcat.
Ce demon mă atinse cu apriga-i aripă
Din râvna mea stârnindu-mi arhanghelesc păcat?
Ispita nerăbdării mă arde ca o lavă:
O, dac-aş fi un vajnic, nalt vânător în duh.
Cât şoimul rugăciunii să mi-l reped în slavă
Să te vânez, Doamne, din larguri de văzduh.
23 martie 1954 Bucureşti
Secţiune 9.19 RODIREA
Ca-mpărtăşirii tale să nu fiu lut sterp doară.
Aşa te zămisleşte şi-n mine Domn de taină.
Cum te-ntrupaşi din Ceruri în sânul de Fecioară
Şi sufletul-mi-mbracă-n nemuritoarea haină.
Să nu rămân o groapă cu lespezi cetluite.
Ci cum zbucnişi din piatra ce-n hruba-i Te primea.
Cu pacea şi Iubirea de Tine dăruite
Să înviezi din mine în orice faptă a mea.
2, 7 martie 1954 Bucureşti
Secţiune 9.20 SPOVEDANIA
Ce taină grea! Păcatul m-aduce iar la Tine.
Fărădelegea însăşi mă-mpinge-n faţa Ta.
În dârdora de patimi, năprasnica ruşine
Pe care niciun demon nu poate să-mi aline
Mi siluieşte, Doamne, să nu Te pot uita.
Cu cât cad mai în beznă cu atât Te văd mai bine
— Tot iadul e-nspre Tine un groaznic ochi deschis –
Şi-n negrul naufragiu cu spulberări haine.
Înlănţuit de ceruri Căinţa mă mai ţine.
O ancoră înfiptă în milele-ţi divine…
…Şi spânzur pe deasupra spurcatului abis.
27 martie 1954, Bucureşti
Secţiune 9.21 FLUIERUL
Aşa – precum păstorul scobeşte cu-ngrijire
Un lemn să-şi facă fluier şi măduva i-o sapă.
Mă curăţeşte, Doamne, de miezul dur, mă scapă
De sinea-mi ne-ndurată, de dârza-mi împietrire.
Destupă-mi fire, suflet şi inima mea, pline
De eul îndărătnic, învârtoşat în ură:

Când pur, golit de patimi mi-i ridica la gură
Să curgă slobod suflul şi duhul Tău prin mine.
31 martie 1954 Bucureşti
Secţiune 9.22 NU DIN SPAIMĂ
Nu din spaimă pentru pedepsire
Cu vecia negrului Tartar.
Ci din dragoste, din râvnă şi uimire
Pentru bunătatea-ţi fără-mpotrivire
Pentru frumuseţea Ta făr' de hotar
Cad cunălţătoare umilire.
Că nu scârbele durerii şi necazul
M-au predat în mâna Ta, supus:
Bucuria Ta ce-a spart zăgazul
Vieţii mele strâmte, şi extazul
Admiraţiei, mi-au îndoit grumazul;
Pe-un talaz de fericire Ţie m-au adus.
7 aprilie 1954, Bucureşti
Secţiune 9.23 VAS DE ALABASTRU
Vas de alabastru plin cu mirul lunii
Cerul nopţii calde-ţi curge la picioare
Poposită-n stele – taină călătoare – Lumea ia imensul chip al rugăciunii:
Te iubesc, o Doamne, mai presus de toate
Pentru aşa iubire-i prea puţin o viaţă:
Tu o ştii, de aceea-n mila Ta măreaţă:
Celui ce Te-adoră dai Eternitate.
Sâmbătă, 10 aprilie 1954 Bucureşti
Secţiune 9.24 ALTOIUL
Aşa mă ştiu: strâmb, şubred, cu vârf şi crengi uscate.
Un pom al făr' delegii rodind mai mult omizi;
Mi-au sugrumat lumina liane-nfăşurate
Să-şi spânzure în mine ciorchinii de păcate.
Cât n-ajung să dea-n floare câţiva boboci timizi.
Sunt bun de-acum doar numai spre veşnica văpaie?
O, Doamne, ia cuţitul curăţitor şi-apoi
În suverana-ţi milă retează, smulge, taie.
De mrejele viclene pierdutul trunchi despoaie
Şi din dumnezeiasca-ţi stihie dă-mi altoi.

Miercuri, 14 aprilie 1954 Bucureşti
Secţiune 9.25 STRIG
Nu ştiu să mă rog, că nici cuvântul
Şi nici cugetele nu-şi au rost.
Prin închipuire-mi bate vântul.
Minţilor în dăm cer adăpost.
Aş plăsmi, n-am ghiers şi nu ştiu cântul.
Fac ca pomul, iarna, în grădină
În pământ genunchii îmi înfig
Şi cu inimanălţată spre lumină
Tac şi-aştept ca soarele să vină…
Iar în viscole, mă vaier şi Te strig.
Joi, 29 aprilie 1954, Bucureşti
Secţiune 9.26 ÎN CREŞTERE
Iubirea mea, o, Doamne, s-a concentrat în Tine
Şi iată-i mult mai largă acum ca la-nceput:
Mişei, schilozi, bătuţii de blesteme şi vine.
Tot universul milei în ea mi-a încăput.
De unde-atâta pâine de suflet şi-alinare
Să satur miriada ce-n sarcină mi-ai dat?
Mă rup bucăţi, mă dărui la toţi… şi ne-ncetat
Rămân întreg, ba parcă cresc uneori mai mare.
Sâmbătă, 1 mai 1954, Bucureşti
Secţiune 9.27 IA-ŢI SUS ÎNAPOI
Simt că sunt mai mult decât ştiu să fiu
Am putinţe mai mari decât pot.
Trăiesc şi altfel decât în acest chip viu.
Trec dincolo de marginile trupescului sicriu.
Carne, suflare, minte, nu m-alcătuiesc tot…
Ele mint, pier, le lapăd, se prefac…
Rămâne ceva de care nu mă despoi
O voie, pururea în – şi nu din – noi…
Când va sosi sorocul să mă desfac
Doamne, ceea ce mi-ai dat Tu, ia-ţi sus înapoi.
Duminică, 9 mai 1954 Bucureşti
Secţiune 9.28 CRUCEA – MIREASĂ
(Răstignirea)
Năprasnică, spăimântătoare nuntă

Cu îngeri plânşi, haini legionari.
Tragic alai şi băuturi amari.
Mire Christos, mireasă Crucea cruntă
Tovarăşa infamilor tâlhari.
„Vin din Liban”... cânta odinioară
Miresei sacre, marele-nţelept...
Şi canălţată dintr-un cedru drept
În braţe prinse pe Iisus, la piept
Şi osândiţii miri se-mbrăţişară.
Şoptindu-şi unul altuia „de când te-aştept”?
1954, august 25 Bucureşti
Secţiune 9.29 CRUCEA – ÎNĂLŢARE
Tu-nsemni peste lume cea mai înaltă Lege:
Din patru zări aduni puterile toate...
Cine-ar putea vreodată-nţelege
Misterioasă, groaznica ta simplitate?
Chip al infinitului răstignit în noi.
Punem slabele noastre braţe peste-ale Tale;
Pironeşte-mi-le de aripile-ţi triumfale
Să mă înalţi cu tine din lăuntricul gunoi...
1954, înălţarea Sf. Cruci Bucureşti
Secţiune 9.30 GĂDĂRENII
Iisuse, alt nimic nu mai ştii oare
Decât să ne îneci averi şi turme?
Pui visul Tău în piepturi să ne scurme.
Împărăţia banului să curme?...
Noi nu primim minuni păgubitoare!
Nu Te-ngriji că lumea-i o gadară...
Demoniaci şi porci, Satan cu toţi ciracii
Dau propăşirii spor, ne sunt ortacii
Şi ca să nu mai cerci să ne-alungi dracii.
Te izgonim din ţara noastră-afară!
1954, septembrie 18 Bucureşti
Secţiune 9.31 ŞTIINŢA
Primeşte lacrima amarelor căinţi
Şi iartă-mă că Te-am vândut Iisuse...
Nu ca Iscariotul pentru arginţi.
Ci spre mândria proastei mele minţi.

Pentru ngâmfările ei: „cât de sus e”!
Căci Cerurile-ţi cu minuni în ele
Din inimă în cap cercai să-mi mut…
Dar, jos aici, în gândurile mele.
Înaltele misterioase stele.
În pietre şi pământ s-au prefăcut.
Şi-n ceruri port cenuşile lor grele.
1954, septembrie 25 Bucureşti
Secţiune 9.32 ULTIMA RUGĂCIUNE
Simt frânghiile cărnii grăbit cum se dezleagă.
Cătuşele de oase slăbesc… Şi mă desferic…
Lumina nu-mi ajunge: vreau altă nouă, ntreagă
Sfârşesc de-acum popasul în larva mea pribeagă.
Aştept eliberarea din strâmt şi întuneric…
La marea sărbătoare, curând a morţii mele.
Pe lângă albul înger cu aripa de gheaţă
Te leg adânc, o, Doamne, în clipele acele.
Chezaş al meu la Ceruri pentru eterna viaţă
Cu sfântul Trup şi Sânge să fii şi Tu de faţă!
Duminică, 26 septembrie 1954 Bucureşti
Secţiune 9.33 NORUL
Aşi jderi unui nor ce s-a-ncăreat
Cu tunete şi fulgere deşarte
Şi-adevărata lui menire şi-a uitat
Veneam în numele înaltei, sterpei arte…
…Un vânt mă risipi… şi n-am plecat.
Îngăduie, o, Doamne-al învierii
Iar să mă-ncheg din negurosul limb
Să strâng din mlaştini aburii durerii
Şi, închinat doar milei şi tăcerii.
În lacrimi rodnice să mă preschimb…
Marţi, 11 mai 1954 Bucureşti
Secţiune 9.34 NEBIRUITA ARMĂ
În van luptam cu sabia mea slabă.
Mă răpunea duşmanul ne-mpăcat
Când Te-am chemat în ajutor şi-n grabă
Nebiruita-ţi armă Tu mi-ai dat.
Pot tăbărî de-acum asupră-mi zbirii:

Lăsându-mi, Doamne, cuget pur de prunc
Mi-ai prins în mână praştia iubirii
Ca în vrăjmaş cu inima s-arunc.
Luni, 10 mai 1954 Bucureşti
Secţiune 9.35 ALEŞII
Aşa grăieşte prorocul necunoscut despre Aleşi;
Fac cu voi, zice Domnul din ceruri.
Cum face şarpele împărătesc cu puii săi.
Vă-mpărtăşesc cu veninul meu înţelepciunea.
Ca să fiţi pururi cuminţi şi viteji.
Mărturisitori despre dreapta mea frumuseţe şi judecată.
Spaimă şi biruire asupra lumii acesteia;
Glasul vostru şuier înfiorător, îndemn la veghe.
Fapta, muşcătură de care pier păcătoşii.
Prigoana voastră, stârnirea mâniei Mele peste popoare…
…Dar pe câţi vă veţi abate lăsându-vă-mblânziţi
De fluierul ademenitor al vrăjitorilor
Vă voi judeca mai aspru ca pe înşelători.
Voi pune să vi se smulgă colţul puterii
Şi veţi intra supuşi în coşul descântătorului
Să vă joace ca pe nişte păpuşi în bâlciuri
Spre hazul şi desfătarea gloatelor.
Fiindcă v-aţi vândut, zice Domnul, darul
Şi v-aţi înstrăinat stăpânirea ce vă dasem
Golind de taina mea pungile inimilor voastre deşarte
Pentru paraua ce vă zvârle gură-cască şi trecătorii.
1954 Bucureşti
Secţiune 9.36 LAUDA
Fecioara sta-n lăuntric pisc alb de rugăciune
Cu ceru-ntins la poală ca mărea sub o navă
Un vânt suav deodată venit cu repejune
O adumbri cu taina în cântece de Slavă:
„Primeşte Ne-ncăputul, nemuritoarea Plasmă.
Tu binecuvântată, prea sfântă-ntre femei…”
…Şi adiindu-i vestea, prelung, ca pe-o mireasmă.
Îmbobocea un înger, acolo, n faţa ei…

23 martie 1954 Bucureşti
Secţiune 9.37 BABEL
Tânjesc după o faptă să-mi dea desăvârşirea.
Râvnesc o subţiime în care să mă torc.
O stare fără trepte, mai sus ca fericirea.
O luminare-n sine mai pură ca iubirea.
Un fără loc, din care să nu vreau să mă-ntorc.
Nu e un jind, ci-o aspră strădanie neştearsă:
M-adun, urc iar, mă nărui cu tot lăuntrul meu.
Şi mă clădesc ca turnul lui Babel, humă arsă.
Şi nu-mi pasă de toată risipă ce se varsă
În lupta grea cu taina s-ajung pe Dumnezeu.
1954 Bucureşti
Secţiune 9.38 MOLDOVA VECHE, CEREASCĂ
Ades visez Moldova, cea din demult, cerească.
Încinsă-n constelaţii de albe schituri sfinte.
Şi gloria străveche începe să lucească
Cu tainicii ei ctitori de-adânci aşezăminte.
Către Rarău atuncea îşi face jindul cale.
Te văd slujind la Rugul aprins, ca-ntr-o minune.
În aspra poezie a sihăstriei tale
Iluminată-n aur înalt de rugăciune.
1955 Bucureşti
Secţiune 9.39 BULB TRÂNDAV
Sădeşte grădinarul un mic bulb în gunoi…
Răsare-n urmă crinul cu genială floare
Şi rază din mireasmă împrăştie apoi…
Noi putrezim în tina vieţii… De ce oare?
Nu împlinim, bulbi trândavi, minunile din noi?
Eu am pierdut prilejul?… rămân un stârv avar?
Cerescul, viul germen nu-l mai pot deştepta?
Adâncul putrejunii va să mă-nghită iar?
Îngăduie căinţei amare-atât măcar.
Ca ultima mea clipă să fie, Doamne, a Ta.
Joi, 3 februarie 1955 Bucureşti
Secţiune 9.40 POVARA
Doamne, m-am plâns că viaţa mi-e cumplit de grea.
Te-am rugat să mi-o iei… n-ai vrut să m-asculţi…

Mi-ai spus atât: să nu mai fie numai a mea.
S-o-mpart cu alţii, cu cât mai mulţi...
Am pornit atunci să-mi arunc: unora haina.
Altora pita, sandalele, banii;
Am colindat lumea, m-am despuiat, mi-am pierdut anii...
Tot mai copleşitoare mi se făcea povara şi taina...
Din nou m-am întors şi m-am jeluit:
Doamne, sarcina iată, sporeşte...
Abia mai pot, priveşte, sunt strivit...
„Nu mai da' tu!" m-ai sfătuit
„Atunci, ce să fac? „Tu, de-acum primeşte!"
Şi-am început să iau... de la unii sfat.
De la alţii necaz, ori durere
Am primit tot ce mi s-a dat;
Câţiva hulă şi ură mi-au aruncat.
Mulţi cu lăcrimile lor m-au încărcat.
Am împărţit cu mulţi deznădejdi, răni, suspine.
Mi-au dăruit atâta chin
Atâta chin mi-au dăruit cât mă mir, c-a încăput în mine.
Rar de la cineva o lumină şi mai rar o tăcere...
Toţi în căuşul sufletului mi-au turnat
Numai zbătăi, ruşini şi sfâşiere...
Doamne, darul a crescut mereu nemăsurat:
— Un munte de obidă şi nemângâiere – Nu mă-ndur din inimă să mi-l smulg
E al meu, l-am cules, milă de la ei şi gând de la Tine
Fără niciun păs, ori grijă de mine;
Ca să-l duc, mi-ai hărăzit atâta putere
Ca de atunci povara mea n-o mai simt nici cât un fulg...
Vineri, 22 iulie 1955 Bucureşti
Secţiune 9.41 ECOUL
Nemărginirea mea e-n mine; acel misterios ecou
Al infinitului Tău. Doamne. Din gând în gând. iubit, el creşte
Prin orbul labirint lăuntric tumultul slavilor sădeşte

Şi inimii ne-ncăpătoare cu sila-i sparge alt văd nou…
Ascuns în văile de carne eu nu-ncetez de-al asculta.
Din somn mă scoală-n miez de noapte… nicio ureche nu-l aude…
În toate sunetele lumii el n-are seamăn, n-are rude…
Nemărginirea mea e-n mine… şi e: că nu te pot uita…
Miercuri, 19 octombrie 1955 Bucureşti
Secţiune 9.42 CLOPOTUL
Moarte trăită? Vis plin? Anume
Eu nu ştiu sfinţenia ce-i:
Smulg din mine întreaga lume
Cu toate rădăcinile ei…
Ca unui clopot scobit cu dragi trude
Doamne, de-mi dai lăuntric ocol
Ce sus şi limpede acum s-aude
Limba inimii în albul gol.
Sâmbăta, 5 februarie 1955 Bucureşti
Secţiune 9.43 MAREA SIGURANŢĂ
Nu mă mai tem de ce se petrece…
Calc înainte pe tăiş de brici…
Nu caut, nu alerg… mă lasă rece
Toate dezlegările-ncâlcite, de-aici…
Linişte ia în mine locul sorţii…
Inima mi-e de prisos… aproape neclintită:
Deasupra mea, tot mai jos, mai aţintită
Veghează neagră Pronie a Morţii.
Sâmbăta, 5 noiembrie 1955 Bucureşti
Secţiune 9.44 CEA FĂRĂ UMBRĂ
Se măsurau virtuţile… – într-o joacă.
Cu umbrele ce aruncau sub soare:
Aceea-i cea mai sfântă şi mai mare
Care mai lungă umbră o să facă.
Era o dulce luptă făr’ de preget.
Dădeau cu pasul larg peste nisip…
Una strigă că le-a-ntrecut c-un deget
Şi-o-ncununară în anume chip.
Iubirea sta deoparte şi privea
Hârjoana lor cuminte de-a regina…

Şi cât de tare o bătea lumina.
Ea niciun fel de umbră nu făcea.
Sâmbăta, 15 octombrie 1955 Bucureşti
Secţiune 9.45 ŞARPELE
Am întâlnit un şarpe împodobit splendid.
În verdea lui armură cu stropi de-azur şi soare.
Se odihnea cuminte la margini de ogoare.
Şi-n pielea lui tot cerul se răsfrângea candid.
Părea că e acolo un giuvaier de vis.
Să-l iei ca din tezaur să ţi-l înfigi la piept.
Am ridicat călcâiul. El m-a privit lin, drept.
C-o grea făgăduinţă în ochiul lui deştept:
Ştiui că e păcatul... şi nu l-am mai ucis!
Sâmbăta, 15 octombrie 1955 Bucureşti
Secţiune 9.46 SUPREMA LIBERTATE
Nu-mi trebuie viaţă veşnică, eternitate
(Alte fără de margini închisori).
Dincolo de orice existenţe, presimt uneori
O dezlegată de toate, suprem de simplă libertate...
Acolo năzui eu... Şi cred că nu-n zadar:
Unde nimicul nu-şi mai înalţă schelă.
Unde se intră de pretutindeni, fără porţi, făr’ de hotar.
Unde nesfârşitul, desăvârşit, nu mai încape iar...
Doamne al uriaşei mele neştiinţe, tu eşti acela.
Duminică, 21 octombrie 1956 Bucureşti
Secţiune 9.47 ZBOR
În pofida necredinţei mele, cred în tine.
Împotriva voinţei mă nevoiesc.
Îmi sucesc destinul către alte destine.
Îmi pun aripi de dor şi suspine:
Numai prin siluiri spre dincolo de sine
Fierul se transfigurează în avion ceresc:
Arză-mi patimile, esenţe unice.
Bată-mi inima, aprins motor.
Cerul sfredelească-l mintea-mi-helice.
Sufletul la tine să se ridice.
Nu-mi pasă dacă are să pice:

Căderea din înalturi e tot zbor.
Duminică, 21 octombrie 1956 Bucureşti

Secţiune 9.48 TE AŞTEPT: INTRĂ

Doamne, inima nu mi-e bună de nicio treabă.
Prea am ţinut-o-n piept numai podoabă!...
N-am pus-o la lucru, n-am dat-o la şcoală;
Am cruţat-o... şi mi-a rămas nepricepută, goală.
Am crescut-o mai rău ca pe prinţese:
Nu stăruie-n nimic, nu coase, nu ţese.
Voinică, se plânge că oboseşte-ndată:
Inimă făr' de rost, inimă răsfăţată.
Credeam că aşa trebuie: poeţii
Să-şi poarte inima mai presus de greul vieţii!
Dar iată, acum mi-e plină de toane şi nazuri.
Stă numai de dragoste, îmi face doar necazuri.
Sare, s-aprinde, o apucă atacuri
Că nu-i dau raiul, scări la cer, punţi peste veacuri!
Doamne, eu nu mai izbutesc s-o îndrept.
Numai singur tu de-acum poţi... te aştept.
Intră, Doamne, acolo, la ea în piept.
Duminică, 4 noiembrie 1956

Secţiune 9.49 CONTEMPORAN

Nu mă-nspăimântă cerul, nici pământul;
Pe unul calc, pe celălalt îl străpung;
Sunt slab – sămânţa care-o suflă vântul
Pe stepele vieţii îndelung.
Dar el mă suflă unde vreau s-ajung!
Chiar dacă eşti la infinit de mine.
Dar ştiu că eşti şi-ţi cât împărăţia.
Nu-mi mai trăiesc în van nimicnicia.
O, Doamne, sunt contemporan cu tine
Şi sunt contemporan cu veşnicia.
Duminică, 7 octombrie 1956 Bucureşti

Secţiune 9.50 MÂNERUL

Tu, Doamne-al cerurilor, eşti miner
De-ai tăbărât în mine ca-ntr-un munte.
Cu sfredele şi târnăcoape crunte.
Să sapi largi hrube-n durul meu mister?

Caţi aur? el stă sus ca pe-o tipsie
În cugetele melenălţătoare…
Vrei diamante? strânse-n poezie.
Tot timpul ţi le-am pus, prinoase, la picioare;
E tot ce-am mai de preţ, presus de-argilă;
Tu nu iei seama, le azvârli cu silă
Şi dârz, prin vrăni îmi găureşti oblâncul.
Toporul tău în stânca-mi vie taie;
Ca un kobold îmi scormoneşti adâncul.
Până în ale sufletului măruntaie.
Scobindu-mi temeliile puternice de ieri
Cu galerii şi catacombe de dureri…
Ce grea comoară cauţi de te-afunzi
Acolo unde toate vinele se-mbină.
Jos, la răscrucea tainelor fugite de lumină?
Ce slavă stă-ngropată-n neagră tină
De te căzneşti cu-nverşunare să-mi pătrunzi
În inimă, ca-n cea mai scumpă, nesecată mină?
Miercuri, 8 mai 1957

Secţiune 9.51 SPIRALA

Mă rotesc necontenit într-un cerc neînfrânt.
Gândurile-mi rodesc vorbe, vorbele, gânduri.
Şaman sunete ca să culeg apoi vânt…
De la un timp mă ard alte aleanuri şi gânduri:
Să nu pricep, să mă scutur, să mă uimesc, să mă-nspăimânt.
Sunt sătul să calc numai pământ înţeles.
Să trag plecat la plugul raţiunii grele:
Doamne, când voi putea din brazda ei să ies?
Pe spirala duhului cu deschis-suitoare inele
Să urc sus în cerurile minţii mele.
Vineri, 12 iulie 1957

Secţiune 9.52 N-AI TEAMĂ

N-ai teamă, mi-a spus.
Sunt ca un munte
Muntele cel de sus.
Am văi adânci, piscuri în cer.
Flori şi păşuni.

Peşteri negre cu văgăuni.
Prăpăstii cu moarte.
Izvoare cu viaţă.
Noapte la poale, pe creştet răsărit.
Trăsnete şi azur nesfârşit.
Dincolo de gheţuri şi zăpezi.
Unde vrei să te aşezi?
Urci până-n vârf, rămâi pe-o brână?
Potecile-s taine de schit ori stâna.

Secţiune 9.53 VAIER

De puii de aspidă te-ngrijeşti:
Încă din ou în guri le pui veninul.
Pe mine dar de ce mă osândeşti
Când rău mă face viaţa grea şi chinul?
Unde ţi-e cumpăna, c-alegi prin vremi?
Ierţi fiarelor, îngădui gadini, iar pe
Cel care-ţi poartă chipul îl blestemi:
Mă nasc un înger, ca s-ajung un şarpe!
7 martie 1958

Secţiune 9.54 VORBESC ŞI EU ÎN DODII

O, Doamne, sfânt, vorbesc şi eu în dodii…
Când te cobori să priveghezi prin zodii
La rânduiala turmelor de stele.
Ia seama şi spre laudele mele.
Primeşte-mi fumul jertfei de mirodii…
Pitic, pe cea mai scundă din planete.
N-am spart vreun veac cu tunuri şi bătăi…
Poate mă ştii… sunt faur de sonete.
Şi-mi aţipesc, pe ritmuri îndelete.
Urechea inimii la paşii tăi…
Luni, 17 martie 1958

Secţiune 9.55 α. Ω.

Nimic nu mă-nspăimântă, că mor sau că viez.
Eşti început a toate şi tuturor sfârşitul:
De când m-am rupt de tine şi nu mai încetez
Cumplita mea cădere ce umple infinitul.
M-apropii tot de tine pe cât mă depărtez.
1947, martie 12

Secţiune 9.56 NEMURIREA
Râvneşti să pui un capăt luptei grele
Şi prin tumultul lumilor să treci.
Cu binele ce-ai săvârşit în ele
Să te aşezi în liniştea de veci?
Ci-n van aştepţi răsplata viitoare
Ca o odihnă după un sfârşit.
Nu: nemurirea nu este o stare.
Ci o lucrare fără de sfârşit.

Articol X. ULTIMELE SONETE ÎNCHIPUITE ALE LUI SHAKESPEARE ÎN TRADUCERE IMAGINARĂ...

(*1*)

Secţiune 10.01 CLV
Nu-mi cerceta obârşia, ci ţine-n seamă soiul.
Guşti fructul nu tulpina, chiar aur de-ar părea...
Strămoşii-mi, după nume, au învârtit ţepoiul.
Eu mânuiesc azi pana, de mii de ori mai grea.
Dovada cea mai pură a-nnobilării mele
Eşti tu şi-ngăduinţa de-a te lăsa iubit
Mai mult ca un prieten, cu patimile acele
Cu care adori amantul de veci nedespărţit.
Îmi cânt astfel norocul, înalţ epitalamuri.
Şi, pentru închinarea la care mă supun.
Culeg azur şi raze şi roze de pe ramuri.
Stăpânul meu alesul, cu slavă să-ncunun:
Poporul meu de gânduri, simţire, vis, trup, dor.
Te pun azi peste ele de-a pururi domnitor.
duminică, 5 decembrie 1954

(*2*)

Secţiune 10.02 CLVI
Iubirea mea e trează ca un priveghi de arme.
Un lung ajun de luptă eroic încordat;
Nimic nu lâncezeşte în mine, cum nu doarme
Ţintitul arc, în sine vibrând, dar nemişcat.
Aştept ceva, de-un farmec mai sus ca o izbândă.
Nu bruta-ncoronare a sângelui aprins;
Dincolo de plăcere, pândesc altă dobândă.
Slăvită-mpreunare de genii, fără-nvins...

Râvnesc nefăptuitul vis al desăvârşirii;
Ca-nalta-ţi frumuseţe să nu fie-o nălucă.
— Cu clipa-n zbor venită cu alta să se ducă – Voi sparge-ntârziatul decret de lut al firii:
Ca ea să dăinuiască de-a pururi roditoare.
Îi altoiesc, din mine, puterea gânditoare.
vineri, 3 decembrie 1954
(*3*)
Secţiune 10.03 CLVII
Te miri că nu scot gheara să-mi sfâşii bârfitorii?
Unde-ai văzut tu leul vânând gândaci sau poame?
Poetul sare lacom asupra-naltei glorii.
Cu-mbătătoarea-i carne s-aline sacra foame.
Şi eu am alergat-o-n pustiul lumii voastre
Şi m-am bătut cu tigrii şi şerpii pentru ea.
Am fugărit-o până-n capcane şi dezastre.
Dar când s-o prind, în cale-mi ieşişi tu, scumpa mea!
Tu m-ai vânat cu ochii, oţele zâmbitoare.
Şi lesnicioasă pradă-ţi cad astăzi la genunchi;
Hai, inima sfâşie-mi, mi-o faci nemuritoare.
Şi dulcea ta cruzime pătrunză-mă-n rărunchi:
Căci stihurilor mele le dau alte destine.
Cu nobilul lor sânge de-a te hrăni pe tine.
sâmbătă, 4 decembrie 1954
(*4*)
Secţiune 10.04 CLVIII
Din clarul miez al vârstei râd tinereţii tale.
Trufaşa-ţi frumuseţe în faţă o privesc
Şi ochilor tăi, aştri tulburători de cale.
Opun intensu-mi geniu în care se topesc.
Mă-nfăţişez cu duhul, nu te sărut pe gură.
Plecat ca peste-o floare, te rup şi te respir…
Şi nu mai eşti de-acuma trupească o făptură.
Ci un potir de unde sug viaţa şi strâng mir.
Nu-mi număr anii, seva nu stă în gingăşie:
Cu ideala forţă mi-apropii ce mi-e drag.
Înjug virtuţi şi patimi la marea poezie
În care, fără urme de pulbere târzie.

Te-amestec şi pe tine cu sila; pentru mag.
Pământul n-are margini, nici cerurile prag.
joi, 2 decembrie 1954
(*5*)
Secţiune 10.05 CLIX
A câta oară zorii mă prind fără de somn?
Dă iarna buzna, anul îşi lapădă coroana.
Eu în surghiun, departe… Când ai să-mi curmi prigoana.
Iar să mă chemi la tine, puternicul meu domn?
Dar tot veghez – de-aicea – iubirea ta plăpândă.
Ca peste o comoară-n veci hărăzită mie
De inimi arzătoare şi toate stând la pândă.
Fereşte mai cu seamă să pleci pe mare-albastră
Cu oacheşa aceea făţarnică şi rece;
Năvalnice-mi gânduri, gonind pe urma voastră.
Vă va stârni tempeste, corabia să-nece:
Căci te iubesc cu ură, întreg, şi numai eu;
Nu te împart cu nimeni, nici chiar cu Dumnezeu.
marţi, 7 decembrie 1954
(*6*)
Secţiune 10.06 CLX
La ce-mi slujesc de-acuma duh, faimă, fantezie…
M-ai părăsit… şi toate se sting, reci scânteieri.
Pentru rănitul vultur aripile-s poveri.
Zbătaia lor, zadarnic adaos de-agonie.
Şi mă supun… Osânda de gura ta rostită
E lege pentru mine de aur pur şi greu;
Durerea de la tine mi-e încă o ispită.
Tu, genial tutore al geniului meu.
Şi neguri lungi de veacuri las iar să mă înghită…
Din groapa mea zbucni-va o flacără târzie;
Atunci întreaga lume va desluşi, uimită.
Crescând misterioasă a noastră poezie.
Din dragostea născută în zbucium şi ardori.
Pe-ascuns, din tainic tată, ca un copil din flori!
duminică, 12 decembrie 1954
(*7*)

Secţiune 10.07 CLXI
Dintre atâtea chinuri, venite-asupră-mi hoarde
Păstrez dureri de care nu pot să mă despart;
Tot sufletul mi-e-n ele, ca sunetul în coarde
Ce încă vii vibrează vioara când s-a spart.
Ca viermele mătasei ţesusem nencetat
În jurul tău un magic cocon de poezie;
Tu, strălucitul flutur, l-ai rupt şi ai zburat
Din gingaşa-nchisoare păzit cu gelozie.
Şi astăzi, mari otrăvuri cu care m-am deprins.
Dispreţul tău, trădarea îmi sunt trebuitoare;
Intrate-adânc în carne-mi, ţin viaţa de învins.
Cât lipsa lor mi-ar fi şi mai ucigătoare.
Căci ele, printr-o vrajă, sunt înseşi răsturnate.
Iubirea şi credinţa, pe dos şi blestemate!
marţi, 14 decembrie 1954
(*8*)
Secţiune 10.08 CLXII
Eu îmi clădesc sonetul în piscuri, o cetate
Cu rimele creneluri şi orice vers un zid.
Pe tine, prinţ hermetic, ca-ntr-o eternitate.
Smuls pur din gheara vremii, în el să te închid.
Haìnă, marea lumii să-l bată furioasă.
Cu haita ei de pizme, zavistii, hâdă ură.
Nu vor clinti o iotă din mândra-i armătură.
Nevolnice să-i spargă enigma glorioasă.
De-acum nu ne mai pasă ce are să se-ntâmple…
Punând în lanţ uitarea şi ferecându-i zborul.
Cu laurii veciei neofiliţi pe tâmple.
Vom înfrunta trecutul, ce-asmute viitorul:
Ca-n inimă-mi ascunsă, stă slova nemuririi
Şi-o scriu cu diamantul caratelor iubirii…
Solstiţiul de iarnă, 1954
(*9*)
Secţiune 10.09 CLXIII
Din spulberul iubirii atât doar mai pot strânge.
Să-mi fac un ştreang, eu singur, cu fragedele-ţi rochii.

Mă-ndeamnă alte gânduri să iert şi să-nchid ochii.
Privighetoarea oarbă cu mult mai dulce plânge.
Înduplecă-te, dară, durerea mea-ntr-atât.
Să preaslăvim fugara, şi-n loc de răzbunare
Să stoarcem nemuririi şi artei lacrimi, cât
Să stea podoabă lumii hidoasa ei trădare.
Dar cine viers şi suflet acum să-mi împrumute
Dacă-mi lipseşti tu, însăşi esenţă a minunii?
Ah, inimă şi coarde-mi sunt deopotrivă mute.
Când limpede văd astăzi prăpastia minciunii:
Căci orb eram atuncea când te aveam în faţă.
Splendoarea-ţi, luându-mi ochii, da cântecului viaţă!
25 decembrie 1954
(*10*)
Secţiune 10.10 CLXIV
Perechea este ţelul, porunca sacră a firii:
Stârniţi de ea, vulturii se caută prin spaţii.
Delfinele iau marea în piept, să-şi afle mirii.
Chiar stelele în ceruri se-njugă-n constelaţii...
Ca viaţa către mândrul stejar, spre tine-ntind
Ciorchinii-mi plini de patimi cu sevă-mbătătoare;
În mrejele-adorării te-nfăşor, te cuprind.
Şi orice vers îţi scriu e îne-o-mbrăţişare.
Noi doi suntem victime ale suavei legi.
Căci dragostea nu cată la forme-ntâmplătoare:
Dac-ai fi fost femeie, te-aş fi ales eu oare?
De ce mă laşi acuma? Te smulgi şi te dezlegi?
Tăiat în jumătate şi-n pulberea zdrobirii.
Cum am să port eu singur poverile iubirii?
Anul nou 1955
(*11*)
Secţiune 10.11 CLXV
Iubita mea, ai suflet adânc întortocheat
— Vast labirint, ascuns sub palatul frumuseţii – În care – un minotaur domneşte nendurat.
Flămând de duhul slavei şi carnea tinereţii...
Mulţi îndrăzneţi pieiră în tainiţele-i sumbre.
Feciori eroici, pradă daţi fiarei suverane...

Acum m-alătur şi eu fugarnicelor umbre.
Cobor, dar fără teamă, n vârtejul de capcane.
Căci tu mi-eşti Ariadna şi-mi dăruieşti un fir
Din pletele-ţi de beznă, e că lăuză vie;
Şi nu să scap din cursă îl ţin şi îl deşir.
Ci mai afund să intru în neagra-mpărăţie;
Dedalicul tău suflet locaş mi l-am ales
Şi jur că niciodată din el n-am să mai ies.
sâmbătă, 8 ianuarie 1955
(*12*)
Secţiune 10.12 CLXVI
Eu, ce trăiesc tot timpul printre semnificaţii.
Şi nu mă amăgeşte uşor o-nfăţişare.
Pot să prefir minciuna din minunate graţii.
Zăresc ascuns pumnalul sub calda-mbrăţişare.
Te-am străvăzut prin toate a tale pavezi grele.
Nativu-ţi bloc de aur a rezistat întreg.
Supus regalei ape a răutăţii mele.
Cu care muşc pe oameni, să-i cerc şi să-i aleg…
Căci e înţelepciune a şti să fii şi rău.
Sub încercări şi cazne dă probe tari simţirea…
Nu mă cruţa, izbeşte!… Iubite-i rândul tău:
Cu cât e mai fierbinte, lovită de-i iubirea.
Ca fierul roş, de faur bătut cu măiestrie.
La fel se oţeleşte şi ea se şi mlădie…
duminică, 9 ianuarie 1955
(*13*)
Secţiune 10.13 CLXVII
Pe noi prietenia nu ne mai încăpu…
Prea mult crescu şi grabnic năvalnica simţire
Atunci ne strămutarăm pornirile-n iubire
Şi-o dragoste înaltă şi-adâncă începu.
Se prefăcu deodată coliba în palat.
Iar casnicele scule, în zâne, ca-n magie;
Eu regăsii în mine un suflet de-mpărat.
Purtând puternic sceptru de vis şi poezie.
Nu-i oaste mai vitează ca cea a-nchipuirii.
Ca duhul frumuseţii atotbiruitor;

În fruntea lor porni-vom războiul dezrobirii
Din lumile ţărânei spre unicul meu dor;
Să-ţi cuceresc şi ţie, în dreapta stăpânire;
Alăturea de mine, un tron în nemurire!
luni, 10 ianuarie 1955
(*14*)
Secţiune 10.14 CLXVIII
Ne bate primăvara în inimi!… Să-i deschidem:
Lapislazulii lumii sunt toţi în ochii tăi.
Cât negurile vieţii putem să le desfidem.
Alt soare să aprindem pe vechile ei căi…
E mâna ta în aer? Sau prima rândunică?
E tremur lung de pleoapă? Ori gingaş flutur viu?
Bob roşu de măcească mi-ntinde gura-ţi mică.
Trunchi zvelt de măr cu roade e trupul tău mlădiu…
Şi înţeleg prin tine acum întreaga fire.
Mă-apuc cu rânduială din asprul univers.
Taifunul ce sfărâmă corăbii în neştire.
Picioru-ţi scump ce calcă o biată gâză-n mers.
Zăpezi şi flori şi fructe în drum ţi se aştern.
Pe rând, supuse toate la ritmul tău etern!
miercuri, 12 ianuarie 1955
(*15*)
Secţiune 10.15 CLXIX
Coboară iarna… Ursa tot mai adânc se pleacă.
Şi inimile noastre se-nvăluie în nori.
Ca pe-o tocită spadă bagi sufletul în teacă.
Cu umbrele durerii viaţa să-ţi măsori:
Cât au crescut de-nalte, aproape pân' la frunte!
Încetineala vremii viclene ce-n urmă te-a-nghiţit…
Tu ai crezut că timpul în faţă ta e-o punte.
Şi el era chiar valul ce-n urmă te-a-nghiţit…
Mai e vreun ţărm la care ai fi ieşit înot.
Greşeala să-ţi răscumperi cu o cât de grea dobândă?
Ori s-a sfârşit aicea? Şi doar ce-a fost e tot?
Căci, iată, vine-ngheţul, grăbit ca o osândă!
O, de-ai putea nu polul cu umărul să-mpingi.
Ci-n gânduri, ca-ntr-o lampă, să sufli să le stingi!

joi, 13 ianuarie 1955
(*16*)
Secţiune 10.16 CLXX
Sămânţa nemuririi, iubite, e cuvântul.
Eternul se ascunde sub coaja unei clipe.
Ca-n oul ce păstrează un zbor înalt de-aripe.
Până' ce-i soseşte timpul în slăvi să-şi ia avântul;
A fost de-ajuns un nume, al tău, sol dezrobirii.
S-au spart şi veac, şi lume; ţinut prizonier
A izbucnit din ţăndări, viu, vulturul iubirii.
Cu ghearele-i de aur să ne răpească-n cer.
Cine ne puse-n suflet aceste magici chei?
Egali în frumuseţe şi-n genii de o seamă.
Am descuiat tărâmul eternelor idei;
Supremelor matriţe redaţi, care ne cheamă
Din formele căderii, la pura-ntâietate.
Să ne topim în alba, zeiască voluptate…
joi, 20 ianuarie 1955
(*17*)
Secţiune 10.17 CLXXI
Iubirea pentru tine-mi veni nu ca un fur.
Ci ca un rege cărui uşi largi i s-au deschis;
Nu strecurată-n noapte din adâncimi de vis.
Ci în lumina-naltă a marelui azur.
Abia acum descopăr măreţele-ncăperi
Ce stau deşarte-n mine cu obloane de-nchisoare.
Te aşteptau, să-mi umpli tu, tânărul meu soare.
Adâncul vast cât lumea cu raze de dureri…
Căci nu e fericire mai gravă decât chinul
Şi dulcea zvârcolire să-ţi plac, să te câştig.
Mândria de-a-ţi fi scaun, să-ţi odihneşti destinul.
La patima mea, truda mai strâns să te-nverig.
Şi inima îmi bate în mine ca un faur.
Zorind să-ţi împletească un lanţ de vrăji de aur.
miercuri, 2 februarie 1955
(*18*)
Secţiune 10.18 CLXXII
Să n-asculţi ponegrirea, nici clevetiri mulţime

Cu care azi ne-mproaşcă prietenii de ieri;
Iubirea ni-i sfinţită de marea-i înălţime.
Ne urcă la lumina eternelor dureri.
Acolo, sus, păcatul n-ajunge nici ca gând.
Şi viţiul nu suie nici în închipuire;
E ca un iad în ceruri unde se-ntorc, plângând.
Râvnirile nebune ce n-au jos împlinire;
Îngheaţă-mbrăţişate gigante disperări.
Amoruri fulgerate de tragica trufie.
Neîmpăcate arderi, spre aiurea încordări.
Ce-au ispitit neantul cu îndărătnicie.
Din lumea lor purcede şi dragostea-mi, iubite.
De-aceea-i fără saţiu şi fără de limite.
Noaptea vineri spre sâmbătă, 5 februarie 1955
(*19*)
Secţiune 10.19 CLXXIII
Te mistuie iubirea? Credeai că-i o păpuşă.
Să-ţi faci un joc cu toane, ca în copilărie.
Când ea – ţi cerea o fire de salamandră vie.
În tainica-i văpaie să arzi făr’ de cenuşă.
Ea nu stă-n trup, stăpână a cărnii şi-a plăcerii.
Înflăcăratu-i spirit, urgie, le consumă;
Îşi cată-n noi duh geamăn… şi de-l îmbii cu humă.
Rămâi o biată urnă cu zgurile durerii…
Te ispiteşte jindul să-mbraci şi fericirea
Cum pui, pentru petreceri, o rochie de brocate?
Dar trebuie-nfruntată cu spaimă, ca o moarte…
Căci ea, ca să pătrundă, îţi sparge-alcătuirea.
Preface în genune lăuntrul tău, anume
Ca să încapă acolo, cu ea, întreaga lume.
sâmbătă, 19 februarie 1955
(*20*)
Secţiune 10.20 CLXXIV
Îmi spui zaraf? Schimb versuri pe-o dragoste de aur?
Pentru a-i iubirii tale ducaţi îţi dau sonete?
Viclean, îţi iau aleanul şi dorul amanete.
Cu camătă închise-n avarul meu tezaur?
De-ai şti! fiece slovă ce-ţi scriu ţi-ar fi mai scumpă

Ca mii de nestemate din frunţile regeşti;
Cutezător scafandru-n oceanele cereşti.
Zvârl duhul meu din duhul etern să ţi le rumpă…
Şi nu mă plâng că poate iubirea ta mă-nşală.
Nu cât de-i mincinoasă moneda ce-mi strecori.
Că simt ce grea şi seacă îmi sună uneori.
Şi nici nu zgârii plumbul sub calpa poleială.
Ci smulg tăriei verbul de dincolo de fire.
Şi orice vers ce-ţi dărui i-un fir de nemurire.
joi, 17 februarie 1955
(*21*)
Secţiune 10.21 CLXXV
Să fie dar Iubirea o mască a Durerii?
Alt chip al ei când poate, adoarme şi visează?
De ce atunci în mine rămâne pururi trează.
Făr' de ogoi chiar până pe perina plăcerii?
Voi doi mă chinuirăţi cu-acea perfidă artă
Cu care inşii meşteri strâng roze cu duiumul;
Strivite-n teascuri grele şi stoarse, le deşartă
De tot ce au în ele adânc etern: parfumul.
Închisă în cleştare, esenţa lor străbate
Departe, peste veacuri… nici moartea n-o învinge.
Şi duhul rozei umple pe toţi câţi va atinge…
Aşijderi eu, de-a voastre torturi neîndurate.
Mă distilez în versuri, prin harul poeziei
Vă-mbălsămez în pura mireasmă a veşniciei.
Miercuri, 23 februarie 1955
(*22*)
Secţiune 10.22 CLXXVI
Cu chipul tău pe masă, trudesc să mă inspir…
Ca un jongler ce scoate când flăcări, când cordele.
Aceste versuri scrise să te desfeţi cu ele
Din inima mea arsă le-am scos să ţi le-nşir
Sunt psalmii mei de taină, o rugă necurmată.
În ei am pus Iubirea lângă Eternitate.
Să lupte cu vrăjmaşul Destin îngemănate:
M-au părăsit şi ele, trădând cu tine-odată.
…Grăbită, cărunteţea mă-mbracă-n promoroacă.

Amarnice vântoase de gânduri şi nesomn.
Smuls unul câte unul, de visuri mă dezghioacă…
Pe râpile uitării, însingurat, mă-ntomn.
Îndură-te, coboară şi vino de mă vezi
Pân’ nu s-aştern pe mine solemnele zăpezi.
Sâmbătă, 5 martie 1955
(*23*)
Secţiune 10.23 CLXXVII
Mereu îmi vine în minte un cântec ţărănesc…
Îl îngânau la hanuri poznaşii cimpoieri:
„Să nu te-mbraci în zdreanţa zvârlită de boieri.
Cu straiul lor odată şi râia-ţi dăruiesc!”
Iubirea ta purtată-n saloane şi la curte.
Smulsă-n alcov de pofte cu colţii lor nebuni;
Îmi stă-ntr-un peş, îngustă, cu poalele prea scurte.
Reci drojdii de dantele pe-amare goliciuni…
Eu totuşi am primit-o, înflăcărat s-o schimb.
Şi migălesc s-o curăţ, s-o înalţ, să-i dau lărgime.
Dar vino cum te afli, în haina ta de crime:
Ţi-am pregătit o alta din străluciri de nimb;
Veşmânt slăvit, mai trainic ca globul pământesc.
E mantia-mi de visuri în care te-nvelesc.
luni, 7 martie 1955
(*24*)
Secţiune 10.24 CLXXVIII
Spun unii de-un ostrov vrăjit, pe mări departe…
Corăbiile-n preajmă-i se năruie în valuri.
Orice metal din ele se smulge, se desparte.
Sar cuiele şi-aleargă să se înfigă-n maluri.
Oh nu e basm… Cu mine s-a petrecut la fel:
Tot ce-mi încheie firea şi cârma drept o ţine.
Orgoliosul geniu, voinţa de oţel
M-au părăsit năuce şi s-au lipit de tine.
Da dragostea îndată le luă la toate locul.
Cu lanţuri fermecate mă ferecă şi leagă;
Zvârl ancora la ţărmul unde-mi aflai norocul.
Vreau să rămân aicea viaţa mea întreagă.
Şi ca să nu mai vie din lume niciun rău.

Oceanele Iubirii revărs în jurul tău…
vineri, 11 martie 1955
(*25*)
Secţiune 10.25 CLXXIX
Nu! Gloria iubirii nu este îmbuibarea.
Ospeţe de săruturi, orgii de-mbrăţişări.
Ci dorul lung şi taina-mpletită cu-aşteptarea
Sunt duhul ei pe-o lume de vane desfătări.
Prin înfrânări şi chinuri asceţii-ating extazul;
Eu te ador cu-acelaşi canon ce-ntreg mă-nfrânge.
Căci dragostea nu-i apă, să-ţi umfle-n vânt talazul.
Laşi gloabele în voie; în ştreang pui purul sânge…
Eu nu ţi-am scris, ca alţii, pe lefuri sau merinde
Simţiri gălăgioase cu arderi măsluite;
Sonetul meu e cuget şi patimă, mpetrite.
Cu inima ciocneşte-l, că scapără, s-aprinde…
În scoica mea închisă, dârz, făr' de răsuflare.
Încet ia suferinţa chip de mărgăritare.
joi, 17 martie 1955
(*26*)
Secţiune 10.26 CLXXX
S-a străduit natura ca omul să nu-i scape;
Iubirea îl urcase deasupra ei prea tare.
Şi-a-nmormântat-o-n carne… Din fundul oarbei gropi
Eterna rădăcină spre ceruri dă lăstare.
Din sumbra putrejune cu viermii laolaltă
A mea-şi umfla toţi bulbii cu patimi şi ruşine…
Dar adiaşi deodată tu, primăvară-naltă.
Şi izbucni, suavă, în chip de crin, spre tine.
La dulcea-ţi alchimie gunoiul se supune.
Sub părul tău de soare, şi-albastrul ochi deschis
Se prefăcu-n mireasmă spurcata stricăciune.
Tot ce fu somn şi beznă-i acum azur şi vis.
Şi-n slujba ta stau puse-n genunchi – să nu le cruţi –
Puternicele-mi viţii întoarse în virtuţi…
miercuri, 30 martie 1955
(*27*)
Secţiune 10.27 CLXXXI

Oricât de drăgăstoasă ţi-e iscusita limbă.
Ştiu când mă minţi, cu toate ce-mi spui şi faci pe plac.
Neaşteptat culoarea privirilor se schimbă
Şi ochii tăi o clipă se bâlbâie şi tac.
Cât mi-eşti de drag atuncea! Cum îţi iubesc minciuna!
Întreg te afli-acolo, tu, cel adevărat.
Tu, candid plin de viţii, amestecând într-una
Păcatul ce luceşte ca aurul curat…
Şi nicio vină… Răul sub tine-i calul sprinten.
Sfărâmă stăvili, inimi, să zboare unde-i ceri.
În coastele Iubirii cruzimea-i ager pinten.
Stau bine stropii roşii pe negrele plăceri.
Şi-ademenind lumina cu îngerii-ţi perfizi.
În iadul tău tragi cerul şi astfel mi-l deschizi…
miercuri, 13 aprilie 1955
(*28*)
Secţiune 10.28 CLXXXII
Eu n-am fost niciodată ucenic;
Dintru-nceput deplin maestru… numa
În faţa ta mă-nchin; stăpân unic.
Revarsă-ţi harul peste mine-acuma.
Nu te mira că-ţi cer să nu-mi măsori.
Să-mi dai tu singur tot; nu se desparte
Iubirea ta de marele-i surori:
Eterna Artă, suverana Moarte…
Azi, fericite, ele nu mai sunt
Fărâmiţate-n lume şi răzleţe:
Din cer, din iad, de pe întreg pământ
S-au strâns în geniala-ţi frumuseţe.
Când ţin la piept făptura-ţi luminată.
Le-mbrăţişez pe câtetrele-odată…
23 aprilie 1955
(*29*)
Secţiune 10.29 CLXXXIII
Mereu cerşim vieţii ani mulţi, aşa-n neştire.
Ne răzvrătim, ne plângem de piericiunea noastră.

Şi încă nu-nţelegem că fără de iubire
Se veştejeşte Timpul în noi ca floarea-n glastră;
Rupt din eternitate, el vrea tărâm asemeni
Din care-altoiul şubred să-şi tragă sevă nouă;
Noi îl primim cu gheaţă şi-l răsădim încremeni
Când Dragostea-i unica vecie dată nouă.
Ci-i van acum te mânii pe mine şi m-arunci.
Minunile iubirii n-au stavile pe lume;
Ca Lazăr la auzul duioaselor porunci.
Oricând şi ori de unde mă vei striga pe nume.
Chiar de-aş zăcea în groapă cu lespedea pe mine.
Tot m-aş scula din moarte ca să alerg la tine.
luni, 2 mai 1955
(*30*)
Secţiune 10.30 CLXXXIV
Tu ştii ce lung şi aprig luptai ca să te capăt.
Cu mine-ntâi, cu tine, cu pizma tuturor…
Războiul crâncen însă urmează fără capăt;
Şi te ţin rob, eu, sclavul, pe tine-nvingător.
Nu cruţ nimic; cuvântul îţi cântă osanale.
Dar lănci de gând, catrene de versuri te pândesc.
Duh, inimă şi minte, aprinse arsenale.
Zi, noapte, geniale unelte-mi iscodesc;
În dragoste nu este odihnă, numai moarte…
O pace-nseamnă saţiu, surâsul lânced minte.
Acel ce-ţi strânge mâna şi pleacă se desparte.
Dar rana mă trezeşte ca un sărut fierbinte:
Iubirea mea-i ca steagul în lupta norocoasă.
Cu cât mai sfâşiată, cu-atât mai glorioasă.
luni, 23 mai 1955
(*31*)
Secţiune 10.31 CLXXXV
Nu mai hulesc, iubite, această tristă ţară.
Nici lumea rea şi strâmtă în care te-ai născut.
Cum nu urăsc ţărâna vulgară şi avară
Din care pomul mândru zbucni, neîncăput…
Ci lupt s-o scap de viermii ce rod la rădăcină.
O-nobilez cu soiul unor fiinţe noi.

Îţi zămislesc amante cu suflet de lumină.
Îţi plăsmuiesc soţi vrednici din ideali eroi…
Turnate din iubire – titanice modele – Am stors în ele sucul a sute de vieţi.
Trăiesc în veci. Tu însă, mult mai presus ca ele.
Întreci aceste-nalte virtuţi şi frumuseţi.
E oastea ideală, trimisă-n sârg de mine
Să ia Eternitatea cu-asalt şi pentru tine.
luni, 30 mai 1955
(*32*)
Secţiune 10.32 CLXXXVI
Urâi perfecţiunea de când te-am cunoscut.
Reci limite rigide cu aer de-nchisoare;
Viaţa-i schilodită de ea şi visul moare.
Acolo niciodată tu nu ai fi-ncăput.
Îmi place-n tine sporul, viu, gata tot să spargă.
Scăderi neaşteptate cu-adâncul monstruos.
Azi bunul plac, schimbarea cu unduire largă.
Lumină-n beznă, norul ca viţiul frumos;
Dar spiritul în tine stăpânitor veghează.
Nimic nu are voie să intre nechemat;
Râzi, inima s-aprinde îndată cu o rază;
Un semn, şi negrul clopot cleştar a îngheţat;
Struneşti ca Bacchus tigrii, şi-n lanţ cu mândri lei.
Pe mine, înjunghiatul la caru-ţi, lângă ei…
3 iunie 1955
(*33*)
Secţiune 10.33 CLXXXVII
Eu nu-mi ador în tine iubirea mea răsfrântă.
Cum, oglindit în ape, se contempla Narcis:
În volbura de valuri ce-ntiderea-ţi frământă
— Unde foiesc balauri – nu-i tihnă pentru vis.
Dar uneori eşti numai azur, rodeşti sirene.
Din spumele-ţi de patimi se zămislesc mari zei.
Îţi scoţi toţi înecaţii la ţărmuri, ca alene
În dragoste-ţi cu toane iar să te joci cu ei.
Atuncea plec în tine să-ţi cuceresc favoarea;

Îţi flutur oriflame[3], pun purpura veşmânt.
Ca dogii când în larguri se logodesc cu marea.
În sufletu-ţi oceanic, nuntind, mereu m-avânt;
De sus, din mândru-mi geniu armat în Bucentaur.
Ţi-arunc, inel, iubirea-mi, cătuşă grea de aur.
vineri, 8 iulie 1955
(*34*)
Secţiune 10.34 CLXXXVIII
Mă uit cum cade noaptea, aluzie la moarte.
Şi lumea-şi cată duhul în lămpile aprinse;
Reintră în vis viaţa, pătrunde de departe.
Ca o mireasmă, somnul, în cărnurile stinse.
Eu stau mereu în beznă: lumina mea-i la tine
Şi ochii mei o alta nu vor să mai privească.
Cum iroseşti aiurea plăcerile divine?
Nu ţi-a rămas o umbră de cuget să-ţi şoptească
Cum dragostea-mi, mai mare ca veşnica natură.
Ţi-a zămislit adâncul din nou, în zeci de feţe?
M-am despuiat de taină, de-nalta-nvestitură.
Ca să-ţi îmbrac unica şi goala-ţi frumuseţe;
Te-am învăţat iubirea, semeţul zbor în slavă.
Să pier ca scorpionul de propria-mi otravă.
vineri, 22 iulie 1955
(*35*)
Secţiune 10.35 CLXXXIX
Nu m-au târât spre tine nici stearpa desfrânare.
Nici viţiul făţarnic, ci patima senină;
Când fluturul îşi arde aripa-n lumânare.
El nu râvneşte seul, ci magica lumină.
Mă sprijin pe-amintire-acum… şi apoi pe moarte;
Toţi ceilalţi stâlpi cu lumea deodată s-au surpat.
Iubirea putrezeşte pe undeva departe.
Eternitatea-i încă un vis dezaripat.
M-adun de pretutindeni, mă-nchid de-o grijă sumbră.
Mi-e sufletul zadarnic şi cere să se culce;
Prin slavi amurgul trece misterios de dulce
Şi-n umedul lui giulgiu mă-nfăşură cu umbră…

3 Steag de război al regilor Franţei.

Nici stea, nici cântec: vine alt soi de noapte, grea.
Mai limpede ca gheaţa… şi rece tot ca ea.
duminică, 24 iulie 1955
(*36*)
Secţiune 10.36 CXC
Nu te-am putut cuprinde să fii numai al meu.
E cum aş cere lunii să-mi ardă noaptea-n sfeşnic;
Ţi-e locul între stele… Ci, oricât de pigmeu.
Mi-e dragostea cer, iar tu, luminătorul veşnic
Ştiu, între noi sunt două iubiri: a mea şi a ta;
Nu ne-a-nghegat în sine o unică simţire:
Tu firul tău oricând vrei poţi rupe sau scurta.
Dar lanţul meu rămâne şi-i fără-mpotrivire.
Nici spaţiul, nici timpul nu izbutesc să-l roadă.
Rugina deznădejdii îl lasă neatins?
Ca să te urmărească, năvalnic ca pe-o pradă.
Chiar pân' la celălalt capăt al lumii de-ai fugi.
Înverigat de tine, cât lumea s-ar lungi.
duminică, 31 iulie 1955
(*37*)
Secţiune 10.37 CXCI
Am azvârlit cu dreapta ale Ursitei zaruri
Şi mi-ai căzut, vajnic mântuitor din rău;
Azi toate-mi vin prin tine… şi între mii de haruri
Primesc chiar zorii zilei ca pe un dar al tău.
Alături de lumina creată-n empireu.
Iubirea fu o nouă lumină pentru lume;
De-atuncea fiecare-n opaiţu-i de hume
O poate aprinde singur, el sieşi Dumnezeu.
În inima mea arde acest lăuntric soare.
Din haosul vieţii mi te-a dezvăluit
Pe tine frumuseţe atotcotropitoare.
Vast cosmos, ce-n orbita-ţi mai prins, biet satelit;
Şi-n juru-ţi cu alaiul de aştri mă avânt.
Pe muzica din sfere de-a pururi să te cânt.
luni, 8 august 1955
(*38*)
Secţiune 10.38 CXCII

Mi-a-mbătrânit iubirea şi gloria-i pe moarte.
Că-mi ocoleşti surâsul şi fugi de ochii mei?
Alăturea: şi parcă pământul ne desparte;
Vorbim: şi-i flecăreală, prin gard, ca-ntre femei...
Te măsluieşti cu o artă prea înfiorătoare
De nu ţi-aş şti lăuntrul şi meşteşugul tot;
Porţi crima ca pe-o roză înfiptă-n chiotoare.
Şi viţiile, n tine, suavi boboci îşi scot.
Acum cerci să te scuturi: de ele? ori de mine?
Dar nu te vreau prieten şi nici vrăjmaş sublim;
Înapoiază-mi iadul, demonicele-ţi stele.
Îl vom preface iarăşi în cer de ne iubim;
Nu-mi hărăzeşte locul, nici timpul fericirea.
Ci tu; la piept cu tine mi-e paradis pieirea.
marţi, 9 august 1955
(*39*)
Secţiune 10.39 CXCIII
Aşa cum zilnic hrana o mărunţim în gură.
Aşijderea viaţa o destrămăm în clipe...
Iubirea de mai poate la loc s-o înfiripe.
Cum izvorî din sine, dumnezeiesc de pură.
Robi traşi pe roata vremii, stăm făr' de-mprospătare.
Şi viitorul nostru e plin doar de trecut...
Nici moartea nu ne scapă... arar câte-o visare
Ne înfierbântă fruntea, fugarnic cu-n sărut.
Dar dragostea ne-adună trăirea spulberată.
Trunchiatele-i silabe poem întreg s-aştern.
Zbătăi, izbândă, fapte cenuşă cad îndată.
Şi numai inutilul din noi este etern;
Aievi supun vecia şi strâns de clipe-o leg
Când mâna-ţi, fructă albă, cu buzele culeg.
marţi, 9 august 1955
(*40*)
Secţiune 10.40 CXCIV
Eu nu cred bucuria ce-mi trimiseşi, capcană.
„Că iar ţi-e drag poetul, şi-l chemi"... ci iau aminte.
Mă-ntreb lăuntric, pipăi nemuritoarea rană:
Fidelă, durerea niciodată nu ne minte.

Tu nu ştii ce amară e gloria târzie.
Când nu mai ai un dinte, s-o muşti, în gura hâdă…
Nevolnic, ţi-e ruşine de cruda poezie
Ca de-o femeie gata de râvna ta să-şi râdă…
Iubirea, cât de pură, tot cere o ispăşire.
Chiar între om şi îngeri păcat e socotită;
E drept să fiu eu singur prinos de izbăvire?
Nu m-ai jertfit tu, însuţi, victimă osândită?
De ce cu lănci de slove acum din nou m-ajungi
Şi-mi hărţuieşti, iubite, Destinul, să-l străpungi?
joi, 11 august 1955
(*41*)
Secţiune 10.41 CXCV
Tu mi-ai cules, iubite, pentru eternitate
A cugetelor mele mireasmă, poezia.
Acum trimiţi asupră-mi dispreţul şi urgia.
Dar fagurul rămâne când pier florile toate.
Iubirea ta cu grindeni, zorită să zdrobească
Şi-n drumu-i meteoric să treacă mai departe.
Nu mi-a cruţat un petec de suflet… Totuşi, iar te
Implor să cazi pe mine cu vipia-ţi cerească…
Se sparge norul… iată, tu eşti întreg lumină.
La care zvânt durerea, urc crengi, dau flori, rodesc…
Chiar gheaţa ta mi-e hrană: în taină o-mblânzesc.
Ea – mi ţine duhul proaspăt şi inima virgină…
Şi, umbră, în tot locul de tine-alături sunt.
Căci umbra e ecoul luminii pe pământ.
miercuri, 17 august 1955
(*42*)
Secţiune 10.42 CXCVI
Alungă vicleşugul şi nu da crez poveţii
Să minţi iubirea, strâmbă s-o guşti, ca pe-o merinde:
Lumina voluptăţii depline îţi aprinde.
Ea pârguieşte carnea, acest fruct dulce-al viţii…
Vrei să rămâi copila cu sâni suavi şi coade?
Dar floarea fecioriei se scutură la fel:
Închipuirea, vierme flămând, în duh o roade
Şi-i putrezeşte sacra sămânţă, fără ţel.

Oricât ar fi făţişă, iubirea-i tot o taină:
Ne vizitează-aicea, dar stă în altă parte;
Sărutu, mbrăţişarea îi sunt numai o haină
Cu care se-nveşmântă în lumea de sub moarte…
Atunci într-o văpaie şi noi ne-nvăluim.
Măcar ca licuricii să ardem cât trăim.
miercuri, 17 august 1955
(*43*)
Secţiune 10.43 CXCVII
Nu-ţi cer deloc credinţă, mi-e de ajuns iubirea.
Ca sfântul trup, în orice fărâmă ea e-întreagă;
Cu-tine-odată-n braţe am strâns nemărginirea;
Ce-mi pasă că şi alţii râvnesc s-o mai culeagă!
Urzind din haos lumea, în vasta-i rătăcire
Stăpânul a-ncăreat-o de nebunia sa;
Dar i-a adaos, unic leac de tămăduire.
Iubirea, cheia bolţii cu harul de-a visa…
Eram în aurora de aur a iubirii.
Privirile aprinse creară ceruri noi;
De cum veni amiaza, canicula iubirii.
Tu tot mai groase umbre de-ngheţ pui între noi;
Dar te strămut în mine când pleoapele s-aştern.
Alcătuită-aievea din tot ce ai etern.
duminică, 28 august 1955
(*44*)
Secţiune 10.44 CXCVIII
Îţi altoiseşi firea pe glorii şi trufie.
O gingaşă mlădiţă pe-un vechi trunchi scorburos;
Cu vine tari, flămânde, zvâcnite drept în glie.
A mea-şi urcase soiul sălbatic şi vânjos…
Pornisem din obârşii potrivnice unirii.
Dar ne chema lumina aceluiaşi văzduh;
Cu vârfuri deopotrivă în slăvile gândirii.
Ne-am întâlnit acolo, în pur azur de duh!
Sus, creştete-mpletite în artă şi visare.
Zvârlisem orice amestec cu lumea de sub noi.
Când din seninul aprig suit, pân’ la pierzare.
Larg, fulgerul iubirii izbi în amândoi:

De-atunci mă zbat şi suflu, văpaia să-i sporesc.
Să ardem împreună de-acelaşi foc ceresc.
luni, 29 august 1955
(*45*)
Secţiune 10.45 CXCIX
Domniţă a grădinii cu merele de aur.
De-acolo ţi-ai luat sânii de mândră Hesperidă?
Şi verzii ochi atlantici, din ce pierdut tezaur?
Şi părul tors din noapte, somptuos ca o hlamidă?
Eu singur îţi ştiu taina când lung ţi-alint aleanul
Şi trupul în sărutări ţi-l prind ca-ntr-un năvod.
Vizez că sunt Hercule şi iar despic oceanul.
Ostrovul feciorelnic să-ţi jefuiesc de rod.
N-am să fug: nu caut alte măreţe fapte.
Poeţii rămân astăzi eroii omenirii!
La albele-ţi picioare torc versuri zi şi noapte…
Mi-ai încleştat pe soartă cătuşele iubirii:
Să-ţi cânt doar frumuseţea mi-e unica ispravă.
Nemuritoare-ţi formă pe veci s-o-nalţ în slavă.
marţi, 30 august 1955
(*46*)
Secţiune 10.46 CC
Credeam că gelozia-mi va ruina iubirea.
Cum face cămătarul cu victima plăpândă;
Dar m-a-nşelat: nu numai că nu-i opri sporirea
Ea însăşi s-a adaos la dragoste dobândă.
Aci-ţi scot un zâmbet mai rău ca o capcană.
Aci-mi-ntinde-un înger aripa-mbrăţişării;
Atingerea-ţi acuma mi-e har acum prihană.
Şi iarăşi curcubeul fugar al împăcării…
Atâtea vii venituri şi bogăţii de chinuri
Fac sufletul o pungă cu avuţii de moarte;
Mi-e dor de sărăcie cu marile-i seninuri.
Când adoram o umbră şi încă de departe…
Dar tu nu ţine seama, ci iartă-mă mereu:
Aşa toţi credincioşii îi fac lui Dumnezeu.
miercuri, 31 august 1955
(*47*)

Secţiune 10.47 CCI

Iubirea-i neclintită? Îţi schimbi numai iubiţii
Arunci alte noi vreascuri pe-acelaşi foc mereu
Gheena ta nu arde decât pe osândiţii
La dragoste eternă? Atunci acela-s eu.
În albia-ţi demonie căzut fără scăpare.
Presimt ce-i veşnicia cu fiecare chin.
Şi simţurile-mi, şase năpârci spăimântătoare.
De tine asmuţite, mă-mbată cu venin.
De gerul voluptăţii durerile-mi scânteie.
Şi viţiul, deodată năprasnic diamant.
Plăcerea îmi resfiră în mii de curcubeie.
C-un capăt în edenuri, scrâşnirea-n celălalt...
Şi plâng, Adam nemernic, la sacre porţi de rai.
Din iadurile-ţi nalte afară când mă dai...
vineri, 9 septembrie 1955

(*48*)

Secţiune 10.48 CCII

Iubirea mea se-ntinde în timp, a ta în spaţiu;
Tu patima-ţi împrăştii pe-un câmp fără hotare:
Amici, cai, paji, canalii, femei, câini, prinţi... n-ai saţiu!
În dragostea mea, veacul abia-i o sărutare.
Te-mbrăţişez, şi-o oră nu-mi descleştază braţul;
C-un vers ţi-aşez icoana în piscuri de milenii;
Vânez eternitatea să ţi-o-mpletesc în lanţul
Cununii pentru fruntea răspântie de genii...
N-ajunge o viaţă? A mea prin tine creşte;
Mi-e-o viaţă clipa în care mă priveşti.
Belşug de nemurire surâsu-ţi dăruieşte.
Iubirea-mi leonină numai cu ea hrăneşte:
Durere, soartă, moarte sunt partea celorlalţi
Deasupra lor, prin mine, transcenzi şi te înalţi.
luni, 12 septembrie 1955

(*49*)

Secţiune 10.49 CCIII

Ne-nvăluie misterul unei iubiri de zei
Ce şi-au ales sălaşul în lumea trecătoare;

Ciclopeene ziduri de dragoste-nfipsei
În carnea ta uitucă şi alunecătoare…
S-a năruit iubirea, de lut la temelie;
Nici patimile – stâlpii – n-au mai rămas… Stăm sterpi…
Ne ocolesc cu grijă amici, vrăjmaşi: se ştie.
Ruinele de temple-s cuibare mari de şerpi.
Ei şuieră din găuri? E inima mea prinsă
— Stafie-a nemuririi când tainici zei eram – Ea s-a păstrat acolo, chiar sub moloz, nestinsă.
Un ciob, dar arde-n colţul unde te adoram…
Tu te-ai întors în slava vârtejului lumesc:
Păcatul fericirii eu singur ispăşesc.
marţi, 13 septembrie 1955
(*50*)
Secţiune 10.50 CCIV
Mi-a trebuit întreaga văpaie-a poeziei
Cărbunele iubirii să schimb în diamant;
Dar străluceşti de-acuma pe fruntea veşniciei.
Răscumpărat de-a pururi obştescului neant…
Puterea mea e jarul închis, ca-n nestemată.
Ce arde dur şi rece-n lăuntricul său joc:
De la crearea lumii, cu aştrii toţi deodată.
Nu se mai stinge-n mine originarul foc.
E cât un bob, dar ţine virtuţile esenţei;
E diamant, ce roade oţel şi munţi de stei…
Cu el îţi tai fereastra-n pereţii existenţei.
Să intre nemurirea cu tot văzduhul ei.
Şi-ntr-un vârtej de versuri arzând diamantine
Seduc eternitatea, iubite pentru tine.
sâmbătă, 17 septembrie 1955
(*51*)
Secţiune 10.51 CCV
Ştiu şi-o voiesc; aceasta mi-e ultima viaţă…
Nu mai renasc de-acuma, căci, iată, te-am găsit.
Deschizi eternitatea: în pacea ei măreaţă
Se-ncheie rătăcirea-mi c-un glorios sfârşit…
Sunt mai bătrân ca moartea; născut mai înainte

Ca stricătoarea-i umbră să fi intrat în lume.
Am supt nemuritorul sân al iubirii sfinte.
În rând cu Archetipii fără de veac, nici nume…
Dă-mi mâna, nu-i nevoie de aripi… O-mbrăţişare:
Misterioasa carne se face duh în noi;
De dincolo de ceruri se-ntinde-o aşteptare.
Perechea cea pierdută să vie înapoi…
Ce aştri, sus, acolo, cad jertfă împlinirii.
Junghiaţi pentru ospăţul de foc al regăsirii?
duminică, 18 septembrie 1955
(*52*)
Secţiune 10.52 CCVI
Te-ncununam cu gânduri de slavă şi mister.
Ca într-o liturghie slujită-mpătimirii.
Cerşeam extaz cu aripi de flăcări în eter.
S-ajungem ipostaza de spaime a iubirii…
Dar mi-ai părut prea fraged, prea gingaş la-nceput.
Tumultuosu-mi geniu întreg să ţi se-nchine:
Ca-n dragostea-ţi îngustă să-ncap, să mă strămut.
Tot ce fu greu şi mare am azvârlit din mine.
Am îngheţat acolo sub bolta idolatră.
Genunchi plecaţi şi frunte pe lespezi mi-am tocit…
N-a scăpărat o zare în golul tău de piatră.
De ce m-arunci acuma când însă n-am murit?
Din ocnele iubirii, îmbătrânit, steril.
Mă-ntorc cu greu la mine, ca dintr-un crunt exil.
sâmbătă, 9 octombrie 1955
(*53*)
Secţiune 10.53 CCVII
Că m-ai trădat tot timpul nu-ţi socotesc o vină.
Păcatul e că astfel pe tine te trădezi;
Eşti propriul tău Iuda; împins de negre piezi.
Îţi vinzi unor Caiafe înalta ta lumină…
Mai tragic ca un ţipăt din mine a ţâşnit.
Sfâşietor, sonetul ce ţi-am trimis aseară.
Ocări, blesteme, imnuri, acolo s-au ciocnit.
În iureş, îngeri, demoni, val mă cutreierară.
Ca lebăda ce moare şi cântul îşi ţipă.

În spasmul destrămării ţi-am scris, înăbuşit
De-un gâlgâit de suflet agonic, pe sfârşit…
Şi mâna cu condeiul căzu ca o aripă.
Culcai pe masă tâmpla şi, aşteptând pieirea.
Crezui că este moartea… era, vai, tot iubirea!
joi, 7 noiembrie 1955
(*54*)
Secţiune 10.54 CCVIII
Să nu crezi că iubirea e numai vicleşuguri.
Dulci mreje de carne, undiţi de zâmbet şi privire.
În fructul tainic, încă nebănuit în muguri.
S-amestecă tot cerul, setos de zămislire.
N-ai teamă, nu ne este iubirea eretică:
Călcăm noi doi vreo lege a inimii-n picioare?
Dar dragostea în lume e-atâta de pitică.
Încât ce nu-i încape în calapod o doare…
Stăm adumbriţi de-o taină prielnică durerii.
Cumplită frumuseţe de chinuri ne perindă.
Rămâi cu mine pururi în târgul de mizerii.
Îţi sunt o credincioasă şi magică oglindă;
Te arăt mereu dârz, tânăr, frumos şi înţelept.
Şi de te strâmbă lumea, te vezi în mine drept.
duminică, 20 noiembrie 1955
(*55*)
Secţiune 10.55 CCIX
Eu nu-ţi cer fericire, această toropeală
De sobă oarbă-ncînsă c-un vreasc făr’ de lumină…
Iubirii tale – sacră cruzime genială – De nu-mi dai izbăvirea, cer arderea deplină.
Nu-mi mai ajunge viaţa cu ani hotărnicită
Şi valul ei de veacuri rozând adânc din noi
În dragostea eternă ea trebuie sorbită
Cu tot ce are-n funduri – şi perle, şi noroi.
Atunci ieşi-vom slobozi pe veşnice meleaguri.
Lăsând în clisa lumii doar uriaşe urme.
Pentru sărmanii oameni nedepăşite praguri.
În care fără pace după comori să scurme:
Către această slavă mă pregăteşti tu oare

Cu-atâtea lungi şi aprigi dureri mântuitoare?
miercuri, 18 ianuarie 1956
(*56*)
Secţiune 10.56 CCX
Mă-mbii doar cu o cupă de dragoste? Eu cer
Să urc iubirea toată, cum urci o înălţime:
Sub orice pas să-i crească o nouă adâncime
Şi-ntinderea-i cât lumea s-o-ncercuim cu cer.
Îţi dau împărăţia cea făr' de vătămare
În care oşti şi arme sunt pururi de prisos…
Când aur, slavă, rugă cad, nu mai au folos.
Eu te răscumpăr morţii cu cântec şi visare!
Nu! Stelele şi sorii n-au nici o-ntâietate.
Sunt fructele luminii ce-a-nsămânţat pustia…
Din ale noastre râvne-şi ia hrană veşnicia:
Noi cu o-mbrăţişare rodim eternitate…
Înalţă-ţi suflul, duhul… şi dă-mi acel sărut
Care-a-nceput pe gura celui făr' de-nceput.
sâmbătă, 4 februarie 1956
(*57*)
Secţiune 10.57 CCXI
Nu mai cunoşti această licoare cristalină?
E dragostea: strivită în teascul greu de chin.
Dintr-un sonet într-altul, am tras-o, ca pe-un vin.
Şi vers cu vers, de-a lungul, am limpezit-o, lină.
Ca ochiul unui înger îi este-acum candoarea:
Tumult şi spumă, drojdii în drum a lepădat;
Din cruda fermentare atât a mai păstrat.
Îmbătătorul spirit, tăria şi ardoarea.
De oriunde ţâşneşte, o rază stă viaţă:
La piept strângând cu milă amarul nostru ieri.
În tainica-i lucrare iubirea ne învaţă
Că e şi-o fericire urzită din dureri:
Potrivnicele-arome zâmbind, în ea le-mbină…
Pocalul sus… şi-nchină: îţi torn în bei lumină.
sâmbătă, 11 februarie 1956
(*58*)
Secţiune 10.58 CCXII

Iar îţi citesc răvaşul, nu îndeajuns de lung;
Vai, tu strecori minciuna şi-n cuminecătură…
Venin îmi este dorul, că uneori ajung
Să nu mai ştiu iubirea deosebi de ură…
Crezi tu că poţi cu vorbe să-nşeli eternitatea
Şi dragostea s-o saturi cu pleava ta măruntă?
Ca o fecioară vorba îşi dă virginitatea
Doar mirelui, poetul, şi scrisul e o nuntă…
Îmi fac din orice cuget o patimă adâncă.
Şi-n spaţiul durerii te caut nempăcat.
Întoarce-te din valuri, sunt ţărmul tău de stâncă.
Chiar de-ai făcut periplul întregului păcat.
Vom arde tot trecutul cu spaime şi ruşine
Pe rugul bucuriei ce-ai să aprinzi în mine.
duminică, 16 februarie 1956
(*59*)
Secţiune 10.59 CCXIII
Vrei să smulgi din mine? Smulgându-mi ochii poate…
Şi nici atunci… De-a pururi stai dincolo de ei.
În tot ce este-n mine duh de eternitate.
În însăşi nemurirea în care-am să mă-nchei.
Ce-mi pasă că iubirea, ca luna, are faze.
Când creşte şi când scade până la-ntunecime;
Oceanul meu de patimi, robit de-a tale raze.
Tălăzuind, lunatic, se umflă sprenălţime:
Ce mândră limpezime-n zenitul suferinţei!
Deodată-n mii de valuri mă sparg să te răsfrâng…
Ne-atragem unul pe altul cu forţa năzuinţii.
Dar cumpăna ei fixă – pământ şi cer – n-o-nfrâng.
Şi totuşi, aspra-i lege poetul va-nfrunta:
În orice vers se scaldă, de sus, splendoarea ta.
13 aprilie 1956
(*60*)
Secţiune 10.60 CCXIV
De ce numai pe tine însuţi te iubeşti?
E lege frumuseţea să o adori oriunde.
Oglinzi şi ochi întreabă, şi toate vor răspunde
Că domn al frumuseţii, pur archetip, tu eşti.

Cum, geamănă, te-mbibă lăuntrica splendoare
— Eter arzând de taine, de gânduri şi simţiri – Tu, naltă ipostază a cărnii trecătoare.
Ai luat în lume locul pierdutei nemuriri…
Nu-i crimă pe picioru-ţi ne calcă, viermi în drum.
Nici viţiul că-ţi storci hrana din sufletele noastre;
Căzându-ţi jertfe – ajungem la ceruri, măcar fum.
Şi, mistuiţi de tine, urca-vom poate-n astre!
Lăsându-ne tulpina osândelor întregi.
Tu, n treacă t, numai floarea păcatului culegi.
joi, 3 mai 1956
(*61*)
Secţiune 10.61 CCXV
Tu îţi vânezi iubiţii tot ca pe cerbi, din goană.
În zvonul de petreceri, cu spăngi de poftă-n mâini.
Doar să le smulgi din creştet, trofeu, mândră coroană…
Ce-a mai rămas laşi apoi pentru valeţi şi câini.
Dar nu-i nimic, iubeşte, în orice chip, n-ai frică:
Cereasca moştenire, păcatul radios.
Din carne sau din suflet asupra ta ridică
În van un pumn de fulger… nu cade mânios;
În spaimă să nu-i fie tocmirea lui smintită
De vreun sărut, de-o taină, din şartul ei etern
— Oricât de blestemată ş-oricât de osândită – Iubirea-n veci nu este primită de Infern.
În loc de iadul paşnic, ferit de-a ei dezastre.
Ea arde în gheena din inimile noastre.
marţi, 15 mai 1956
(*62*)
Secţiune 10.62 CCXVI
Tu ai numai ureche de-ţi trebuie cuvinte?
Alt soi de graiuri nu simţi? Cu inima n-auzi?
Vai celor ce au sfetnic doar creierul cuminte
Şi pentru taina lumii doar ochii călăuzi!
Eu schimb, încurc stihia: poet şi argonaut.
Cer părului tău aur şi pântecului vis.
Lumina feţei tale cu buzele o caut.

Şi-n strânsu-mbrăţişării m-afund ca-ntr-un abis.
Nu-mi cârmuiesc eroii corabia iubirii.
Ci tu mi-o porţi, zeiţă de gheaţă şi furtuni.
Din tremurul nădejdii în spaimele pieirii.
La niciun ţărm, prin tulburi talazuri de minuni.
Şi rătăcesc în tine, cu versuri sfâşiate.
Sub sumbra fericire de stele cu păcate.
duminică, 15 iulie 1956
(*63*)
Secţiune 10.63 CCXVII
Iubirea este geniu: cum poţi s-o pui în frâu.
Să-ţi poarte faetonul în trap, la preumblare?
Că mă sfâşie leul, nu-i crimă, nici desfrâu.
Şi gloria-i un monstru la fel, cu colţi şi gheare.
Să te câştig, bat cerul şi iadul, nemurirea.
Rup aripile vremii şi – demiurg rapsod – Sub tine-mi pun cerbicea, chiar de mi-ai fi pieirea.
Dar inima ta mândră ce dulce eşafod!
Cu-naltele abateri, semeaţă erezie.
Croim albastre zboruri peste-un noroi bătrân
Şi ni-e datoare viaţa că-i dăm o poezie
De care o s-asculte, cândva, ca de-un stăpân:
Noi doi lăsa-vom lumii un duh ce nu se schimbă.
Căci noi şi veşnicia vorbim aceeaşi limbă.
duminică, 22 iulie 1956
(*64*)
Secţiune 10.64 CCXVIII
Îţi scriu sonete… râvnă pitică şi deşartă.
Când tu eşti întruparea celui mai pur sonet!
Nu te-a făcut natura; ci, în suprema-i artă.
Chiar Cel Etern te scrie cu mâna de poet.
Ce-adânc rimează-ţi ochii cu cerul vast de vară.
Şi buzele sunt rima suavei aurori.
Iar duhul, panoplie de foc, fără povară.
Stă-n carnea cu lumina aşijderea surori…
Cum se mlădie versul grumazului, răsare
Un istm de frumuseţe, să lege-n armonii
Nemuritoare strofă a pieptului, din care

Ies braţe-ngemănate ca două melodii:
Şi-un orizont de slavă în tine-nchizi şi ei
Cu glorioase coapse sonetul când închei.
duminică, 19 august 1956
(*65*)
Secţiune 10.65 CCXIX
Cum dragostea de tine mă vrea de veci sonor.
Melodios din creştet şi până-n tălpi, mă ţine
Mereu între fiole şi alambicuri pline.
Cu sucuri de cuvinte, miresme tari de dor.
Plecat peste esenţe, cu tanice şoptiri.
Să migălesc cerescul venin în lacrimi acre.
Şi-n cumpăna de aur a sunetelor sacre
Să aflu elixirul râvnitei nemuriri…
Fierb muzici mari de sfere în magicele scule.
Se rânduieşte-n zodii tot clocotul de hău…
Şi e aproape gata… Dar albelor formule
Le mai lipsesc silabe: rostesc numele tău;
Închis, fără de moarte, doar într-un singur vers.
M-a sărutat pe gură întregul Univers.
duminică, 30 septembrie 1956
(*66*)
Secţiune 10.66 CCXX
Am scris iubire? Iartă… citeşte: adorare…
Sus pân’ la tine, unde râvneşte al meu dor.
Cuvântul e omidă când eu îl vreau condor.
Să spintec vremi, spaţii cu geniul în gheare…
Stă necurmat în poartă-ţi, cu ochiul la ospeţe.
Şi-ţi cere milă Timpul, hainul cerşetor;
În scârnava lui mână, tot mai nepăsător;
Tu zilnic zvârli fărâme din marea frumuseţe…
Nu-s rege, nu am aur să-mprăştii, nici onoruri;
Atât: eternitatea mi-e singura unealtă.
Să nemuresc în spirit icoana ta înaltă.
Sub ea să-ngheţe vecii cu cârdul lor de zboruri.
Să-nmărmurească lumea de o iubire, care…
…Iar scriu iubire! Iartă… citeşte: disperare!
miercuri, 5 decembrie 1956

(*67*)

Secţiune 10.67 CCXXI

Cătând să te-nnegrească, o clică bârfitoare
Ţi-aruncă-n spate viţii şi crime neiertate.
Aşijderi celor care, ca să se uite-n soare.
Pe ochii lor nevrednici ţin cioburi afumate;
Ţi-e drag să-ţi zvârli lumina prin uliţi şi taverne.
Unde s-aţin pizmaşii la splendida-ţi risipă?
Dar tu eşti din acele înfăptuiri eterne
Ce iadul se smulge cu o batere de-aripă.
Domesticeşti veninul, pui patimile-n fiare.
Struneşti în voie răul supus puterii tale.
Şi-nlănţuite-n cuşca din colţul tău cu fiare.
Te joci cu cele şapte păcate capitale.
Din zestrea grea de haruri nimic nu ţi se fură.
Te-bracă frumuseţea în sacra ei armură.
vineri, 7 decembrie 1956

(*68*)

Secţiune 10.68 CCXXII

Iubirea ta, ştiu bine, e numai o minciună.
Mă-ndeamnă răzvrătirea să fug, să mă dezbăr…
Dar inima, sărmana, îmi dă-n genunchi, să-mi spună
Că dragostea ta este un tainic adevăr…
Ea zice că-ţi cunoaşte orgolioasa fire.
Tu crezi că numai cei slabi ar fi iubit curat.
Şi-atunci te ascunzi de tine sub altă amăgire;
Ca să-ţi înşeli minciuna, nu minţi adevărat.
Ci, înţeleşi, cu schimbul suveicile iubirii
Trec între voi pe fire chiar înadins sucite.
Ca, neştiuţi, să ţeseţi zăbranic fericirii;
Pe faţă reci contururi, pe dos flori strălucite…
Vai, inimă nătângă, nu vrei să bagi de seamă
Că mâinile perfide nu ţes, ci-n joc destramă
Tot ce urzeşti zi, noapte din propria ta scamă!
duminică, 9 decembrie 1956

(*69*)

Secţiune 10.69 CCXXIII

Acum pricep, nobleţea i-o dulce putrejune:

Cu-atât mai nobil fructul cu cât mai viermănos.
Şi rasa-i mucegaiul ajuns până la os.
Ca în moşmoana coaptă gustoasa stricăciune...
Clocelii blazonate tu ai scăpat aievea;
Magiile iubirii te-au strămutat la noi.
În largile risipe unde, schimbat în seve.
Trecutul nu s-adună asupră-ne, gunoi...
Pe-ai tăi de mult i-nghite o ceaţă somnoroasă;
Strigoi ai vechii slave, ei în ruini s-au strâns...
Aici, la mine, bate furtuna generoasă
Cu fulgere de patimi, salubre ploi de plâns...
Jilavi bureţi de umbră sub tine zac ceilalţi;
Tu glorios ca cedrii Libanului te-nalţi.
Decembrie 1956
(*70*)
Secţiune 10.70 CCXXIV
Tot timpul disperarea mie mi-a fost lumină...
Aprinsă-n absolutul de veghe-n fundul meu.
Stă nemişcată, centru de linişte deplină...
Jos, uraganul lumii se pierde-n gol mereu.
Mă face-atotputernic această arătare.
Cu-naltă bărbăţie îndur dispreţul tău;
Nu e dumnezeirea suprema disperare.
C-un univers potrivnic rotind în jurul său?
Mă scol din morţii zilei în fiecare seară
Când urc până-n mansardă cum aş sui în cer...
Cetatea, tu, vă zbateţi în furia de-afară;
Eu, dezbrăcat de mine, universal disper.
Chem şi aştept lumina, adâncu-mi se-nfioară;
Ce-ar fi, zbucnind, să intri tu, ca odinioară?
decembrie 1956
(*71*)
Secţiune 10.71 CCXXV
Vei şti şi tu că plânsul adesea e o rouă
Ce cade milostivă pe sufletul uscat:
Ea, adunând tot cerul într-o bobiţă nouă.
Ţi-adapă rădăcina c-un ţel de mult uitat.
O lacrimă curată e geniul iubirii:

Pe doborâţi ridică din iaduri izbăviţi…
Doar una să-ţi lucească în zările privirii.
Şi vezi, ca Saul, lumea cu ochii dessolziţi.
Ni se făgăduieşte sus, dincolo de moarte.
Un loc unde nu-s lacrimi, suspinele lipsesc;
Ce-am să mă fac acolo dacă ne va desparte.
Fără de-această mană cu care mă hrănesc?
De nu vei fi cu mine, suflarea-mi să te strângă.
Învăţ eternitatea cu hohote să plângă.
decembrie 1956
(*72*)
Secţiune 10.72 CCXXVI
E drept că nu-ţi adaug nimic; ba, dimpotrivă.
Îţi fur mereu din raze, în chip nengăduit
Să-mi încălzesc o muză rămasă costelivă.
Ce nu şi-a pus pe frunte un nimb făgăduit…
Dar nu-s niciun uşarnic deprins cu huiduială.
Să-ţi vând poemul şi-apoi un geniu să mă crez;
Delirul meu e-n casă; în lume-s cu sfială.
Cu versurile mele întâi mă flagelez.
Dar cum? Valeţi ignobili au har să te dezbrace?
S-atingă aşternutul cu laba lor de rând?
Când eu te-mbrac cu cerul, închipuind mijloace
Să te feresc de-a pururi de orice ochi şi gând!…
De ce nu pot fi Zeus, stăpân pe slăvi? Acolo
Te-aş lua, eternităţii să fii un nou Apollo!
luni, 10 decembrie 1956
(*73*)
Secţiune 10.73 CCXXVII
Ce nu-ţi scornesc duşmanii cu negre guri fiecare!
Când stau linguşitorii în jurul tău ca roiul.
Ai fi descântătorul şiret din Hàrlem, care
Momea doar şobolanii cei proşti, sunând cimpoiul.
Zic alţii: unde intri, cobori cu tine-Olimpul;
La curte, prin taverne, în port cu mateloţii.
Faci spaţiul de aur, faci primăvară timpul.
În zei schimbi bădăranii, eroi se simt iloţii…
Potrivnicele gaşce te sfâşie în două.

De-o parte, ura oarbă, de alta adulare…
Poveşti, satire, imnuri duium asupra-ţi plouă…
Tu nu vezi înaintea cui zvârli mărgăritare?
C-un bici pe toţi alungă-i, fără deosebire…
…Întoarce-te la mine: eu singur sunt iubire!
joi, 13 decembrie 1956
(*74*)
Secţiune 10.74 CCXXVIII
Nimica nu atinge iubirea mea curată.
Mânii, trădări, zavistii, ce-n zâmbete s-ascund.
Ca umbrele pe-o undă nu lasă nicio pată…
Nu tulburi apa dacă nu e noroi la fund.
Doar pura-ţi frumuseţe în mine se-nfiripă.
Ca-ntr-un cleştar răsfrântă de mii şi mii de ori…
Mi-e de-ajuns în treacăt să te privesc o clipă
Şi, ntors din nou în beznă, mă umplu de splendori…
Din ritmul ei vremelnic deodată dezrobită.
Iluminatei inimi alt orizont se naşte.
Cu-nalte constelaţii de dragoste… Orbită.
Dă înapoi durerea şi nu mă mai cunoaşte…
Atunci, în creatorul vârtej al poeziei
Răpindu-te în mine, luăm pasul veşniciei.
duminică, 30 decembrie 1956
(*75*)
Secţiune 10.75 CCXIX
Nu-ţi spun nici adio: cum n-ai mai exista…
Rămâi doar coaja celei pe care o iau cu mine…
Ţi-am supt adânc esenţa şi te-am golit de tine…
Plec numai cu splendoarea şi frumuseţea ta;
Las ochii, falşi luceferi, şi iau privirea dragă.
Las buze reci de idol şi iau sărutul lor.
Uit sânii, duc căldura şi forma lor întreagă.
Fur neagra avalanşa de păr când se dezleagă.
Din trup îmbrăţişarea de vrej ameţitor…
Zvârl inima stricată, ce-ţi şchioapătă alene.
Cu scopuri nepătrunse ţesute-n linguşiri
— Când prefăcute lacrimi, când râsete viclene – Capcană-n chip de suflet ascunsă-n amăgiri…

Cu tot ce-am strâns din tine curat, ca Prometeu.
Am să te alcătui altfel, dar suflet îţi dau eu.
luni, 31 decembrie 1956
(*76*)
Secţiune 10.76 CCXXX
Mă mir că sunt de-atuncea tot pur, ca o oglindă
În care nu rămâne nimic din ce-a trecut.
C-am şters chip umeri, braţe întinse să mă prindă.
Şi negrii ei luceferi de dincolo de lut...
Se zămisleau din îngeri? Din spuma nălucirii?
Genunchi de Magdalenă, odihnitori de Christ...
Ca să mă smulg din iadul de flăcări al iubirii.
M-a poleit durerea cu aerul ei trist...
Dar straniul meu aur nu uită dulcea oră
Când ea trăgând în lături noptateca perdea.
Zvârlea doar o maramă pe goala-i auroră
Şi-n aşternut ca lampa lui Aladin dormea...
Plecat pe ea, ca-n basme, la dulcile-mi şoptiri.
Ea – mi deschidea comoara întregii fericiri...
[15.01.1950]
(*77*)
Secţiune 10.77 CCXXXI
Mai leagănă tristeţea doar pieptul ca o boare
Cu fluxuri şi refluxuri aproape aţipite...
Amurgul voluptăţii vărsase sumbra-i mare.
Suave mădulare dormeau în el, topite...
Şi alb şi magic, palid se afunda obrazul
Din castaniul moale cu ţărmuri ondulate...
Plutea pe apa tâmplei un nor de vis... În iazul
De somn ieşeau profiluri de ceruri înecate...
Şi nu ştiai de-i suflet, ori luna, sau un peşte
Ce se juca sub unda cu pieliţe senine...
...Când un oftat, din gura scrâşnită ca un cleşte;
Spărgea cleştarul vrăjii urzită peste tine!
Din carnea somnoroasă, din liniştea fierbinte.
Tu izbucneai, amantă mai dârză ca-nainte.
[23.04.1950]
(*78*)

Secţiune 10.78 CCXXXII

Tu nu eşti în iubire decât un trântor, care.
Trândav, te îmbuibi cu miere de-a gata adunată;
Tu nu ştii chin, durere, caliciile-amare
De unde-ţi sug, cu cazne, licoarea desfătată.
Tu zbori atât: doar clipa cât ţine-n slăvi o nuntă.
Spre cer te-mpinge sexul, nu marele azur…
Ca iar să cazi în tină şi aripa ta ciuntă
S-o năclăiască iarăşi al poftelor huzur:
Din dragostea curată tu faci vinovăţie.
Îmbrăţişarea dragă o schimbi într-un păcat.
Din glorioase viţii şi-naltă scârnăvie
Îţi împlineşti cunună pe capul neplecat – Nimb de amăgitoare, impură poezie…
Şi ideală floare a iadului suprem.
Cumplita-ţi frumuseţe o porţi ca pe-un blestem.
miercuri, 15 mai 1957

(*79*)

Secţiune 10.79 CCXXXIII

Ne îmbinăm cu-atâtea deosebiri… şi ştim pe
Ce formă ideală ne împlinim unirea;
Noi unei flori unite luăm chipul şi întocmirea.
Fireasca-mperechere, tu, trandafir, eu ghimpe.
Stau dedesubt; frunzarul curtenilor mi-e haină.
Şi slava ta suavă adânc de jos privesc…
Dar cel dintâi cu harul miresmelor primesc.
Prieten morganatic, în ascuţiş c-o taină:
Sunt îngerul cu gheare demonice, anume
Să sfâşii mâna-ntinsă, ori botul ce te cată…
Ştiu, geniul e ţepul urât de-ntreaga lume.
Dar cine te culege mă ia cu tine odată…
Iar când ai să te scuturi, tind spinii cu-ndrăzneală.
În ei să-ţi prind de-a pururi petală cu petală.
duminică, 21 iulie 1957

(*80*)

Secţiune 10.80 CCXXXIV

Nu trâmbiţele slavei şi-a dragostei cimbale.
Ci vuietele mării în scoică de sonet.

Taifunul unei inimi în vers prins ca-n zăbale.
Cu inima plecată pe el s-asculţi încet…
De-aş revărsa pe tine iubirea ca noianul.
Nu poate cât o rimă în care m-am răsfrânt…
Când eşti poet, o perlă-ţi destăinuie oceanul
Şi spaimele iubirii s-aţin într-un cuvânt.
Ţi-am făurit o-naltă şi grea demiurgie.
Un univers de patimi adânc pus sub zăvor:
Aicea orice vorbă închide o urgie
Şi fiece silabă e un ciclon de dor…
Deşi sunt descântate şi dorm ca-ntr-o poveste.
Citindu-le, tu nu simţi duh aprig de tempeste?
luni, 23 iuie 1957
(*81*)
Secţiune 10.81 CCXXXV
Mă lupt să scap iubirea de pătimaşul trup.
Să n-o mai sorb cu ochii, să n-o mai muşc cu gura.
Din laţu-mpreunării sălbatice s-o rup.
S-o curăţesc de carne, ca de pe aur zgura;
Să te ador în suflet; doar duhul să-ţi aleg – O veşnică-mbinare a doua raze line…
Dar cum te-arăţi, mă-ntunec… şi sufletul întreg
Se face ochi, piept, braţe… zbucnite către tine.
Pâlpâitor de pofte, iar dinainte-ţi cad;
Din nou vremelnicia îşi cască-n mine-abisul.
Rostogolit pe dâre de flăcări, ca-ntr-un iad.
Mă-ntorc, cântând în carne… Mă doare numai visul
Că mai presus de fire, putând să o răstoarne.
Iubirea e sămânţa eternităţii-n carne.
marţi, 3 septembrie 1957
(*82*)
Secţiune 10.82 CCXXXVI
De mult eu simt în tine o rece deşertare:
Din mâna mea-ţi tragi mâna, privirile-ţi pierdute
Îmi spun, mai înainte să-mi zică gura: „du-te"…
Şi te goleşti de mine ca pentru o plecare…
E toamnă? Şi cocorii-ţi deşteaptă nostalgia?
Pribegile corăbii te-ademenesc în zări?

Dar n-ascultă de şoapta feericei pierzări!
Pentru mirajul orei nu lepăda vecia!
Când Nordul se răstoarnă crunt peste noi şi vine
Noianul de omături pe inimi să-şi deşarte.
Nu mai râvni spre calde şi-albastre ţări departe…
Rămâi fără de teamă aicea, lângă mine.
În veci mai credincioasă ca soarele de sus
Iubirea mea nu are nici iarnă, nici apus.
miercuri, 18 septembrie 1957
(*83*)
Secţiune 10.83 CCXXXVII
Eu nu dau niciodată cu suliman iubirii
Şi, dintre dresuri, versul e singurul ei fard.
Dulci unduiri în trupul prea aspru al vorbirii…
Şi-i rumenă la faţă pentru că întreg eu ard.
Nu-i ţes nici mândru vâlnic – izvod cu chip de floare – Nici straie de imagini cu care s-o îmbrac:
În pura-i goliciune – unica ei splendoare – Mii de-mbătări stau strânse ca dintr-un lan de mac.
În toată a ei făptură nu e nicio greşeală:
Sub măsurate graţii, adâncul voluptăţii…
De-aceea nu se teme să ţi se-arate goală.
Asemenea zeiţei ieşită ideală
Din spasmele cu spumă ale eternităţii:
Ca altă dată Paris, încununat de laur.
Iubirii mele-ntinde-i râvnitul măr de aur…
marţi, 14 ianuarie 1958
(*84*)
Secţiune 10.84 CCXXXVIII
Cu nobila Virtute nu ne culcăm… fugi:
Cum poţi să strângi în braţe un stâlp de diamante?
Ca pe-o soţie-n lume o scoatem şi-o cinstim
— În taină cu nădejdea cândva s-o moştenim – Ci-n pat urcăm păcatul, amanţi mlădii şi-amante.
Transfiguraţi de-un fulger de viţii, dăm lumină.
Şi dintr-o curtezană croim uşor o sfântă:
Iubirea-i scurta noapte în care totul cântă.
Dar demonul e-alături şi râde în surdină – Mocirla

cărnii noastre răsfrânge cer şi stele.
Plecaţi să le culegem, în ea ne scufundăm.
Împerecheaţi pornirăm s-ajungem pân’ la ele.
Şi-n loc să fim scafandri pentru nomoluri grele.
Ne-am prins aripi... Iubite, dă-mi gura... ne-necăm!
Necontenit viaţa are nevoie-n noi
De negre-ngrăşăminte, ca planta, de gunoi.
sâmbătă, 15 martie 1958
(*85*)
Secţiune 10.85 CCXXXIX
Bem pân’ la fund paharul... În drojdia iubirii
S-ascunde-o şi mai tare, subtilă îmbătare.
Fără de aburi, rece... o neagră exaltare
Ca dup-o-naltă crimă în slujba dezrobirii:
Am fost şi noi doi îngeri, legi sumbre am călcat...
Ci-mbrăţişarea noastră, oricât de vinovată.
Păstra în ea savoarea întâia, neuitată
Şi paradiziacă a primului păcat.
În inimile noastre stă pacea nemuririi.
O veşnică ştiinţă, grăind peste mustrări.
Ne spune că sub zvârcol, blesteme şi ocări
Zac numai dor şi flăcări în gheaţa despărţirii.
Că-i pe nedrept infernul în care ne muncim
Şi-n ghearele Satanei noi încă strălucim.
miercuri, 9 aprilie 1958
(*86*)
Secţiune 10.86 CCXL
Să-mi vindec dorul, altor dureri cer lecuire:
O boală grea cu alta potrivnică s-alină;
Te uit... Uitarea numai de tine mi-este plină...
Şi depărtarea-i înc-un adaos la iubire.
Pentr-un răgaz de-o clipă mă-ncătuş nopţi de-a rândul.
Stau gata să te-năbuş... Când făr-a-mi da de ştire.
Cu-ntortocheri de vulpe, mişel se-ntoarce gândul
Să-ţi mai ulmeze ochii, acolo-n amintire.
Veneam întâia oară; zâmbind, citeai alene...
Şi te-ai întors: deodată cu fulgerul orbirii

Ţâşniră pe sub puntea arcatelor sprâncene
Scăpărător de-albastre şuvoaiele privirii.
Te blestem, amintire! Ca o nebună-mi strângi
Amarul colb de patimi în stupii tăi nătângi.
Vinerea Mare, 1958
(*87*)
Secţiune 10.87 CCXLI
Când n-o mai fi nici urmă din noi în amintiri.
Cu spaimă dezgropa-vor dintre hârţoage roase
Un alb colos de versuri mai tari ca nişte oase:
Scheletul uriaşei, tristei noastre iubiri.
De-a pururi ard în ele, din focul cel etern.
Ca-n măduva de stâncă, titanicele febre.
Un osuar de patimi, năprasnice vertebre
C-un cap s-atingă cerul, cu celălalt, în infern…
Şi-or întreba, ce-arhanghel s-a prăbuşit din zbor
Şi-a-nsămânţat ţărâna cu marea-i fulgerare?
Slăbitelor fărâme clădi-le-vor altare
Popoare-ntregi cu fruntea sub frumuseţea lor;
Ci-atât prinos de glorii asupra lor vărsat
Nu va-mplini statura iubirii ce-au purtat.
Paştele, 1958
(*88*)
Secţiune 10.88 CCXLII
Surâd? Obişnuinţă… Cred c-aş putea chiar râde:
Tu spui că-n cea mai dulce iubire-i o prigoană?
Îmi amintesc: pe-o veche şi stranie icoană
E un martir ce-şi duce tăiatul cap la gâde.
Cu inima-mi aşijderi s-a petrecut de mult:
S-a strămutat în tine şi m-a lăsat strigoi…
Tu nu ştii că ea bate acuma pentru doi?
Nu simţi în piept adaos de glorios tumult?
Necontenit în preajmă-ţi, să sug răsuflet, sânge.
M-aduce ca din groapă misterioasa sete…
Când plec, ajung acasă o umbră pe părete.
Ca-n palida icoană ce-aievea mă răsfrânge…
Zâmbesc? Obişnuinţă… Cred c-aş putea chiar râde:
Ştiu un nebun ce-şi duce cap, inimă… la gâde.

Duminica Tomii, 1958

(*89*)

Secţiune 10.89 CCXLIII

Îmi scânteiază-n mână azi iarăşi stinsa pană
Şi-mi bate-n ea tot gândul, asemeni unui puls…
În inimă de-a dreptul o-nmoi: păstrez o rană
De unde nicio forţă săgeata nu mi-a smuls.
Îţi scriu: şi dintr-odată mă năvăleşte-o lume;
Ca-n bobul pur de rouă, în orice strop de vers.
Din care înfloreşte strălucitoru-ţi nume.
Se-nghesuie să intre întregul univers.
Din când în când, în zboru-i dezvăluind secretul.
Condeiul se izbeşte în ţărmuri de hârtie…
Şi s-a oprit din zbucium c-un freamăt de mândrie.
„Ah, cine vrea să-i poarte cât mai curând sonetul?”
Frumoasă, tăinuită în straie de solie.
Durerea mea aleargă să-ţi ducă bucurie…

duminică şi luni, 20 – 21 iulie 1958

(*90*)

Secţiune 10.90 CCXLIV

Stric oare faimei tale? Îngăduie să-ţi spun.
Oceanule de geniu ce-neci chiar şi uitarea:
Cine-ar putea, cu atâta mai mult un biet nebun.
Şi în ce chip pe lume, să pângărească marea?
Ţi-am bântuit viaţa, eu, bădăranul Will;
Nu am putu ajunge năprasnica-ţi mărire!
Am cutezat atuncea, îngenuncheat umil.
Să te cobor… jos… până-n adânca mea smerire…
De-am tălmăcit cu umbre lumina ta regească.
De lacrimi, ca şi ochii, mi-s visurile ude.
Te-am îngânat ca pruncul ce-nvaţă să vorbească
Şi-n râvna-i scâlciază cuvintele ce-aude…
Dar tu eşti soare veşnic: o clipă poţi ierta
Să fiu o biată gâză jucând în raza ta.

duminică şi luni, 20 – 21 iulie 1958

CUPRINS